

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**"THE NATURALS IS CRIMINAL MINDS FOR THE YA WORLD. AND I LOVED EVERY PAGE."
—NEW YORK TIMES BEST-SELLING AUTHOR ALLY CARTER**

KILLER INSTINCT

JENNIFER LYNN BARNES

A **NATURALS** NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Telif hakkı © 2014 Jennifer Lynn Barnes
Kapak tasarımı Marci Senders Kapak
fotoğrafları Shutterstock

Tüm hakları saklıdır. Disney Book Group'un bir baskısı olan Hyperion tarafından yayımlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bilgi için adres: Hyperion, 125 West End Avenue, New York, New York 10023.

ISBN: 978-1-4231-9512-2

www.hyperionteens.com adresini ziyaret edin

*"Özel Ajan" Elizabeth Harding için.
Her şey için teşekkürler.*

CHAPTER 1

T Kaçırılan ve öldürülen çocukların çoğu kaçırıldıktan sonraki üç saat içinde ölüyor. Oda arkadaşım sayesinde, yürüyen Olasılıklar ve istatistikler ansiklopedisi, kesin sayıları biliyordum. I *saatlerden günlere* ve günlerden *haftalara* geçtiğinizde, iyileşme olasılığının o kadar düştüğünü biliyordu ki, FBI davayı aktif tutmak için gereken insan gücünü haklı çıkaramazdı.

Bir vaka "soğuk" olarak sınıflandırıldığında ve bize ulaştığında, muhtemelen bir ceset aradığınızı biliyordum - küçük bir kız değil.

Ama...

Ama Mackenzie McBride altı yaşındaydı.

Ama en sevdiği renk mordu.

Ama o bir "veteriner pop yıldızı" olmak istiyordu.

Böyle bir çocuğu aramayı bırakamazdın. Denesenez bile *umut* etmeyi bırakamazdınız.

"Eğlenmeye ihtiyacı olan bir kadına benziyorsun. Ya da muhtemelen içkiye." Michael Townsend yanımdaki kanepeye uzandı ve sakat bacağını yana doğru uzattı.

"Ben iyiyim," dedim.

Michael homurdandı. "Ağzının köşeleri yukarı doğru dönmüş. Yüzünün geri kalanı buna karşı koyuyor, sanki dudakların küçük bir gülümsemeye bile ayrılrsa, hıçkırmanın önü açılabilirmiş gibi."

Naturals programına katılmanın dezavantajı buydu. Hepimiz buradaydık çünkü diğer insanların görmediği şeyleri görüyorduk. Michael yüzünü okudu ifadeleri diğer insanların kelimeleri okuduğu kadar kolay okuyabilir.

Bana doğru eğildi. "Söyle Colorado, ben de sana özverili bir şekilde çok ihtiyacın olan dikkat dağınıklığını sağlayayım."

Michael son kez dikkatimi dağıtmayı teklif ettiğinde, yarım saatimizi bir şeyleri havaya uçurmakla geçirmiş ve ardından güvenli bir FBI sürücüsüne girmiştik.

Aslında teknik olarak *Sloane* güvenli bir FBI sürücüsüne girmemizi sağlamıştı ama sonuç aynıydı.

"Dikkat dağıtmak yok," dedim kararlılıkla.

"Emin misin?" Michael sordu. "Çünkü bu dikkat dağıtıcı şey Lia, Jell-O ve ödenmek için yalvaran bir kan davasını içeriyor."

Yerleşik yalan dedektörümüzün jöleyle yüklü bir intikamı kışkırtmak için ne yaptığını bilmek istemiyordum. Lia'nın kişiliği ve Michael'la olan geçmişi göz önüne alındığında, olasılıklar sonsuzdu.

"Lia ile bir şaka savaşı başlatmanın çok kötü bir fikir olacağının farkındasın," dedim.

"Hiç şüphesiz," diye yanıtladı Michael. "Keşke sağduyu ve kendini koruma ihtiyacıyla bu kadar yüklü olmasaydım."

Michael manyak gibi araba kullanırdı ve otoriteye karşı genel bir küçümsemesi vardı. İki ay önce, bir seri katilin saplantısı olduğumu *bile bile* beni evden dışarı kadar takip etmiş ve bu yüzden vurulmuştu.

İki kere.

Kendini korumak Michael'ın güçlü yanı değildi.

"Ya bu dava hakkında yanılıyorsak?" diye sordum. Düşüncelerim dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişti: Michael'dan Mackenzie'ye, altı hafta önce olanlardan Ajan Briggs ve ekibinin şu anda yapmakta olduğu şeye Şimdi.

Michael yumuşak bir sesle, "Yanılmıyoruz," dedi.

Telefon çalsın, diye düşündüm. Arayan Briggs olsun ve bana bu kez içgüdülerimin doğru olduğunu söylesin.

Ajan Briggs Mackenzie McBride dosyasını teslim ettiğinde yaptığım ilk şey şüphelinin profilini çıkarmak oldu: şartlı tahliye edilmiş bir Mackenzie'yle aynı zamanda ortadan kayboldu. Michael'ın yeteneğinin aksine, benim becerilerim yüz ifadeleri ya da duruşla sınırlı değildi. Bir avuç ayrıntı verildiğinde, başka bir kişinin kafatasına girebilir ve o n l a r olmanın, istediklerini istemenin, yaptıkları şeyleri yapmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebilirdim.

Davranış. Kişilik. Çevre.

Mackenzie'nin davasındaki şüphelinin odak noktası yoktu. Kaçırılma olayı çok iyi planlanmıştı. Akla yatkın değildi.

Dosyaları tarayıp, uygun olabilecek birini aradım. *Genç. Erkek. Zeki. Kesin.* Lia'ya yarı yalvararak, yarı zorlayarak tanık ifadelerini, sorguları, mülakatları, davayla ilgili her türlü kaydı incelemesini istedim. açığa çıkaran bir yalan. Ve sonunda, söylemişti. McBride ailesinin avukatı müvekkilleri adına basına bir açıklama yapmıştı. Bana standart gelmişti ama Lia için yalanlar, mükemmel ses tonuna sahip biri için akortsuz şarkı söylemek ne kadar sarsıcıysa o kadar sarsıcıydı.

"Hiç kimse böyle bir trajediye anlam veremez."

Avukat gençti, erkekti, zekiydi, kesindi ve bu sözleri söylediğinde yalan söylüyordu. Olanlara anlam verebilecek bir kişi vardı, bunun bir trajedi olduğunu düşünmeyen bir kişi.

Mackenzie'yi kaçıran kişi.

Michael'a göre, McBride'ların avukatı küçük kızın adını anarken bile heyecanlanmıştı. Bunun bir şans olduğunu umuyordum.

-Ne kadar küçük olursa olsun, bu adam onu hayatta tutmuştu: FBI'dan daha büyük, daha iyi, daha akıllı olduğunu hatırlatan canlı, nefes alan bir hatırlatıcı.

"Cassie." Dean Redding odaya daldı ve göğsüm daraldı.
Dean sessiz ve kendi halinde biriydi. Neredeyse hiç sesini yükseltmezdi.

"Dean?"

"Onu buldular," dedi Dean. "Cassie, onu onun arazisinde buldular, tam olarak Sloane'un planlarının söylediği yerde. Yaşıyor."

Ayağa fırladım, kalbim kulaklarımda çarpıyordu, ağlayacak mıydım, kusacak mıydım ya da çılglık mı atacaktım emin değildim. Dean gülümsedi. Yarım bir gülümseme değil. Sırıtmadı. Işıldıyordu ve bu ifade onu değiştirmişti. Yüzünde sürekli asılı duran sarı saçlarının altında çikolata kahvesi gözleri parlıyordu. Bir yanağında daha önce hiç görmediğim bir gamze belirdi.

Kollarımı Dean'e doladım. Bir an sonra onun elinden kurtuldum ve kendimi Michael'a doğru fırlattım.

Michael beni yakaladı ve bir çılglık attı. Dean kanepenin koluna oturdu, ben de i k i s i n i n arasına sıkışmış, ikisinin de vücutlarının sıcaklığını hissediyordum ve tek düşünebildiğim Mackenzie'nin eve gideceği y d i .

"Bu özel bir parti mi, yoksa herkes katılabilir mi?"

Üçümüz döndüğümüzde Lia'yı kapı aralığında gördük. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti, boynuna beyaz ipek bir eşarp bağlamıştı. Bize bir kaşını kaldırdı: soğukkanlı, sakın ve biraz da alaycı.

"İtiraf et, Lia," dedi Michael. "Sen de en az bizim kadar mutlusun."

Lia bana baktı. Michael'a baktı. Dean'e baktı. "Dürüst olmak gerekirse," dedi, "kimsenin şu anda Cassie kadar mutlu olduğundan şüpheliyim."

Lia'nın müstehcen iğnelemelerini görmezden gelme konusunda giderek daha iyi oluyordum, ama bu seferki hedefini tam ortasından vurmuştu. Michael ve Dean'in arasına sıkışmış, kızarmıştım. Oraya gitmeyecektim ve Lia'nın bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

Yüzünde sert bir ifade olan Dean ayağa kalktı ve Lia'ya doğru yürüdü. Bir an için Lia'ya partiyi mahvetmekle ilgili bir şeyler söyleyeceğini sandım.

ama yapmadı. Onu kaldırdı ve omzunun üzerinden attı.

"Hey!" Lia itiraz etti.

Dean sırtarak onu Michael ve benimle birlikte kanepeye fırlattı ve sonra hiçbir şey olmamış gibi kanepenin kenarındaki tüneğine geri döndü. Lia kaşlarını çattı ve Michael onun yanağını dürttü.

"İtiraf et," dedi tekrar. "Sen de en az bizim kadar mutlusun."

Lia saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve hiçbirimizin gözlerine bakmayı reddederek dümdüz önüne baktı. "Küçük bir kız evine dönüyor," dedi. "Bizim sayemizde. Elbette ben de en az sizin kadar mutluyum."

"Serotonin seviyelerindeki bireysel farklılıklar göz önüne alındığında, herhangi dört kişinin aynı anda aynı mutluluk seviyelerini deneyimleme olasılığı oldukça yüksektir-"

"Sloane," dedi Michael, arkasını dönme zahmetine katlanmadan. "Eğer bu cümleyi bitirmezsen, geleceğinde bir fincan taze çekilmiş kahve var."

"Yakın geleceğim mi?" Sloane şüpheyle sordu. Michael'ın kafein tüketimini engelleme konusunda uzun bir geçmişi vardı.

Michael, Lia ve ben tek kelime etmeden dönüp Dean'e baktık. O da mesajı aldı, ayağa kalktı ve Sloane'a doğru yürüdü, Lia'ya yaptığı muamelenin aynısını ona da yaptı. Dean Sloane'u nazıkçe üstüme attığında kıkırdadım ve neredeyse yere düşüyordum ama Lia yakamdan tuttu.

Başardık, diye düşündüm, Michael, Lia, Sloane ve ben yer kapmak için dirsek çürütürken ve Dean mücadelenin hemen dışındaki pozisyonundan bakarken. *Mackenzie McBride bir istatistik olmayacak. Unutulmayacak.*

Mackenzie McBride bizim sayemizde büyüyecekti.

"Ee," dedi Lia, gözlerinde kesinlikle hınzır bir parıltıyla. "Kim bunun bir kutlama gerektirdiğini düşünüyor?"

CHAPTER 2

I Eylül ayının sonlarıydı, yazın yerini sonbahara bırakırken son nefeslerini neredeyse hissedebileceğiniz bir dönemdi. Hafif bir serinlik Güneş batarken arka bahçenin üzerine çökmüştü ama beşimiz güç sarhoşluğu ve az önce yapmayı başardığımız akıl almaz şey yüzünden bunu neredeyse hiç hissetmedik. Lia müziği seçti. Bas hattının sabit ritmi Virginia'daki küçük Quantico kasabasının seslerini bastırıyordu.

Naturals programına katılmadan önce hiçbir yere ait olmamıştım ama bu an, bu an, bu bir gece için başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Annemin kaybolması ve cinayete kurban gitmesi değil.

FBI için çalışmayı kabul ettiğimde üst üste yığılmaya başlayan cesetler değil.

Bu an, bu an, bu bir gece için yenilmez, güçlü ve bir şeyin parçasıydım.

Lia elimi tuttu ve beni arka verandadan çimenliğe götürdü.

Vücudu mükemmel, akıcı bir zarafetle hareket ediyordu, sanki dans etmek için doğmuştu. "Hayatında bir kez olsun," diye emretti, "bırak gitsin."

Çok iyi bir dansçı değildim ama bir şekilde kalçalarım müziğe ayak uydurmaya başladı.

"Sloane," diye bağırdı Lia. "Kaldır kışını ve buraya gel."

Söz verdiği kahvesini çoktan içmiş olan Sloane, bize katılmak için dışarı fırladı. Dansın onun versiyonu olduğu hemen anlaşıldı.

çok fazla zıplama ve ara sıra ruh parmakları. Sırtarak, Lia'nın sıvı, duyuusal hareketlerini taklit etmeye çalışmaktan vazgeçtim ve Sloane'unkileri benimsedim.

Zıpla. Kıpır kıpır parmaklar. Zıpla.

Lia ikimize dehşet dolu bir bakış attı ve destek için çocuklara döndü.

"Hayır," dedi Dean sert bir sesle. "Kesinlikle olmaz." Hava o kadar kararmıştı ki çimenlerin üzerinden yüzündeki ifadeyi tam olarak seçemiyordum ama çenesinin inatçı yapısını tahmin edebiliyordum. "Ben dans etmem."

Michael o kadar çekingen değildi. Bize katılmak için yürüdü, yürüyüşünde belirgin bir topallama vardı ama tek ayakla zıplamayı gayet iyi beceriyordu.

Lia gözlerini göğe dikti. "Umutsuz vakasınız," dedi bize.

Michael omuz silkti, sonra da birkaç jazz hareketi yaptı. "Bu benim cazibelerimden biri."

Lia kollarını adamın ensesine doladı ve vücudunu onunkine yaklaştırdı, hâlâ dans ediyordu. Adam ona bir kaşını kaldırdı ama onu itmedi. Aksine, eğlenmiş görünüyordu.

Tekrar a, tekrar kapat. Midem keskin bir şekilde burkuldu. Lia ve Michael onları tanıdığımdan beri *kslerdi. Bu beni ilgilendirmez.* Kendime bunu hatırlatmak zorundaydım. *Lia ve Michael ne yapmak istiyorlarsa yapabilirler.*

Michael beni onlara bakarken yakaladı. Bir kitabı gözden geçiren biri gibi yüzümü taradı. Sonra gülümsedi ve yavaşça, kasıtlı olarak göz kırptı.

Yanımdaki Sloane nce Lia'ya, sonra Michael'a, sonra da Dean'e baktı. Sonra bana yaklaştı. "Bu işin yüzde kırk ihtimalle Biri suratına yumruk yiyor," diye fısıldadı.

"Haydi, Dean-o," diye seslendi Lia. "Bize katıl." Bu sözler yarı davet, yarı meydan okumaydı. Michael'ın vücudu Lia'nın ritmine göre hareket etti ve birden Lia'nın benim ya da Michael'ın iyiliği için bir gösteri yapmadığını fark ettim. Sadece Dean'i kızdırmak için Michael'la yakın ve kişisel bir ilişki kuruyordu.

Dean'in yüzündeki isyankâr ifadeye bakılırsa işe yarıyordu.

"Bunu istediğini biliyorsun," diye alay etti Lia, dans ederken sırtı Michael'a dönük olacak şekilde dönerek. Dean ve Lia programın ilk katılımcılarıydı. Yıllar boyunca sadece ikisi vardı. Lia bir keresinde bana Dean'le kardeş gibi olduklarını söylemişti ve şu anda Dean her santimiyle öyle görünüyordu. aşırı korumacı ağabey.

Michael Dean'i kızdırmayı seviyor. Bu kadarını söylemeye gerek yok. Lia Dean'i kenara çekmek için yaşıyor. Ve Dean.

Michael elini Lia'nın kolunda gezdirirken Dean'in çenesindeki bir kas gerildi. Sloane haklıydı. Yumruk yumruğa kavgadan bir yanlış hareket uzaktaydık. Michael'ı tanıyorsam, muhtemelen bunu bir bağ kurma aktivitesi olarak görürdü.

"Hadi ama Dean," dedim, Lia kışkırtıcı bir şey söylemeden önce araya girerek. "Dans etmek zorunda değilsin. Sadece müziğin ritmine kapılıp düşüncelere dal."

Bu Dean'in gülmesine neden oldu. Sırıttım. Yanımda Michael geriye doğru çekildi, bedeniyle Lia'nınki arasında boşluk bıraktı.

"Dans etmek ister misin, Colorado?" Michael elimi tuttu ve beni döndürdü. Lia gözlerini bize dikti ama hemen toparlanarak bir kolunu Sloane'un beline doladı ve onu gerçek dansa benzer bir şeye zorlamaya çalıştı.

"Benimle mutlu değilsin," dedi Michael tekrar ona döndüğümde.

"Oyunlardan hoşlanmıyorum."

Michael beni ikinci kez döndürerek, "*Seninle* oynamıyordum," dedi. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Lia'yla da oynamıyordum."

Ona bir bakış attım. "Dean'e takılıyordun."

Michael omuz silkti. "İnsanın hobilere ihtiyacı var."

Dean çimenlerin kenarında kaldı ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Dudakların yukarı doğru dönüyor." Michael başını iki yana eğdi.

"Ama alnında bir kırışıklık var."

Başka tarafa baktım. Altı hafta önce Michael bana ona ve Dean'e karşı ne hissettiğimi bulmamı söylemişti. Bunu düşünmemek, ikisine karşı da bir şey hissetmemek için elimden geleni yapıyordum çünkü bir şey hissettiğim anda -herhangi bir şey- Michael bunu bilecekti. Tüm hayatımı romantizm olmadan geçirmiştım. *Buna* ihtiyacım yoktu, *buna* ihtiyacım olduğu gibi değil: bir şeyin parçası olmak, insanları hala yapabileceğimi fark etmediğim bir şekilde önemsemek.

Sadece Michael ve Dean değil, Sloane ve hatta Lia. Buraya *uyum sağladım*. Çok uzun zamandır hiçbir yere uyum sağlayamamıştım.

Belki de hiç.

Bunu berbat edemezdım.

"Seni dans etmeye ikna edemeyeceğimize emin misin?" Lia Dean'e seslendi. "Olumlu."

"Peki, bu durumda..." Lia, Michael'la benim arama girdi ve bir de baktım ki ben Sloane'la dans ediyordum, Lia ise Michael'ın yanındaydı. Ağır kirpikli gözleriyle ona baktı ve ellerini göğsünün üzerine koydu.

"Söyle bana Townsend," dedi, neredeyse mırıldanarak. "Kendini şanslı hissediyor musun?" Bu pek hayra alamet değildi.

CHAPTER 3

I ölmüştü. Sayıca azdı, silahları yoktu, felakete saniyeler kalmıştı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Üçünüzü göreceğim ve ikinizi büyüteceğim." Michael sırtıttı. Eğer bir duygu okuyucusu olsaydım, *bunun inanılmaz bir elim var ve sana kendi kıyamet sırtıtışını kaşıkla yediriyorum* mu yoksa *bu* bir sırtıtış mı olduğunu anlayabilirdim-

Blöf yaptığımı anlamayacağın kadar değerli bir gülümseme. Ne yazık ki, insanların kişiliklerini ve motivasyonlarını anlamada, her bir yüz ifadesinin tam anlamından daha iyiydim.

Kendime bir not, diye düşündüm. Asla Doğallarla poker oynama.

"Ben varım." Lia pırıl pırıl parlayan siyah atkuyruğunu işaret parmağının etrafında döndürdükten sonra gerekli sayıda Oreo'yu sehpanın ortasına bıraktı. Uzmanlık alanının yalanları tespit etmek olduğu düşünülürse, bunu Michael'ın blöf yapma ihtimalinin çok yüksek olduğu anlamına aldım.

Tek sorun, *Lia'nın blöf yapıp yapmadığı* konusunda hiçbir fikrim olmamasıydı.

Sloane gerçek bir Oreos dağının arkasından baktı. "Bu sefer oturacağım," dedi. "Ayrıca, poker fişlerimin bir kısmını yeme fikrini de düşünüyorum. Buzlanmasını kaybetmiş bir Oreo'nun iki dolar değerinde olduğu konusunda anlaşabilir miyiz?

normal miktarının üçte biri mi?"

"Sadece kurabiyeleri ye," dedim ona, yığınının kederle bakarak ve sadece kısmen şaka yaparak. "Fazladan bir sürü var."

Naturals programına katılmadan önce Sloane doğma büyüme Las Vegaslıydı. Sayı saymayı öğrendiğinden beri kart sayıyordu. Ellerin yaklaşık üçte birinde oturuyor ama oynadığı her eli kazanıyordu.

Lia parmağını bana doğru sallayarak, "Birileri kötü spor yapıyor," dedi. Dilimi ona doğru uzattım.

Birinin sadece iki Oreosu kalmış.

"Ben varım," diye iç geçirdim ve onları tencerenin içine ittim. Kaçınılmaz olanı geciktirmenin bir anlamı yoktu. Yabancılarla oynuyor olsaydım, avantaj bende olurdu. Birinin kıyafetlerine ve duruşuna bakıp ne kadar risk alabileceğini, sessizce blöf mü yapacağını yoksa şov mu yapacağını anında anlayabilirdim. Ne yazık ki, yabancılarla oynamıyordum ve diğer insanların kişiliklerini okuma yeteneği, zaten tanıdığınız insanlardan oluşan bir grupta o kadar yararlı değildi.

"Peki ya sen Redding? Var mısın, yok musun?" Michael bu sözleri bir meydan okuma olarak söyledi.

Belki de Lia onu yanlış tanımişti, diye düşündüm, bu fikri kafamda evirip çevirerek.

Belki de blöf yapmıyordur. Michael'ın kazanacağından emin olmasaydı Dean'e meydan okuyacağından şüpheliydim.

"Ben varım," dedi Dean. "Hepsi var." Tencereye beş kurabiye attı ve Michael'a bir kaşını kaldırarak diğer çocuğun yüz ifadesini neredeyse aynen taklit etti.

Michael Dean'in bahsiyle eşleşti. Lia, Michael'ınkiyle eşleşti.

Benim sıram. "Kurabiyelerim bitti," dedim.

Sloane, dikkatini bir Oreo'yu kremasından ayırmaya vermeden önce bana "Mütevazı bir faiz oranını tartışmaya açık olurum" dedi.

"Bir fikrim var," dedi Lia, sorun olduğunu hemen anladığım aşırı masum bir ses tonuyla. "İşleri her zaman bir sonraki seviyeye taşıyabiliriz." Boynundaki beyaz yemeninin düğümünü çözdü ve bana doğru attı. Onun

Parmakları atletinin alt kısmıyla oynadı ve "bir sonraki seviyenin" ne olduğunu net bir şekilde gösterecek kadar yukarı kaldırdı.

"Anladığım kadarıyla strip poker kurallarına göre sadece kaybedenin soyunması gerekiyor," diye araya girdi Sloane. "Henüz kimse kaybetmedi, ergo -"

"Buna bir dayanışma gösterisi diyelim," dedi Lia, gömleğini biraz daha yukarı çekerek. "Cassie'nin fişleri bitmek üzere. Ben sadece oyun alanını eşitlemeye çalışıyorum."

"Lia." Dean hiç eğlenmemişti.

"Hadi ama Dean," dedi Lia, alt dudağını abartılı bir şekilde bükerek. "Gevşe biraz. Burada hepimiz arkadaşız." Bu sözlerle birlikte Lia atletini çıkardı. Altına bir bikini üstü giymişti. Belli ki bu durum için giyinmişti.

"Ante up," dedi bana.

Üstümün altında mayo yoktu, bu yüzden çıkmasına imkân yoktu. Yavaşça kemerimi çıkardım.

"Sloane?" Lia sonra ona döndü. Sloane yanaklarına yayılan bir kızarıklıkla Lia'ya baktı.

"Bir dönüşüm oranı belirleyene kadar soyunmayacağım," diye sert bir şekilde bizi bilgilendirdi ve eliyle cips dağına işaret etti.

"Sloane," dedi Michael.

"Evet?"

"İkinci bir fincan kahveye ne dersin?"

Kırk beş saniye sonra, Sloane mutfaktaydı ve ikisi de erkekler gömlek giyiyordu. Dean'in karnı bronzlaşmış, Michael'inkinden bir ya da iki ton daha koyuydu. Michael'ın teni mermer gibiydi ama omzunun göğsüyle birleştiği yerde pembe ve buruşuk bir kurşun izi vardı. Dean'in de bir yara izi vardı; daha eski, daha ince, sanki biri bir bıçağın ucunu köprücük kemiğinin dibinden göbeğine kadar tırtıklı bir çizgi halinde gövdesinden aşağı yavaşça çekmiş gibiydi.

"Ben ararım," dedi Lia.

Teker teker kartlarımızı çevirdik. Üçlü.

Sifonu çek.

Full house, kız ve sekizler. Sonuncusu Michael'dan.

Biliyordum, diye düşündüm. *Blöf yapmıyordu.*

"Senin sıran," dedi Lia bana.

Kendi kartlarımı çevirdim ve beynim sonucu katalogladı. "Full house," dedim sırtarak. "Papazlar ve ikililer. Sanırım bu benim kazandığım anlamına geliyor, ha?"

"Sen nasıl...?" Michael kekeledi.

"Bana acıma partisinin bir rol olduğunu mu söylüyorsun?" Lia'nın sesi kendisine rağmen etkilenmiş gibiydi.

"Rol yapmıyordum," dedim ona. "Kaybetmeyi tamamen bekliyordum. Sadece son kartlarıma henüz bakmamıştım."

Elimin ne tuttuğunu bilmiyorsam, Michael ya da Lia'nın da bunu anlamasının mümkün olmadığını düşünmüştüm.

İlk gülmeye başlayan Dean oldu.

"Selam Cassie," dedi Michael. "Boşlukların kraliçesi."

Lia oflayıp pufladı.

"Bu gömleklerin bende kalacağı anlamına mı geliyor?" Kemerime uzanıp bir Oreo kaparak sordum.

"Herkesin kendi tişörtüne sahip çıkmasının en iyisi olacağını düşünüyorum. Ve onları giysinler. *Şimdi.*"

Donup kaldım. Bu komutu veren ses bir kadına aitti ve netti. Bir an için programdaki ilk haftalarım, amirimize, akıl hocama geri döndüm. Özel Ajan Lacey Locke. Beni o eğitmişti. Onu örnek almıştım. Ona güvenmiştim.

"Kimsin sen?" Kendimi şimdiki zamana dönmeye zorladım. Ajan Locke'u düşünmeme izin veremezdim - o tavşan deliğine bir kez girdim mi, çıkmak için mücadele etmem zor olacaktı. Onun yerine, "Sen kimsin?" diye bağırان kişiye odaklandım.

Emirleri. Uzun boylu ve zayıftı ama hiçbir yanı zayıf görünmüyordu. Koyu kahverengi saçları ensesinde sıkı bir Fransız düğümü şeklinde toplanmıştı ve Çenesini hafifçe öne doğru iterek başını tuttu. Gözleri griydi, takım elbisesinden bir ton daha açıktı. Kıyafetleri pahalıydı ama o öyle değilmiş gibi giyiyordu.

Yan tarafında kılıfında bir silah vardı.

Silah. Bu sefer, anıları dizlerinden kesemedim. *Locke.* *Silah.* Hepsi geri geliyordu. *Bıçak.*

Dean elini omzuma koydu. "Cassie." Elinin sıcaklığını gömleğimin içinde hissettim. Adımı söylediğini duydum. "Sorun yok. Onu tanıyorum."

Tek atış. İki. Michael yere düştü. Locke, elinde bir silah var.

Nefes almaya odaklandım ve anılarla savaştım. Vurulan ben değildim. Bu *benim* travmam değildi. Michael'ın en başta orada olmasının sebebi bendim.

Canavarın kendi çarpık yöntemiyle sevdiği kişi bendim. "Kimsin sen?"

Tekrar sordum, buraya geri dönmek için tırmalıyordum ve şimdi, sesim keskin ve sivri. "Peki evimizde ne yapıyorsun?"

Gri giysili kadın gözlerini yüzümde gezdirdi ve beni Kafamda neler olup bittiğini, bir an önce nerede olduğumu tam olarak biliyormuş gibi rahatsız edici bir his.

"Benim adım Özel Ajan Veronica Sterling," dedi sonunda. "Ve şu andan itibaren burada yaşıyorum."

CHAPTER 4

“W” "Yalan söylemiyor." Lia sessizliği bozdu. "O gerçekten özel bir ajan, adı gerçekten Veronica Sterling ve bir nedenden dolayı bizim çatımız altında yaşadığına dair yanlış bir inançla hareket ediyor."

"Lia, sanırım?" Ajan Sterling söyledi. "Yalanlar konusunda uzman olan kişi." "Onları söylemek, tespit etmek, hepsi aynı şey." Lia zarif bir hareketle

biraz omuz silkti, ama gözleri sertti.

"Ama yine de," diye devam etti Ajan Sterling, Lia'nın hem omuz silkmesini hem de bakışlarının yoğunluğunu görmezden gelerek, "ek iş olarak seri katillik yapan bir FBI ajanıyla her gün etkileşim halindeydiniz. O senin amirlerinden biriydi, *yıllarca* bu evde sürekli bulundu ve hiçbir alarm zili çalmadı." Ajan Sterling'in ses tonu klinikti - sadece gerçekleri söylüyordu.

Locke hepimizi kandırmıştı.

"Ve sen," dedi Ajan Sterling, gözleri benimkileri aydınlatarak, "şu anda Cassandra Hobbes. Strip poker oynayacak bir tip olduğunu düşünmemiştim. Ve hayır, bu odada benden başka hâlâ tişört giyen tek kişi olduğun için övgüyü hak etmiyorsun."

Ajan Sterling dikkatini benden alıp bir yığın kıyafetleri sehpanın üzerindeydi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bekledi. Dean kendi gömleğine uzandı ve Lia'nınkini ona fırlattı. Michael kollarını kavuşturmasından fazla rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

giyinmişti. Ajan Sterling burnunun ucuyla ona baktı ve bakışları göğsündeki kurşun izine takıldı.

"Anladığım kadarıyla sen Michael'sın," dedi. "Kızlar için sürekli aptalca şeyler yapan, tavır sorunu olan duygu okuyucusu."

"Bu pek adil bir değerlendirme değil," diye yanıtladı Michael. "Ben de kızlar için olmayan bir sürü aptalca şey yapıyorum."

Özel Ajan Veronica Sterling en ufak bir gülümseme eğilimi bile göstermedi. Geri kalanımıza dönerek tanıtımını tamamladı. "Bu programda bir süpervizör açığı var. Doldurmak için buradayım."

"Doğru," dedi Lia, kelimeyi uzatarak, "ama hikâyenin tamamı değil." Ajan Sterling yemi yutmayınca Lia devam etti. "Altı hafta oldu Locke derin uçtan gittiğinden beri. FBI'ın yerine birini gönderip göndermeyeceğini merak etmeye başlamıştık." Gözlerini Ajan Sterling'in üzerinde gezdirdi.

"Seni nereden buldular, merkezi oyuncu kadrosundan mı? Genç bir kadın ajanı başka biriyle mi değiştirdiler?"

Lia'nın incelikleri aşacağına güven.

Ajan Sterling, "Bu pozisyon için eşsiz niteliklere sahip olduğumu söyleyebilirim," diye cevap verdi. Saçma sapan ses tonu bana bir şeyi hatırlattı. Birini. İlk kez soyadı aklıma geldi ve daha önce nerede duyduğumu fark ettim.

"Ajan Sterling," dedim. "Müdür Sterling gibi mi?"

FBI müdürüyle sadece bir kez karşılaşmıştım. Locke ve Briggs'in peşinde olduğu seri katil bir senatörün kızını kaçırdığında olaya dahil olmuştu. O zamanlar hiçbirimiz UNSUB'ın, yani *Bilinmeyen Özne*'nin Locke'du.

"Müdür Sterling benim babam." Ajan Sterling'in sesi nötrdü -çok nötrdü- ve babasıyla ilgili ne tür sorunları olduğunu merak ettim. "Beni buraya hasar kontrolü yapmam için gönderdi."

Müdür Sterling Locke'un yerine kendi kızını seçmişti. Ajan Briggs bir dava için şehir dışındayken gelmişti. Zamanlamanın tesadüf olduğundan şüpheliyim.

Dean sessizce, "Briggs bana FBI'dan ayrıldığınızı söyledi," dedi Ajan Sterling'e hitaben. "İç Güvenlik'e transfer olduğunuzu duydum."

"Ben yaptım."

Ajan Sterling'in yüzündeki ifadeyi, ses tonunu tam olarak belirlemeye çalıştım. O ve Dean birbirlerini tanıyorlardı; hem Dean'in daha önceki açıklamalarından hem de ona baktığında yüzünün neredeyse fark edilmeyecek kadar yumuşamasından bu anlaşılıyordu.

Annelik duygusu mu? Merak ettim. Bu, giyim tarzına, aşırı dik duruşuna, bizimle değil de hepimizle *ilgili* konuşmasına uymuyordu. Ajan Sterling hakkındaki ilk izlenimim aşırı kontrollü, profesyonel ve diğer insanlarla arasına mesafe koyan biri olduğuydu. Ya gençlerden hoşlanmıyordu ya da özellikle bizden hoşlanmıyordu.

Ama Dean'e bakışı, bir saniyeliğine bile olsa.

Her zaman böyle değildin, diye düşündüm, onun kafasının içine girerek. *Saçlarını Fransız düğümleriyle bağlıyor, her ifadeni klinik ve tarafsız tutuyordun. Seni aşırı profesyonel moda sokan bir şey oldu.*

"Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı, Cassandra?"

Ajan Sterling'in yüz ifadesine sızmış olan yumuşaklık kırıntısı şimdi kaybolmuştu. Beni onun profilini çıkarırken yakalamıştı ve beni çağırmıştı. Bu bana iki şey söyledi. Birincisi, bunu yapma şekline bakılırsa, mizahsız dış görünüşünün altında bir alaycılık sezmiştim. Hayatının bir noktasında bu sözleri yüzünü buruşturmak yerine sırtarak söylemiş olabilirdi.

Ve ikincisi.

"Sen bir profilcisin," dedim yüksek sesle. Beni onun profilini çıkarırken yakalamıştı ve *"Birini tanımak için biri gerekir"* diye düşünmekten kendimi alamadım.

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Seni buraya Ajan Locke'un yerine gönderdiler." Bu sözleri söylemek - onu bir yedek olarak görmek- olması gerekenden daha fazla acı veriyordu.

"Ve?" Ajan Sterling'in sesi yüksek ve netti ama gözleri sertti. Bu bir meydan okumaydı, Michael ve Dean arasında daha önce geçen alt metin kadar açıktı.

"Profil uzmanları insanları kutulara koyar," dedim Ajan Sterling'in gözlerine bakarak ve başımı çevirmeyi reddederek. "Bir dizi rastgele ayrıntıyı alırız ve bu ayrıntıları büyük resmi oluşturmak, ne *tür* bir insanla karşı karşıya olduğumuzu anlamak için kullanırız. Konuşma şeklinizde bu var: Michael 'tavır problemi olan duygu okuyucusu', beni strip poker oynayacak bir tip olarak görmediniz."

Durakladım ve cevap vermeyince devam ettim, "Dosyalarımızı okudunuz ve bu eve adınızı atmadan önce profilimizi çıkardınız, bu da Ajan Locke'u ne için görmediğimizin *bizi* ne kadar üzdüğünü tam olarak bildiğiniz anlamına geliyor.

Öyleydi ve sen de ya bundan bahsetmene nasıl tepki vereceğimizi görmek istedin ya da sadece yarayı deşmek istedin." Durakladım ve elimi Gözlerini vücudunda gezdiriyor, tırnak cilası, duruşu, ayakkabıları gibi tüm küçük ayrıntıları inceliyordu. "Sadistten çok mazoşist gibi görünüyorsun, bu yüzden sanırım sadece nasıl tepki vereceğimizi görmek istedin."

Oda rahatsız edici bir sessizliğe gömüldü ve Ajan Sterling bu sessizliği bir silah gibi kullandı. "Profil uzmanı olmanın ne demek o l d u ğ u konusunda bana ders vermene ihtiyacım yok," dedi sonunda, sesi yumuşak, sözleri ölçülüydü. "Kriminoloji alanında lisans derecem var. FBI Akademisi'nden mezun olan en genç kişiydim. FBI'daki görevim sırasında hayatınız boyunca göremeyeceğiniz kadar çok sahada zaman geçirdim ve son beş yılımı İç Güvenlik'te yerel terörizm vakaları üzerinde çalışarak geçirdim. Bu evde ikamet ettiğim sürece bana Ajan Sterling ya da hanımefendi diye hitap edeceksiniz ve kendinizden profil uzmanı olarak bahsetmeyeceksiniz, çünkü günün sonunda, sen sadece bir çocuksun."

Sesinde yine aynı şey vardı, buz gibi dış görünüşünün altında başka bir şeyin ipucu. Ama bir metre buzun altında sıkışmış bir nesneye bakan biri gibi, o *şeyin* ne olduğunu anlayamıyordum.

"Burada 'biz' diye bir şey yok, Cassandra. Sen varsın, ben varım ve bu program için yazdığım değerlendirme var. Bu yüzden hepinize bu pisliği temizlemenizi, yatağa gitmenizi ve iyi bir uyku çekmenizi öneririm." Michael'a gömleğini fırlattı. "Buna ihtiyacın olacak."

CHAPTER 5

I Yatağımda uzanmış, tavana bakıyor, gözlerimi kapatırsam hayaletleri uzak tutacak hiçbir şey kalmayacağı korkusundan kurtulamıyordum. Ne zaman

Uyudum, her şey birbirine karıştı: On iki yaşımdayken anneme olanlar; Ajan Locke'un geçen yaz öldürdüğü kadınlar; bıçağı bana uzatırken Locke'un gözlerindeki parıltı. *Kan.*

Yan dönerek komodinime doğru uzandım. "Cassie?" Sloane yatağından seslendi.

"Ben iyiyim," dedim ona. "Uyumaya devam et."

Parmaklarım aradığım nesnenin etrafına dolandı: bir tüp Gül Kırmızısı ruj, annemin en sevdiği renk. Locke'un bana bir hediyesiydi, oynadığı hastalıklı oyunun bir parçasıydı, ipuçlarını dağıtıyor, beni kendi suretinde yetiştiriyordu. *Ne kadar yakın olduğunuzu bilmemi istediniz.* Locke'un kafasına girdim, onun profilini çıkardım, tıpkı diğer gecelerde yaptığım gibi. Bunu. *Seni bulmamı istedin.* Sonraki kısım her zaman en zoruydu. *Senin gibi olmamı istedin.*

Bana bıçağı teklif etmişti. Bana kızı öldürmemi söyledi. Ve bir seviyede, evet diyeceğime inanmıştı.

Locke'un gerçek adı Lacey Hobbes'tu. Lorelai Hobbes'un küçük kız kardeşiydi. Sahte medyum, cinayet kurbanı olduğu varsayılan. *Benim annem.* Ruju elimde evirip çevirdim, karanlıkta ona baktım. Nasıl olursa olsun

Birçok kez atmaya çalıştım ama atamadım. Mazoşist bir hatırlatıcıydı: güvendiğim insanları, kaybettiğim insanları.

Sonunda parmaklarımı geri koymaya zorladım. Bunu kendime yapmaya devam edemezdim.

Duramadım.

Başka bir şey düşün. Başka bir şey. Ajan Sterling'i düşündüm. Locke'un yerine gelen. Kıyafetlerini zırh gibi giyerdi. Pahalıydılar, yeni ütülenmişlerdi. Tırnaklarına bir kat şeffaf cila sürmüştü. Ne Fransız manikürü, ne de renkli şeffaf. Madem öyle, neden oje sürmüştü ki? şeffaf mıydı? Tırnakları ile dünyanın geri kalanı arasına ince bir tabaka koyarak bunu uygulama ritüelinden hoşlanıyor muydu? Burada bir alt metin vardı: koruma, mesafe, güç.

Zayıflıklara izin vermiyorsun, diye düşündüm, profilini çıkardığım herkese hitap etmeyi öğrendiğim şekilde ona hitap ederek. *Neden?* Bana geçmişiyile ilgili verdiği ipuçlarını tekrar gözden geçirdim. En genç kişiydi. FBI Akademisi'nden mezun olmuştu ve bununla gurur duyuyordu. Bir zamanlar, muhtemelen rekabetçi bir çizgisi vardı. Beş yıl önce FBI'dan ayrılmıştı. *Neden ayrılmıştı?*

Beynim bir cevap yerine, bir ara şu gerçeğe kilitlendi
Gitmeden önce Dean'le tanışmıştı. *Onunla tanıştığında on iki yaşından büyük olamazdı.* Bu kafamda bir alarm oluşturdu. *Bir FBI ajanının Dean ile o kadar uzun zaman önce görüşmüş olmasının tek yolu babasını öldüren ekibin bir parçası olmasıydı.*

Ajan Briggs o ekibi yönetmişti. Kısa bir süre sonra, kötü şöhretli bir seri katilin oğlu olan Dean'i diğer katillerin kafasının içine girmek için kullanmaya başlamıştı. Sonunda FBI Briggs'in ne yaptığını keşfetmiş ve onu kovmak yerine işi resmileştirmişti. Dean, Quantico Deniz Piyade Üssü'nün dışındaki kasabada eski bir eve taşınmıştı. Briggs, Dean'in vasisi olarak Judd adında bir adam tutmuştu. Zamanla, Briggs

savant benzeri yetenekleri olan diğer gençleri işe almaya başladı. Önce Lia, yalan söyleme ve yalanları başkalarının ağzından çıktıklarında fark etme konusundaki esrarengiz yeteneğiyle. Sonra Sloane ve Michael, son olarak da ben.

Eskiden Ajan Briggs'le çalışıyordun, diye düşündüm, Veronica Sterling'i zihnimde canlandırarak. Onun ekibindeydiniz. Hatta belki de onun Ortak. Ben programa katıldığımda Ajan Locke, Briggs'in ortağıydı. Belki de durum tersine dönmeden önce Ajan Sterling'in yerine geçmişti.

Değiştirilebilir olmaktan ve değiştirilmekten hoşlanmıyorsunuz. Buraya sadece babana iyilik olsun diye gelmedin, Ajan Sterling'e sessizce söyledim. Briggs'i tanıyorsun. Locke'u sevmezdin. Ve bir zamanlar Dean'i önemsiyordun. Bu kişisel bir şey.

"Kıllı burunlu vombatin ortalama ömrünün on ila on iki yıl olduğunu biliyor muydun?" Anlaşılan Sloane iyi olduğumu söylediğimde yalan söylediğime karar vermişti. Oda arkadaşım ne kadar çok kahve içerse, rastgele istatistikleri kendine saklama eşiği de o kadar düşüyordu -özellikle de birinin dikkatini dağıtmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa.

"Esaret altındaki en uzun yaşayan vombat otuz dört yıl yaşamış," diye devam etti Sloane, dirseklerinin üzerinde doğrulup bana bakarak. Aynı yatak odasını paylaştığımız düşünülürse, muhtemelen iki numaralı kahveye daha sert bir şekilde itiraz etmem gerekirdi. Yine de bu gece, Sloane'un yüksek hızlı istatistiksel gevezeliğini garip bir şekilde rahatlatıcı buldum. Sterling'in profilini çıkarmak beni Locke'u düşünmekten alıkoymamıştı.

Belki bu olur.

"Bana vombatlardan biraz daha bahset," dedim.

Noel sabahı bir mucizeye uyanan küçük bir çocuğun bakışıyla Sloane bana gülümsedi ve itaat etti.

SEN

Onu ilk gördüğünde gergindin, büyük meşe ağacının yanında duruyordun. ağaç, uzun saçları sırtının yarısına kadar parlıyordu. Adının ne olduğunu sordun. Onunla ilgili her şeyi ezberledin.

Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Onun adı değil. Ağacın değil. Sinirlerin değil.

Çok uzaklardan geldin. Çok uzun süre bekledin.

"İzin verirsen seninle dövüşecek," diye fısıldıyor zihninin bir yerlerinden bir ses.

"Ona izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorsun. Boğazın kurudu. Sen hazırsın.

Sen hazırydın. "Onu bağlayacağım."

"Bağla onu," diye fısıldıyor ses.

Bağla onu. Damgala. Kesin. Asın.

Bu iş böyle yapılmalı. Bu kızı bekleyen şey bu. Adamın binasından bu kadar uzağa park etmemeliydi. En başta onunla yatmamalıydı.

Olmamalı

.

Yapmama

lısın.

Yapmama

lıyım.

Arabaya bindiğinde onu bekliyorsun. Hazırlıklısın.

Bugün sınavı var, ama senin de var.

Arabanın kapısını kapatıyor. Gözleri dikiz aynasına doğru kayıyor ve bir anlığına sizinkilerle buluşuyor.

Seni görüyor.

Öne doğru hamle yapıyorsun. Ağzı çığlık atmak için açılıyor ama sen nemli bezi ağızına, burnuna kapatıyorsun. "İzin verirsen seninle dövüşecek," diyorsun, kelimeleri kulağına tatlı sözler gibi fısıldayarak.

Vücudu gevşiyor. Onu arka koltuğa çekip kravatlara uzanıyorsun.

Bağlayın. Damgalayın. Kesin. Asın.

Başladı.

CHAPTER 6

I Öglene kadar uyudum ve uyandığımda hiç uyumamış gibi hissediyordum. Başım ağrıyordu. Yemeğe ihtiyacım vardı. Ve kafeine. Ve muhtemelen biraz Tylenol. "Zor bir gece miydi?" Judd mutfığa adımımı attığım anda sordu. O da Elinde sivriltilmiş iki numaralı bir kalem vardı ve bana hiç bakmadan bulmacasındaki bir satırı dolduruyordu.

"Öyle de denebilir," diye cevap verdim. "Ajan Sterling'le tanıştınız mı?"

Judd'ın dudakları hafifçe seğirdi. "Öyle de diyebilirsiniz," dedi, kendi sözlerimi bana papağan gibi tekrarlayarak.

Judd Hawkins altmış yaşlarındaydı. Resmi görev tanımı hem eve hem de bize göz kulak olmayı içeriyordu. Ev mükemmel durumdaydı. Burada yaşayan beş gence gelince... Karnımızın doyduğundan ve uzuvlarımızın nispeten sağlam kaldığından emin olmak dışında, Judd oldukça eli kolu bağlıydı.

"Ajan Sterling onun buraya taşınacağını düşünüyor gibi görünüyor," diye yorum yaptım. Judd bulmacasında bir satır daha doldurdu. Bir FBI ajanının aşağı yukarı habersizce gelmesinden rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. "Bunu yapabilir mi ki?" diye sordum.

Judd sonunda bulmacasından başını kaldırdı. "Başka biri olsaydı," dedi, "cevabım hayır olurdu."

Ajan Sterling'in buraya babasının isteği üzerine geldiği düşünülürse, Judd'ın bu konuda yapabileceği bir şey olmadığını anlıyordum. Ne?

Judd'ın neden bu konuda bir şey yapmak *istemiyor* gibi göründüğünü anlamıyordum. Programın bir değerlendirmesini yazmak için buradaydı. Programın adını hasar kontrolü, ama oturduğum yerden, daha çok bir istila gibi görünüyordu.

"Güzel. Sıra sende."

Şeytandan söz edersen, ortaya çıkar, diye düşündüm. Sonra kendimi durdurdum. Objektif ya da adil değildim. Ajan Sterling'i şimdiye kadar yaptıklarından çok *yapacağını* düşündüğüm şeylere dayanarak yargılıyordum. İçten içe, Locke'un yerine kimi gönderirlerse göndersinler, buna hazır olamayacağımı biliyordum. Her benzerlik açık bir yaraya tuz basmaktı. Her farklılık da öyle.

"Her zaman öğlene kadar uyumayı alışkanlık haline mi getirirsin?" Ajan Sterling başını yana eğip beni bir kez daha süzerek sordu. Beni incelemesini engelleyemediğim için ben de ona karşılık verdim. Makyaj yapmıştı ama makyajlı görünmüyordu. Tırnaklarındaki şeffaf cila gibi, gözleri ve dudakları için seçtiği renkler de neredeyse doğal görünüyordu.

Bu kadar zahmetsizce mükemmel görünmek için ne kadar çaba harcadığını merak ettim.

Eğer bir UNSUB'a yaklaşmak istiyorsanız, Locke'un bana "o ya da bu demeyin" dediğini duyar gibiyim. Sen *de*.

"Geceyi burada mı geçirdin?" Sterling'e bunu zihnimde evirip çevirerek sordum. *Locke burada hiç uyumamıştı. Briggs de uyumadı. İşleri yarım yamalak yapmazsın.*

Judd bana, "Çalışma odasında bir çekyat var," dedi, sesi biraz hoşnutsuz geliyordu. "Ona benim odamı teklif ettim ama Bayan İnâtçı kabul etmedi."

Bayan İnâtçı mı? Doğallar programında çalışmadan önce Judd orduda kariyer yapıyordu. Hiçbir FBI ajanına unvanı ya da soyadı dışında bir şeyle hitap ettiğini duymamıştım. Öyleyse neden Ajan Sterling'den bahsederken Lia'ya karşı kullanmasını beklediğim tonun aynısını kullanıyordu?

"Seni kendi yatağından atmayacağım Judd." Ajan Sterling'in sesindeki bıkkınlık bana bunu zaten konuştuklarını söyledi.

argümanını en az iki kez kullanmıştır.

"Oturun," diye homurdandı Judd. "İkiniz de. Cassie bugün hiçbir şey yemedi ve ben de iki sandviçi bir sandviç kadar kolay hazırlayabilirim."

"Kendi sandviçimi kendim yapabilirim," dedim. Judd bana bir bakış attı. Oturdum. Bu onun daha önce görmediğim bir yanıydı. Garip bir şekilde, bana neredeyse benim bir tür ilerici, devlet destekli üstün yetenekliler programında olduğumu düşünen İtalyan büyükannemi hatırlatıyordu. Nonna, karınları doyurmayı hayattaki en önemli görevlerinden biri olarak görüyordu ve yoluna çıkan talihsiz ruhun vay haline.

Ajan Sterling sert bir tavırla, "Kendime bir sandviç hazırladım bile," dedi.

Judd yine de iki sandviç yaptı. Birini önüme koydu, diğerini de masadaki boş bir yere koyduktan sonra oturup bulmacasına devam etti. Tek kelime etmedi ve uzun bir süre sonra Ajan Sterling oturdu.

"Diğerleri nerede?" Judd'a sordum. Genelde Lia dondurma aşırmaq için gelmeden ya da Michael tabağındaki yiyeceklere el atmadan mutfakta beş dakika bile geçiremezdim.

Cevap veren Ajan Sterling oldu. "Michael henüz ortaya çıkmadı. Dean, Lia ve Sloane oturma odasındalar. GED pratiğı."

Neredeyse bir lokma jambonla boğuluyordum. "Bir ne?"

"Eylül ayındayız," diye cevap verdi Ajan Sterling, şüphelileri sorgulamada onu çok iyi yaptığını düşündüğüm o fazla sakin ses tonuyla. "Eğer bu programın bir parçası olmasaydınız, okula gidiyor olurdunuz. Aslında, ailenize burada eğitim alacağınızın söylendiğinden oldukça eminim. Bazı insanlar bunu görmezden gelmeye istekli olabilir. Ama ben değilim."

Ajan Sterling "bazı insanlar" derken Judd'dan değil Ajan Briggs'ten bahsediyormuş gibi bir hisse kapıldım.

"Bir gün okulunuzu gerçekten kontrol edebilecek bir aileniz olduğu için yeterince ŗanslısınız," diye devam etti. "Bu evdeki herkes bu kadar ŗanslı değil ama *hepiniz* size vaat edilen eğitimi alacaksınız." Gözleri Judd'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Dean ve Lia yıllardır burada evde eğitim görüyorlar. Judd iŖini doğru yaptıysa, onlar da GED'i geçebilecek. Sloane için endiŖelenmiyorum."

Geriye sadece Michael ve ben kaldık. Eğer program olmasaydı, bu ay lise son sınıfa baŖlayacaktım.

Sterling, kendisine itaat edilmesine alıŖık olduğunu belli eden bir tavırla, "Deneme sınavına gir," diye emretti. "Eğer bir öğretmene ihtiyaın varsa, sana bir ğretmen buluruz, ama her iki durumda da, *eğitiminin* diğer yönleri bekleyebilir."

Programa katıldığımdan bu yana geçen sürede, suçlu beyninin giriŖ ve ıkıŖlarını içermeyen bir öğrenme türü olduğunu unutmuŖtum.

"İzin alabilir miyim?" Masadan geriye doğru itildim.

Judd bana eğlenen bir bakıŖ attı. "Bunu bana daha önce hiç sordun mu?"

Bunu bir cevap olarak kabul ettim ve kapıya yöneldim. Judd bulmacasını bitirdi ve dikkatini Ajan Sterling'e çevirdi. "Sandviini yiyecek misin, Ronnie?"

Ronnie mi? KaŖlarım sa izgime doğru fırladı ve ıkıŖımı yavaŖlattım. Göz ucuyla Ajan Sterling'in bu lakap karŖısında hafifçe gerildiğini gördüm.

"Ben Veronica," dedi. "Ya da Ajan Sterling. Bu evde öyle olmak zorunda."

Birbirlerini tanıyorlar, diye dŖndm. *Birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlar.*

O zaman aklıma, Müdür Sterling'in bu görev için kızını seçmesinin, onun kanını paylaŖmasından baŖka nedenleri de olabileceği geldi.

Tam mutfak kapısına varmışım ki kapı içeri doğru sallandı ve neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Ajan Briggs diğer tarafta duruyordu, uçaktan yeni inmiş gibi görünüyordu. Bana destek olmak için elini uzattı ama bakışları başka bir yere yönelmişti.

"Ronnie."

"Briggs," diye karşılık verdi Ajan Sterling, ilk adını ya da onun herhangi bir kısaltmasını kullanmamaya özen göstererek. "Müdürün size bilgi verdiğini varsayıyorum."

Briggs başını hafifçe eğdi. "Arayabilirdin."

Haklıymışım diye düşündüm. *Kesinlikle daha önce birlikte çalışmışlar.*

"Cassie." Ajan Briggs ellerinin omuzlarımda olduğunu hatırlar gibi oldu ve onları bıraktı. "Görüyorum ki Ajan Sterling'le tanışmışsın."

"Dün gece tanıştık." Briggs'i inceledim, bu kadının temsil ettiği davetsiz misafirliğe içerlediğine dair bir ipucu arıyordum. "Mackenzie nasıl?" diye sordum.

Briggs gülümsedi; bu başlı başına nadir bir olaydı. "O artık evinde. İleride çok fazla desteğe ihtiyacı olacak ama bunu başaracak. Çocuk hayatta kalmayı başaracak." Dikkatini tekrar Ajan Sterling'e çevirdi. "Doğallar programı bu ay ikinci faili meçhul vakasını kapattı," dedi ona. "Bir çocuk kaçıрма olayı."

İşte bu, Ajan Briggs'in yetkisini yeni gelene devretmeye hiç niyeti olmadığına dair bir ipucuydu. Sözleri tek bir mesajı çok net bir şekilde iletme için tasarlanmıştı: Kendini tehdit altında hissetmesine *gerek* yoktu. Doğallar programı işe yarıyordu. Hayat kurtarıyorduk.

"Etkileyici," dedi Ajan Sterling, ses tonundan bunun hiç de öyle olmadığını düşündüğü anlaşılıyordu. "Özellikle de bu program yüzünden sadece iki çocuğun hastaneye kaldırıldığını ve bunlardan sadece birinin gerçekten vurulduğunu düşünürsek."

İki çocuk, Michael ve Dean. Ajan Sterling'e *çocuk* olmadığımızı söylemek için ağzımı açtım ama Briggs bana uyarıcı bir bakış attı. "Cassie, neden gidip diğerlerinin ne yaptığına bakmıyorsun?"

"Neden dışarı çıkıp oynamıyorsun?" da diyebilirdi. Sinirlenerek itaat ettim. Oturma odasına gittiğimde, gerçekten GED alan tek kişinin Dean olduğunu görünce şaşırmadım. Lia tırnaklarını törpülüyordu. Sloane kalemler ve lastik bantlardan bir tür mancınık yapıyor gibiydi.

Lia önce beni gördü. "Günaydın, günışığım," dedi. "Ben Michael değilim, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, sevgili Ajan Sterling'le kaliteli zaman geçirdiğini tahmin ediyorum." Lia bana gülümsedi. "En iyisi değil mi?"

Lia'nın ürkütücü yanı her şeyi gerçekmiş gibi gösterebilmesiydi. Lia genel olarak FBI'dan hoşlanmazdı ve sadece prensiplerine dayanarak kuralları çiğneyecek bir tipti, ama coşkusunun sahte olduğunu bilsem bile, bunu anlayamazdım.

Lia ciddiyetle, "Ajan Sterling'de onun söyleyeceklerini dinlemek istememe neden olan bir şey var," diye devam etti. "Sanırım ruh ikizi olabiliriz."

Dean homurdandı ama alıştırma sınavından başını kaldırmadı. Sloane mancınığını fırlattı ve alnıma bir kalem yememek için eğilmek zorunda kaldım.

"Ajan Briggs geri döndü," dedim doğrulduktan sonra.

"Tanrı'ya şükür." Lia rol yapmayı bıraktı ve kanepeye yaslandı. "Yine de biri ona bunu söylediğimi söylerse, sert önlemler almak zorunda kalacağım. önlemler."

Lia'nın "sert önlemler" fikrinin neleri içerdiğini gerçekten bilmek istemiyordum.

"Briggs Ajan Sterling'i tanıyor," diye duyurdum. "Judd da öyle. Ona Ronnie diyorlar."

"Dean," dedi Lia, adını özellikle onu kızdırmak için tasarlanmış bir şekilde söyleyerek. "Çalışıyormuş gibi yapmayı bırak ve bize bildiklerini anlat."

Dean onu görmezden geldi. Lia bana bir kaşını kaldırdı. Belli ki onu konuşturmakta kendisinden daha şanslı olacağımı düşünüyordu.

"Ajan Sterling babanı öldüren ekibin bir parçasıydı, değil mi?" Teorimi test ederek söyledim. "Briggs'in ortağıydı."

İlk başta Dean'in Lia'yı görmezden geldiği gibi beni de görmezden geleceğini düşündüm.

Ama sonunda kalemını bıraktı. Kahverengi gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırdı. "Onun ortağıydı," diye doğruladı. Dean'in sesi alçak perdeden ve hoştu, biraz da Güneyli tınısı vardı. Genelde az konuşan bir adamdı ama bugün bizim için beş kelime daha söyledi. "Aynı zamanda karısıydı."

CHAPTER 7

S Onun karısı olduğunu sanıyordum. Geçmiş zaman, yani artık onun karısı değil.

"Briggs'in eski karısı mı?" İnanamayarak söyledim. "Ve yönetmen onu *Burada* mı? Bu etik olamaz."

Lia gözlerini devirdi. "Seri katilleri yakalamak için reşit olmayan dahileri kullanan, kayıt dışı bir FBI programından daha mı etik dışı?" Sırıttı. "Ya da Ajan Locke'un yerine kendi kızını göndermesine ne demeli? Açıkça görülüyor ki, adam kayırma ve üçkâğıtçılık FBI merkezinde canlı ve iyi durumda."

Sloane mancınığında bazı ayarlamalar yaparken başını kaldırdı. "1999 yılı itibariyle FBI'nın ofisler arası flört konusunda yazılı bir politikası yoktu," diye sıraladı. "Amirler, ajanlar ve destek personeli arasındaki şirket içi evlilikler nadir değildir, ancak çalışanların evliliklerinin azınlığını oluştururlar. sendikalar."

Lia bana bir bakış attı ve saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Eğer FBI'nın resmi bir flört politikası yoksa, boşanma için de bir politikaları olduğundan şüpheliyim. Ayrıca, burada Müdür Sterling'den bahsediyoruz. IRS'in başka bir yol izlemesini sağlayacağına söz vererek Michael'ı babasından satın alan adam." Durakladı. "FBI'nın beni sokaklardan çekip almasını sağlayan ve diğer seçeneğimin ıslahevi olduğunu söyleyen adam."

Lia'nın programdan önce geçmişinden bahsettiğini ilk kez duyuyordum. *Islahevi mi?*

"Briggs ve Sterling babamın davasında çalışmışlardı." Dean bu bilgiyi gönüllü olarak verdi, konuyu Lia'nınkinden değiştirmek için kendi geçmişini kullandı, bu da bana onun doğruyu söylediğini ve onu sorulardan korumak istediğini söyledi. "Briggs stratejistti," diye devam etti Dean. "Azimliydi, rekabetçiydi - onunla değil, avladıkları tüm UNSUB'larla. Briggs sadece katilleri yakalamak istemiyordu. Kazanmak istiyordu."

Dean *UNSUB* kelimesini söylediğinde babasının onun için hiçbir zaman Bilinmeyen bir Özne olmadığını unutmak kolaydı. Dean yıllarca her gün bir katille, gerçek bir psikopatla birlikte yaşamıştı.

"Sterling düşüncesizdi." Dean ajanları tarif etmekle yetindi. Babasından bir daha söz edeceğinden şüpheliydim. "Korkusuzdu. Öfkeli biriydi ve akıllıca bir şey olmasa bile içgüdülerinin sesini dinlerdi."

Ajan Sterling'in kişiliğinin son beş yılda bazı büyük değişiklikler geçirdiğinden şüphelenmiştim ama yine de Dean'in tarif ettiği çabuk sinirlenen, içgüdüleriyle hareket eden kadınla şu anda mutfaktaki Ajan Sterling arasındaki bağlantıyı görmek zordu. Ek veriler beynimin aşırı hızlanmasına neden oldu, noktaları birleştiriyor, geçmiş ve şimdiki zaman arasındaki yörüngeye bakıyordum.

"Briggs'in bir davası var." Michael giriş yapmayı severdi. "Az önce bir telefon aldı."

"Ama ekibi daha yeni döndü." Sloane mancınığını tekrar doldurdu. "FBI'nın elli altı saha ofisi var ve DC saha ofisi ülkedeki en büyük ikinci ofis. Bu davayı alabilecek düzinelerce ekip var. Neden Briggs'e verdiniz?"

Briggs, "Çünkü bu iş için en nitelikli kişi benim," dedi. Odaya. "Ve" diye ekledi nefesinin altından, "çünkü evren bir yerlerde acı çekmem gerektiğine karar verdi."

Son söylediğinin davayla mı yoksa Ajan Sterling'in peşinde olmasıyla mı ilgili olduğunu merak ettim. Artık evli olduklarını biliyordum.

Beni odadan dışarı gönderdiğinde ona olan kızgınlığının tamamen profesyonelce olduğundan şüpheliydi. Onun kum havuzunda oynuyordu ve belli ki aralarında *sorunlar* vardı.

"Ben Ajan Briggs'le gidiyorum." Sterling eski kocasını görmezden geldi ve bu sözleri bize yöneltti. "Eğer içinizden biri bu ay bir eğitim tatbikatına ya da faili meçhul bir davaya yaklaşmayı umuyorsa, ben döndüğümde o GED'leri bitirmiş olacaksınız."

Lia başını geriye attı ve güldü.

"Şaka yaptığımı mı düşünüyorsunuz, Bayan Zhang?" Ajan Sterling sordu. Lia'nın soyadını ilk kez duyuyordum ama Lia gözünü bile kırpmadı.

"Hiçbir şey *düşünmüyorum*," dedi Lia. "Doğruyu söylediğini *biliyorum*. Ama FBI'nın üst düzey yöneticilerinin gizli elemanlarının işlerini yapmalarına engel olmanıza izin vermeyeceklerini de biliyorum. Bizi buraya GED'i almamız için getirmediler. Bizi buraya işe yarar olduğumuz için getirdiler. Sevgili babanla tanıştım, Ajan Sterling. O sadece işine yaradığı zaman kurallara göre oynar ve kanatlarımı kırpmanıza izin vermem için bana şantaj yaparak bu programa dahil etme zahmetine kesinlikle girmedim." Lia kanepeye yaslandı ve bacaklarını uzattı. "Aksini düşünüyorsan," diye ekledi, dudakları yavaş ve kasıtlı bir gülümsemeyle aralanarak, "kendine yalan söylüyorsun."

Ajan Sterling, Lia'nın tüm dikkatini topladığından emin olana kadar cevap vermek için bekledi. "Sadece bir yük olmadığınız sürece işe yararsınız," dedi sakince. "Ve bireysel geçmişleriniz göz önüne alındığında - bazılarınız *suç işlemiş*- müdürü bir ya da ikinizin değerinizden daha büyük bir risk olabileceğine ikna etmem fazla zaman almaz."

Dean bir seri katilin oğluydu. Michael'in öfke kontrolü sorunları vardı ve babası onu beyaz yaka suçlarından yargılanmaması için FBI ile takas etmişti. Lia zorlayıcı bir yalancıydı ve Görünüşe göre bir çeşit ıslahevi kaydı varmış. Sloane mancınığını Ajan Sterling'in kafasına doğrultmuştu.

Ve sonra ben vardım.

"Lia, ona ayak uydur ve testi yap." Ajan Briggs'in sesi başını çarpmaya başlamış birine çok benziyordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ajan Sterling tekrarladı. "Ona *benimle dalga* geçmesini mi söylüyorsun?" Sterling'in sesi bir desibel yükseldi.

"Lia çoktan teste girdi." Dean Ajan Briggs'in konuşmasına fırsat vermeden konuştu.

cevap verme şansı. Odadaki herkes dönüp ona baktı. "O bir insan yalan dedektörü. Çoktan seçmeli soruları uykusunda bile cevaplayabilir."

Yalanları tespit etmek, insanların kullandıkları kelimeler kadar onları söyleme şekilleriyle de ilgiliydi. Testi hazırlayanların soruları yazma biçiminde bir düzen varsa, doğru cevaplarla yanlış cevaplar arasında ince bir fark varsa, bir aldatma dedektörü bunu bulabilirdi.

Lia Dean'e pis bir bakış fırlattı. "Eğlenmeme hiç izin vermiyorsun," diye mırıldandı.

Dean onu görmezden geldi ve bir sonraki sözlerini Ajan Sterling'e yöneltti. "Bir davan mı var? Davanız üzerinde çalışın. Bizim için endişelenme. Biz iyi olacağız."

Asıl söylediği şeyin "*Ben iyi olacağım*" olduğu hissine *kapıldım*. Sorumluluklar hakkındaki tüm konuşmalarına rağmen, Ajan Sterling'in bunu duymaya ihtiyacı var gibiydi.

Sen ve Briggs Daniel Redding'i yakaladınız, diye düşündüm Ajan Sterling'i dikkatle izlerken. *Dean'i kurtardınız*. Belki de Briggs'in eski sevgilisi Dean'i *bunun* için kurtardığı fikrinden hoşnut değildi. Seri katillerin resimlerinin duvarları süslediği bir evde yaşıyorduk. Duvarlara çizilmiş bir ceset taslağı vardı.

Havuzumuzun dibinde. Ölüm ve yıkımla yaşayıp nefes alıyorduk, Dean ve ben diğerlerinden bile daha fazla.

Eğer bu programa karşı bir şeyi varsa, müdür neden onu Locke'un yerine seçsin ki? Tüm bu durumla ilgili bir şey akla yatkın gelmiyor.

Briggs'in telefonu titredi. Sterling'e baktı. "Burada işin bittiyse, yerel polis biz konuşurken suç mahallini kirletiyor ve bazı aptallar

basına konuşmanın parlak bir fikir olacağını düşündü."

Ajan Sterling nefesinin altında acımasızca küfretti ve ben de makyajı, ojesi, giyim tarzı ve konuşma şekli hakkındaki fikrimi değiştirdim. Bunların hiçbiri dünyanın geri kalanına profesyonellik imajı sunmakla ilgili değildi. Dünyanın geri kalanını dışarıda tutmak için koruyucu bir tabaka değildi.

Tüm bunları Dean'in *tarif* ettiği eski Veronica Sterling'i korumak için yapmıştı.

Ben bu düşünceyi kafamda evirip çevirirken, Briggs ve Sterling gittiler. Ön kapı arkalarından kapandığı anda, Lia, Michael ve Sloane televizyon kumandasına koştu. Oraya önce Sloane gitti. Televizyonu yerel bir haber kanalına çevirdi. Nedenini anlamam bir anımı aldı.

Aptalın biri basına konuşmanın parlak bir fikir olduğunu düşünmüş.

Ajan Briggs bize aktif bir dava hakkında bir şey söylemedi. Ajan Briggs Naturals programı sadece faili meçhul davalar üzerinde çalışmaya yetkiliydi. Ama Briggs'in ekibini yeni bir göreve gönderen her neyse basın bunu öğrenmiş olsaydı, bilgi için Briggs'e güvenmek *zorunda* kalmazdık.

"Bakalım annemle babam ne yapıyorlarmış?" Lia açgözlülükle televizyona bakarak havai fişeklerin başlamasını bekledi.

"Lia, Sterling ve Briggs'ten bir daha asla anne ve baba diye bahsetmemen için sana bin dolar veririm."

Lia Michael'a spekülatif bir bakış attı. "Teknik olarak doğru," dedi Michael'ın sözünü değerlendirirken. "Ama yirmi beş yaşına gelene kadar güven fonunu alamazsın ve ben gecikmiş hazlara pek inanan biri değilim."

Michael'ın bir vakıf fonu *olduğunu* bile bilmiyordum.

"Son dakika haberleri." Bir kadın muhabir ekrana geldiğinde odadaki tüm konuşmalar kesildi. Gotik bir kulesi olan bir binanın önünde duruyordu. Saçları rüzgârda savrulmuştu, yüz ifadesi ciddiydi. Üzerinde

O anda tuhaf bir enerji vardı, öyle bir enerji ki, ne olacağı hakkında bir fikrim olmasaydı bile durup izlememe neden olurdu.

"Bugün burada, Kuzey Virginia'daki Colonial Üniversitesi'nin önünde duruyorum; Colonial öğrenci topluluğunu oluşturan altmış sekiz yüz öğrenci, içlerinden birinin vahşice öldürüldüğünü ve üniversite rektörünün bahçesinde dehşet verici bir şekilde sergilendiğini gördü."

Ekranda plantasyon tarzı bir evin resmi belirdi.

"Kaynaklar, kızın kendi arabasının anteniyle boğulmadan önce bağlandığını ve işkence gördüğünü ve kaputun üzerinde sergilendiğini söylüyor. Araba ve ceset bu sabah erken saatlerde Colonial başkanı Larry Vernon'un ön bahçesinde park halinde bulundu. Polis şu anda her ipucunu araştırıyor, ancak Polis departmanından bir kaynak, Profesör George Fogle'ın şüpheli bir kişi olduğunu söyledi."

Ekranda kısa süreliğine başka bir resim belirdi: otuzlu yaşlarının sonlarında, gür, siyah saçlı ve yoğun bakışlı bir adam.

"Profesör Fogle'ın dersleri arasında popüler Canavarlar ya da İnsanlar da var: Seri Cinayet Psikolojisi, ders programında öğrencilerin 'şimdiye kadar işlenmiş en korkunç suçların efsanelerinin arkasındaki adamları yakından tanıyacakları' vaat ediliyor."

Muhabir elini kulağına götürdü ve teleprompter'dan okumayı bıraktı. "Polisin olay yerine gelmesinden kısa bir süre sonra bir öğrencinin telefonundan çekilen ceset videosunun internete sızdırıldığı haberini aldım. Görüntülerin grafik olduğu söyleniyor. Yerel polisten hem suçun kendisi hem de böyle bir görüntünün alınmasına izin veren güvenlik eksikliği konusunda bir açıklama bekliyoruz. Ben Maria Vincent, Channel Nine News."

Birkaç saniye içinde televizyonun sesi kapatıldı ve Sloane dizüstü bilgisayarında sızdırılan görüntüleri buldu. Ekranı bizim görebileceğimiz şekilde konumlandırı ve oynat tuşuna bastı. Bir el kamerası suç mahalline zum yapıyordu. *Grafiksel* demek hafif kalır.

Beşimizden biri bile başını çevirip bakmadı. Lia ve Michael için hastalıklı bir merak olabilirdi. Sloane için suç mahalleri birer veriydi: incelenecek açılar, hesaplanacak rakamlar. Ama Dean ve benim için olay yeri önemli değildi.

Vücutla ilgiliydi.

Bir katil ile öldürdüğü kişi arasında samimi bir bağ vardı. Bedenler mesajlar gibiydi, sembolik anlamlarla doluydu ve ancak başka bir hayatı söndürmeye neden olan *ihtiyaçları*, *arzuları* ve *öfkeyi* anlayan bir kişi bunları tam olarak çözebilirdi.

Bu kimsenin konuşmak isteyeceği bir dil değil. Bunu bana söyleyen Dean'di ama yanımda, onun gözlerinin de benimkilerle aynı şekilde ekrana kilitlendiğini hissedebiliyordum.

Cesedin uzun sarı saçları vardı. Videoyu her kim çektiyse yaklaşmamıştı ama uzaktan bile vücudu parçalanmış, derisi cansız görünüyordu. Elleri arkadan bağlı görünüyordu ve bacaklarının birbirinden ayrılmamış olmasına dayanarak ayaklarının da bağlı olduğunu tahmin ediyordum. Vücudunun alt yarısı arabanın ön kısmından sarkıyordu. Gömleği kan içindeydi. Şüpheli kamera çalışmasına rağmen boynundaki ilmiği seçebiliyordum. Siyah ip beyaz arabada göze çarpıyor, sunroof'a kadar uzanıyordu.

"Hey!" Videoda, bir polis memuru öğrencinin telefonu tuttuğunu fark etti. Öğrenci küfredip koşmaya başlayınca görüntü kesildi.

Sloane dizüstü bilgisayarını kapattı. Oda sessizliğe gömüldü.

"Eğer sadece bir cinayetse," dedi Michael sonunda, "bu seri olmadığı anlamına gelir.

Neden FBI'ı aradınız?"

"İlgili kişi seri katiller üzerine bir ders veriyor," dedim sesli düşünerek. "Eğer işin içinde profesör varsa, bu alanda uzman birini isteyebilirsiniz." Aynı fikirde olup olmadığını görmek için Dean'e baktım ama o

Orada öylece oturmuş, sessiz televizyon ekranına bakıyordu. Nedense hava durumu raporunun onu büyülediğinden şüpheliydim.

"Dean?" Dedim. Cevap vermedi.

"Dean." Lia ayağını uzattı ve topuğuyla onu itti. "Dünya'dan Redding'e."

Dean yukarı baktı. Sarı saçları yüzüne dökülüyordu. Kahverengi gözleri bize doğru bakıyordu. Bir şeyler söyledi ama sözcükler boğazında düğümlendi, homurtu ile fısıltı arasında bir yerde kaldı.

"Ne dedin sen?" Sloane sordu.

"Bağlayın onları," dedi Dean, sesi hâlâ sertti ama bu kez daha yüksekti. "Damgala onları. Kesin onları. Asın onları." Gözlerini kapattı ve elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Hey." Lia bir saniye içinde onun yanındaydı. "Hey, Dean." Ona dokunmadı ama yanında kaldı. Yüzündeki ifade şiddetle koruyucuydu. -Ve dehşete düştüm.

Bir şeyler yap, diye düşündüm.

Lia'dan işaret alarak Dean'in diğer yanına çömeldim. Bir elimi uzatıp ensesine dokundum. Katillerin zihinlerine girmeyi ilk öğrenmeye başladığımda o da benim için aynısını yapmıştı.

Elim temas ettiği anda irkildi. Kolu dışarı fırladı ve bileğim aniden acı verici bir şekilde sıkıca kavrandı. Michael ayağa fırladı, gözleri parlıyordu. Başımı sallayarak ona yerinde kalmasını söyledim. Kendi başımın çaresine bakabilirdim.

"Hey," dedim Lia'nın sözlerini tekrarlayarak. "Hey, Dean."

Dean üç ya da dört kez hızla gözlerini kırptırdı. Bileğimi ölümüne kavrayışına değil, yüzündeki ayrıntılara odaklanmaya çalıştım. Kirpikleri siyah değildi. Kahverengiydiler, gözlerinden daha açık renkteydiler. O gözler şimdi bana bakıyordu, yuvarlak ve karanlık. Bileğimi bıraktı.

"İyi misin?" dedi.

"O iyi," diye cevap verdi Lia benim yerime, gözleri yarıklara kadar kısılmış, ona katılmamam için bana meydan okuyordu.

Dean Lia'yı görmezden geldi ve gözlerini bana dikti. "Cassie?"

"Ben iyiyim," dedim. İyiydim. Bir dakika önce elinin olduğu yeri hissedebiliyordum ama artık acımıyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Ellerimin titremesine izin vermeyi reddettim. "Sen iyi misin?"

Dean'in beni susturmasını, cevap vermeyi reddetmesini ve çekip gitmesini bekliyordum.

Cevap verdiğinde, bunun ne olduğunu anladım: kaçınma. Kontrolünü kaybettiği için kendini cezalandırmak amacıyla rahatça söyleyebileceğinden daha fazlasını söylemeye kendini zorluyordu.

Telafi etmek için.

"Daha iyi oldum." Dean burada durabilirdi ama durmadı. Her hece zor kazanılmıştı ve bunun ne kadar zor olduğunu fark ettiğimde içim burkuldu. bu kelimeleri oluşturmak için ona mal oluyordu. "Aradıkları profesör, Canavarlar ya da İnsanlar dersini veren mi? Onun şüpheli bir kişi olmasının nedeninin dersinde anlattığı katillerden birinin babam olması olduğuna bahse girerim." Dean yutkundu ve gözlerini halıdaki deliklere dikti.

"Briggs ve Sterling'in çağrılmasının nedeni, babamın davasındaki asıl ajanların onlar olması."

Annemin cinayetinden sonra işlendiğini bildiğim bir suç mahallinde yürümenin nasıl bir his olduğunu hatırladım. Dean yanımdaydı. Benim *için* oradaydı.

"Bağlayın onları. Damgalayın. Kesin. Asın onları," dedim usulca. "Baban kurbanlarını böyle öldürüyordu." Bunu bir soru olarak ifade etmedim, çünkü biliyordum. Sadece Dean'e bakarak bile biliyordum.

Dean gözlerini kaldırıp hâlâ sessiz olan televizyona bakmadan önce, "Evet," dedi. "Ve bu kıza yapılanın da bu olduğundan neredeyse eminim."

SEN

Başkanın çimenliği hoş bir dokunuştı. Onu herhangi bir yere bırakabilirdin. Görülme riskine girmene gerek yoktu.

"Kimse beni görmedi." Kelimeleri kendinden memnun bir mırıltıyla mırıldanıyorsun. "Ama onu gördüler."

Vücuduna kazıdığın çizgileri gördüler. Boynuna geçirdiğiniz ilmiği gördüler. Sadece bunu düşünmek, yaşamı tükenirken gözlerinin nasıl şiştiğini, kırılğan küçük kollarının bağlara karşı nasıl gerildiğini, soluk teninin incecik kırmızı perçemlerle nasıl boyandığını...

Dudaklarınız bir gülümsemeye dönüşüyor. O an geçti ama oyun, oyun uzun. Bir dahaki sefere, bu kadar hevesli olmayacaksın. Bir dahaki sefere, kanıtlayacak bir şeyin olmayacak. Bir dahaki sefere, ağırdan alacaksın.

CHAPTER 8

Dean babasının çalışma şekliyle ilgili bombayı patlattıktan hemen sonra odayı terk etti. Geri kalanımız sessizce oturduk, dakikalar ilerliyordu.

her biri bir öncekinden daha doygun, söylemediğimiz şeylerle.

Deneme sınavına girmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Düşünebildiğim tek şey videodaki kızdı, arabanın önünden sarkan bedeni, cansız boynuna sıkıca geçirilmiş siyah ilmik. Dean videoda onu UNSUB'ın babasının suçlarını taklit ettiğine ikna eden şeyin ne olduğunu söylememiştii.

Kollarının ve bacaklarının bağlı olduğu gerçeği
mi? Arabaya asılma şekli?

Mantiken bunlar tesadüf olabilirdi. Ama Dean çok emin konuşmuştu ve benim de en az onun kadar çılgınca gelen bir teorim varken bana inanmıştı. Hatta daha çılgınca.

"Geçen yazı düşünüyorsun." Michael bu sözleri bana yöneltirken sessizliği bozan kişi oldu. "Tüm vücudun, içinde tutma çabasıyla kamburlaşıyor."

"Sence de tuhaf değil mi?" Gözlerim Michael'dan diğerlerine kaydı. "Altı hafta önce Locke annemin cinayetini canlandırıyordu, şimdi de biri çıkıp Dean'in babasının taklitçiliğini mi yapıyor?"

"Flaş haber Cassie." Lia ayağa kalktı, gözleri parlıyordu. "Her şey *seninle* ilgili değil." Sesindeki zehir beni şaşkına çevirmişti. Lia ve ben

tam olarak arkadaş değildik ama o da beni genellikle düşman olarak görmezdi.

"Lia-"

"*Bu. Bu. Değil. Hakkında. Seninle ilgili değil.*" Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü. Yarı yolda durdu ve geri döndü, gözleri benimkileri delip geçti. "Bunun Dean'e ne yaptığını bildiğini mi sanıyorsun? *Anladığını* mı sanıyorsun? Onun neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrin yok. *Hem de hiç.*"

"Cassie'ye kızgın değilsin, Lia," diye araya girdi Michael. "Duruma ve Dean'in bir yerlerde bununla *tek başına* uğraşıyor olmasına kızgınsın."

"Canın cehenneme, Michael," diye karşılık verdi Lia. Sözcüklerin havada asılı kalmasına izin verdi, Öfkesi elle tutulur bir şeydi ve sonra gitti. Birkaç saniye sonra ön kapının açıldığını ve çarparak kapandığını duydum. Sloane, Michael ve ben şaşkın bir sessizlik içinde birbirimize baktık.

"Yanılmış olabilirim," dedi Michael sonunda. "Belki de o *sadece* duruma kızgıyım."

Michael bir insanın hissettiği duyguların tam karışımını teşhis edebiliyordu. Kızgınlık ile kaynakayan öfke ve savaş ya da kaç öfkesi arasındaki farkı tam olarak belirleyebiliyordu. Ama duyguların nedenleri... Onun yetenekleriyle benimkiler arasında bir yerde. İnsanlar için önemli olan şeyler, onları inciten şeyler, onları oldukları kişi yapan şeyler - bunların hepsi bendim.

"Lia Dean'i hepimizden daha uzun süredir tanıyor," dedim, zihnimde durumun ayrıntılarını ve ilgili kişilikleri gözden geçirerek. "Bu eve kaç kişi gelirse gelsin, Lia için onlar her zaman iki kişilik bir birim olacak. Ama Dean..."

"Bir birim," diye bitirdi Michael benim yerime. "O Bay Yalnız Kurt."

İşler kötüye gittiğinde Dean'in dürtüsü duvarlar örmek, diğer insanları kendinden uzaklaştırmak olurdu. Ama daha önce Lia'yı dışladığını hiç görmemiştim. O onun *ailesiydi*. Ve bu sefer onu dışarıda, bizimle bırakmıştı.

"Dean Cassie'den hoşlanıyor," diye açıkladı Sloane, belki de şu anda Dean'in bana karşı hissedebileceği herhangi bir düşkünlük hakkında konuşmanın zamanı olmadığından tamamen habersizdi. Kendi duygularını maskelemekte her zaman usta olan Michael, Sloane devam ederken fark edilebilir bir tepki göstermedi. "Lia Dean'in Cassie'den hoşlandığını biliyor. Aldırdığını sanmıyorum. Çoğunlukla bunun komik olduğunu düşünüyor. Ama şu anda... hiç komik değil."

Sloane'un insan psikolojisini kavrayışı en iyi ihtimalle zayıftı, ama aynı zamanda söylediklerinde doğruluk payı olduğunu da görebiliyordum. Lia'nın hiç

Dean'e romantik bir ilgi duyuyordu. Bu Dean'in bizi durumdan haberdar ettiğinde sorularıma cevap vermesinden hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Ona ulaşan ben olmuştum. Lia bunu onaylamıyordu. Sırtını dayadığı kişinin o olması gerekiyordu, ben değil. Sonra gidip Dean'in durumuyla Locke'la yaşadıklarım arasındaki benzerlikleri vurgulayarak günahlarımı daha da artırdım.

"Onun nasıl hissettiğini tam olarak bildiğimi söylemeye çalışmıyordum." Sloane ve Michael muhtemelen benden bunu beklemese de kendimi haklı çıkarmam gerektiğini hissettim. "Demek istediğim şu ki, bu gerçekten korkunç bir

Kaderin cilvesine bakın ki hepimiz buraya *faili* meçhul davaları çözmek için getirildik ama Briggs'in aktif davaları sürekli bize bağlanıyor." Michael'dan Sloane'a baktım. "Cidden, ne kadar şansımız var?"

Sloane dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bize şansın ne olduğunu söylemek istiyorsun, değil mi?" Michael sordu Onu.

"O kadar basit değil." Sloane başını salladı, sonra beyaz-sarı saçlarını saçlarını avucunun içiyle yüzünden uzaklaştırdı. "Sen ayrı değişkenler. Dean programın bir parçası çünkü katilleri anlıyor ve Dean katilleri anlıyor çünkü babası bir katil." Sloane elleriyle önünü işaret etti, sanki tutmaya çalışıyormuş gibi

Orada olmayan bir şeyin. "Her şey birbirine bağılı. Ailelerimiz. Başımıza gelen şeyler. Yapabileceğimiz şeyler."

Michael'a baktım. Gözlerime bakmadı.

"Doğuştan yetenekli olmak sadece bir şey için inanılmaz bir yetenekle doğmak değildir. Onu geliştirmek zorundasınız. Tüm *hayatınız* boyunca bunu geliştirmek zorundasınız." Sloane'un sesi yumuşadı. "Lia gibi insanlar hakkında araştırmalar yapıldığını biliyor muydun? Onları okudum. Hepsini."

Her zaman yaptığım gibi, düşünmeme bile gerek kalmadan, Sloane'un yalan tespitiyle ilgili makaleler okumasının Lia'yla bağlantı kurmaya çalışmasının bir yolu olduğunu anladım. Geri kalanımız doğası gereği insanları anlardı. Sloane nesnelerle daha iyiydi. Sayılarla. *Gerçeklerle*.

"Yetişkinler için, yalanları tespit etme becerisinin gelişmiş olması çoğunlukla doğuştan gelen yetenek ve açık eğitimin bir kombinasyonuna bağlı görünmektedir. Ancak çocuklarda bu farklı." Sertçe yutkundu. "Yalanları tespit etmekte çok başarılı olan özel bir alt küme var."

"Peki bu hangi alt küme?" Ben sordum.

Sloane'un parmak uçları kolunun kenarında endişelendi. "İniş ve çıkışlara maruz kalan alt küme. Değişen ortamlar. İstismar." Sloane durakladı ve tekrar konuşmaya başladığında kelimeler daha hızlı çıkıyordu. "Bir etkileşim etkisi var-istatistiksel olarak, en iyi aldatma Dedektörler itaatkâr olmayan, istismarcı ortamlarda büyüyen ama bir şekilde kontrol duygusunu korumak için mücadele eden çocuklardır."

Briggs Doğal olmanın ne anlama geldiğinden bahsederken *potansiyel* ya da *yetenek* gibi kelimeler kullanma eğilimindeydi. Ama Sloane ham yeteneğin tek başına yeterli olmadığını söylüyordu. Biz doğuştan Doğal değildik. Lia'nın çocukluğuyla ilgili bir şey onu zahmetsizce yalan söyleyebilen birine dönüştürmüştü,

Birinin ona yalan söylediğini *anlayan* türden. Bir şey

Michael'ın duygulara odaklanmasını sağlamıştı.

Annem bana insanları okumayı öğretmişti, böylece onları **d o l a n d ı r m a s ı n a** yardım edebiliyordum. Sürekli hareket halindeydik, bazen her hafta yeni bir şehre gidiyorduk. Bir evim yoktu. Ya da arkadaşlarım. İnsanların kafalarının içine girmek, hayatta olduğumu bilmeseler bile onları anlamak, büyürken arkadaşlığa en çok yaklaşılabildiğim şeydi.

"Hiçbirimiz normal bir çocukluk geçirmedi," dedi Sloane sessizce. "Eğer olsaydı, Doğallar olmazdık."

"Ve bu notla birlikte, ben gidiyorum." Michael ayağa kalktı. Sesini rahat tutuyordu ama ev hayatı hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Bana söylemişti.

Bir keresinde babasının patlamaya hazır bir öfkesi olduğunu söylemişti. Bunu düşünmemeye çalıştım.

Böyle bir babayla büyüyen küçük bir çocuğun diğer insanların duygularını okuma konusunda uzman olması için nedenler olabilir.

Michael çıkarken Sloane'un yanında durakladı. "Hey," dedi usulca. Sloane ona doğru baktı. "Sana kızgın değilim," dedi ona. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Sloane gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Elimdeki pek çok veriye göre, konuşmalarımın en az yüzde seksen altı nokta beşinde yanlış bir şey yapıyor ya da söylüyorum. zaman."

"Havuza atılmak isteyen biri gibi konuştun," diye karşı çıktı Michael. Sloane bu kez içten bir gülümsemeyi başardı ve bana son bir kez baktıktan sonra Michael gitti.

"Dean'in garaja gittiğini mi düşünüyorsun?" İkimiz birkaç dakika yalnız kaldıktan sonra Sloane sordu. "Üzgün olduğunda genellikle garaja gider."

Dean sadece *üzgün* değildi. Büyürken neler yaşadığını tam olarak bilmiyordum ama Dean'e babasının o kadınlara ne yaptığını bilip bilmediğini sorduğumda Dean'in yanıtı *ilk başta hayır* olmuştu.

"Dean'in boşluğa ihtiyacı var," dedim Sloane'a, belki kendisi göremez diye. "Bazı insanlar arkadaşlarının etrafında olmasını sever.

İşler zorlaştığında bazı insanların yalnız kalmaya ihtiyacı vardır. Dean konuşmaya hazır olduğunda, konuşacaktır."

Bu sözleri söylerken bile burada hiçbir şey yapmadan öylece oturamayacağımı biliyordum. Bekliyordum. *Bir şeyler* yapmam gerekiyordu ama ne yapacağımı bilmiyordum.

"O iyi olacak mı?" Sloane bana sordu, sesi zar zor duyuluyordu. Ona yalan söyleyemezdim. "Bilmiyorum."

CHAPTER 9

Ikendimi kütüphanede buldum. Duvardan duvara, tavandan tabana raflarda iki ömür boyu okuyamayacağım kadar çok kitap vardı. Kapının girişinde durdum. I

bir kitap için burada değildi. *Soldan üçüncü raf, alttan iki üstte. Sertçe yutkundum, sonra doğru rafa doğru yürüdüm. Mülakat yirmi sekiz, cilt on iki.*

Parmaklarım doğru klasörün etrafına dolandı ve onu almak için kendimi zorladım. En son yirmi sekizinci röportajı okumaya çalıştığım da, görüştüğüm kişinin soyadını kaydettiğimde durmuştum.

Lia haklıydı. Dean'in neler yaşadığını tam olarak anlamıyordum ama anlamak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı çünkü eğer uçuruma yuvarlanan ben olsaydım Dean beni anlardı.

Dean her zaman anlardı.

Yere oturdum, dosyayı kalçalarımın üzerine koydum ve haftalar önce bıraktığım sayfayı açtım. Briggs hapisane sorgusunu yürüten ajandı. Dean'in babasından kurbanlarından birinin kimliğini doğrulamasını istemişti.

Redding: Yanlış sorular soruyorsun evlat. Önemli olan kim oldukları değil, ne oldukları.

Briggs: Neymiş onlar? Redding:

Onlar benim.

Briggs: Bu yüzden mi onları fermuarla bağladın? Senin oldukları için mi?

Redding: Kalmaları için onları bağladığımı söylememi istiyorsun. Senin süslü FBI psikologların beni terk eden kadınlar hakkında konuşmamı duysalar ağzı sulanırdı. Annem ve oğlumun annesi hakkında. Ama hiç düşündünüz mü, belki de ben sadece bir kadının cildinin plastiğe karşı mücadele ederkenki görüntüsünü seviyorumdur? Belki de bileklerinde ve ayak bileklerinde beyaz çizgilerin belirmesini, ellerinin ve ayaklarının uyuşmasını izlemeyi seviyordum. Belki de ben orada oturup izlerken kaslarının gerilmesini ve bazılarının kanlar içinde dövüşmesini... Düşünebiliyor musunuz Ajan Briggs? Düşünebiliyor musunuz?

Briggs: Ve onları damgalamak mı? Bana bunun bir sahiplik işareti olmadığını mı söyleyeceksiniz? Onlara sahip olmanın, onlara hükmetmenin, onları kontrol etmenin
-Mesele bu değil miydi?

Redding: Mesele mi? Bir anlamı olduğunu kim söyledi? Çocukken insanlar beni hiç sevmezdi. Öğretmenler suratsız olduğumu söylerdi. Beni büyükbabam büyüttü ve her zaman ona öyle bakmamamı, büyükanne öyle bakmamamı söylerdi. Bende bir şeyler vardı, iki ton farklı. Bunu nasıl saklayacağımı öğrenmek zorundaydım, ama oğlum? Dean mi? O gülümseyerek doğmuştu. İnsanlar ona bir kez baktığında onlar da gülümserdi. Herkes o çocuğu severdi. Benim oğlumu.

Briggs: Sevdin mi? Onu sevdin mi?

Redding: Onu ben yarattım. O benimdi ve eğer insanları etkilemek, rahatlatmak onun içinde varsa, benim de içimde vardı.

Briggs: Oğlunuz size nasıl uyum sağlayacağınızı, nasıl seveceğinizi ve nasıl güvenilir olacağınızı öğretti. Siz oğlunuza ne öğrettiniz?

Redding: Neden karına sormuyorsun? Güzel küçük şey, değil mi? Ama şunun ağzı... mmmm, mmm, mmmmm.

"İyi okuyor musun?"

Bir ses beni şimdiki zamana geri döndürdü. "Lia."

"Kendine engel olamıyorsun, değil mi?" Lia'nın sesinde bir gerginlik vardı, ama sesi daha önce olduğu gibi bana karşı körü körüne öfkeli çıkmıyordu.

"Daha önce olanlar için özür dilerim." Hayatımı kendi ellerime aldım ve onu kızdıracağını bile bile özür dileme riskini göze aldım. "Haklısın. Dean'in neler yaşadığını bilmiyorum. Locke'la benim aramdaki durum, o kadar da aynı."

"Her zaman çok içtendi," dedi Lia, şakıyan ses tonunda biraz keskinlik vardı. "Hatalarını kabul etmeye her zaman istekliydi." Bakışları kucağımdaki dosyaya kilitlendi ve sesi düzleşti. "Yine de aynı hataları tekrar yapmaya her zaman çok hazır."

"Lia," dedim. "İkinizin arasına girmeye çalışmıyorum-"

"Tanrım, Cassie. Sana bunun seninle ilgili olmadığını söylemiştim. Gerçekten *benimle* ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Lia zor bir profil çizmek için elinden geleni yaptı. Emin olduğum tek şey Dean'e olan sadakatiydi.

"Bunları okumanı istemezdi." Sesi kesin gibiydi ama yine de Lia her zaman kesin konuşurdu.

"Bunun yardımcı olabileceğini düşündüm," dedim. "Eğer anlarsam, o zaman-"

"Yardım mı?" Lia kelimeyi ısırarak tekrarladı. "Senin sorunun da bu Cassie. Niyetin her zaman *çok iyi*. Her zaman sadece *yardım* etmek istiyorsun. Ama günün sonunda, yardım etmiyorsunuz. Birileri zarar görür ve o kişi asla siz olmazsınız."

"Dean'e zarar vermeyeceğim," dedim şiddetle.

Lia bir kahkaha attı. "Buna inanman çok hoş, ama tabii ki inanıyorsun." Yerde oturana kadar duvardan aşağı kaydı.

"Briggs bana on dört yaşındayken Redding'in röportajlarının ses kaydını dinletti." Bacaklarını göğsüne doğru çekti. "Bir yıldır buradaydım."

ve Dean beni babasıyla ilgili hiçbir şeye yaklaştırmak istemiyordu. Ama ben de senin gibiydim. *Yardımcı* olabileceğini düşünmüştüm ama olmadı Cassie." Her *yardım* dediğinde yüz ifadesi hırlamaya yaklaşıyordu. "O röportajlar Daniel Redding'in şovu. O bir yalancı. Biri duyduklarımın en iyisi. Doğruyu söylerken yalan söylediğini düşündürüyor ve sonra da gerçek olması mümkün olmayan şeyler söylüyor...." Lia başını salladı, sanki bu hareketle anılarından kurtulabilirdi. "Daniel Redding'in söylediği her şeyi okumak senin kafanı karıştıracak Cassie ve senin okuduğunu bilmek Dean'in kafasını karıştıracak."

O haklıydı. Dean bunu okumamı istemezdi. Babası onu gülümseyerek doğan, anında sevilebilen, diğer insanları zahmetsizce rahatlatan küçük bir çocuk olarak tanımlamıştı, ama benim tanıdığım Dean her zaman gardını alırdı.

Özellikle de benimle.

"Bana yanıldığımı söyle Cassie, ben de senden güzel bir özür dileyeyim. Daniel Redding'in şimdiden seni kızdırmadığını söyle."

Lia'ya yalan söylemekten daha iyisini biliyordum. İçimde bir şey vardı, insanları çözülmesi gereken bulmacalar olarak gören, cevaplar isteyen, b i r şeyleri -korkunç şeyleri, *korkunç* şeyleri, anneme olanlar gibi, Daniel Redding'in o kadınlara yaptıkları gibi -Mantıklı.

"Dean bunu yapmamı istemezdi," diye kabul ettim ve devam etmeden önce alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Bu onun haklı olduğu anlamına gelmez."

Programdaki ilk haftamda Dean beni kaçırtmaya çalışmıştı. Katillerin profilini çıkarmanın beni mahvedeceğini söylemişti. Ayrıca bana Ajan Briggs davalarda yardım için ona gelmeye başladığında, mahvedilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Durumlarımız tersine dönseydi, tüm bunların içinde boğulan ben olsaydım, Dean geri adım atmazdı.

"Dün gece Michael'ın odasında yattım." Lia bana Cheshire kedisi sırtışı yapmadan önce bu sözlerin kayda geçmesini bekledi. "Bir strip poker rövanşı istedim ve *Mösyö Townsend* de bunu memnuniyetle kabul etti."

Sanki göğsüme bir buz saçağı saplamış gibi hissettim. Hiçbir şey hissetmemeye çalışarak kıpırdamadan durdum.

Lia uzandı ve dosyayı kucağımdan kaptı. Homurdandı. "Dürüst olmak gerekirse Cassie, çok kolaysın. Eğer geceyi tekrar Michael'la geçirmeyi seçersem, bunu bileceksin, çünkü ertesi sabah görünmez olacaksın ve Michael benden başka hiçbir şeye bakmayacak. Bu gece Bu arada..." Lia dosyayı kapadı. "Rica ederim, çünkü son beş dakika içinde seni gerçekten gitmek istemediğin bir yere gitmekten resmen ikinci kez kurtardım." Gözleri benimkilere dikilmişti.

"Daniel Redding'in zihnine girmek istemezsin, Cassie." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Eğer beni üç numaralı müdahaleye zorlarsan, yaratıcı olmak zorunda kalacağım."

Oldukça endişe verici bu sözlerin ardından, dosyayı ve içindeki her şeyi yanına alarak odadan çıktı.

Bunu yapabilir mi? Orada öylece oturmuş, ona bakıyordum. Sonunda kendime geldim ve onun haklı olduğunu, şu anda Dean'in yanında olmak için babasının davasının ayrıntılarını bilmeme gerek olmadığını söyledim ama bunu bilsem, hatta buna *inansam* bile, röportajın okuma fırsatı bulamadığım kısımlarını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Oğlunuza ne öğrettiniz? Ajan Briggs sormuştu.

Dean'in babasının fotoğrafını bile görmemiştim ama cevap verdiğinde yüzüne yayılan gülümsemeyi hayal edebiliyordum. *Neden karına sormuyorsun?*

CHAPTER 10

Dean akşam yemeğini atladı. Judd onun için bir tabak hazırladı ve buzdolabına koydu. Judd'ın Dean'in yemek için ortadan kaybolmasına alışkın olup olmadığını merak ettim.

Saatlerce. Belki Dean buraya ilk geldiğinde bu normal bir şeydi. Kendimi giderek daha fazla o Dean'i düşünürken buluyordum - babası seri cinayetten tutuklanan on iki yaşındaki Dean.

Ne yaptığını biliyordun. İstemedim Dean'in bakış açısına girdim. *Bunu durduramadın.*

Dean ile empati kurmak: babasına karşı hissettikleri, o kızın cesedine bakmanın ona ne yapmış olabileceği - bunu bir kenara atamazdım. ruhumun ayrı bir bölümü. Bunun kendi düşüncelerime de yansıdığını hissedebiliyordum. Şu anda Dean neredeyse kesin olarak damarlarında bir katilin kanı olduğunu düşünüyordu. Benim damarlarımda da Locke'un kanı vardı. Belki de Lia haklıydı. Belki de Dean'in neler yaşadığını gerçekten anlayamıyordum.

-Ama bir profilci olmak, denemekten vazgeçemeyeceğim anlamına geliyordu. Onun acısını hissetmekten ve kendi acımın bir yankısını fark etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Yemekten sonra yukarı çıkmak istedim ama ayaklarım beni garaja doğru götürdü. Kapının hemen dışında durdum. Bir şeye çarpan etin sessiz sesini duyabiliyordum - tekrar tekrar, tekrar tekrar. Elimi kapı koluna götürdüm, sonra geri çektim.

Seni burada istemiyor, diye kendime hatırlattım. Ama aynı zamanda, belki de geri kalanımızı dışarıda bırakmanın daha az

Dean'in ne istediğinden çok ne istemesine izin vermediğiyle ilgiliydi.

Dean'in yalnız kalmayı hak ettiğini düşündüğü **k a d a r** yalnız kalmaya *ihtiyaç duymaması* için bir şans vardı -iyi bir şans-.

Elim kendi iradesiyle tekrar uzandı. Bu kez tokmağı çevirdim. Kapı bir aralık açıldı ve daha önce duyduğum ritmik *tak tak tak* seslerine ağır bir nefes sesi eklendi. Boğazımda düğümlenen bir nefesle kapıyı iterek açtım. Dean beni görmedi.

Sarı saçları terden boncuk boncuk olmuş ve alnına yapışmıştı. İnce beyaz bir atlet gövdesine yapışmıştı, sıırıslıklamdı ve neredeyse şeffaftı. Karnının ve göğsünün çizgilerini seçebiliyordum. Omuzları çıplaktı, kasları o kadar gergindi ki lastik bantlar gibi kopacaklarını ya da bronz teninin altından çıkmak için savaşacaklarını düşündüm.

Thwack. Thwack. Thwack.

Yumrukları kum torbasına çarptı. Ona geri döndü ve daha sert vurdu. Vuruşların ritmi gittikçe hızlanıyordu ve her yumrukta vücudunun daha fazlasını ortaya koyuyordu. Yumrukları çıplaktı.

Ne kadar süre orada durup onu izlediğimden emin değildim. Hareketlerinde hayvani bir şey vardı, vahşi ve acımasız bir şey. Profilci gözüm her yumruğun anlamla katmanlandığını gördü.

Kontrolü kaybetmek,

kontrollü. Cezalandırma, serbest bırakma. Parmak eklemlerindeki acıyı hoş karşılardı. Duramayacaktı.

Birkaç adım daha yaklaştım ama menzilden uzak durdum. Bu sefer yapmadım

ona dokunmaya çalışmak gibi bir hata yaptı. Gözleri çantaya kilitlenmişti, görmüyordu. Kime saldırdığından emin değildim; babasına mı, kendisine mi? Tek bildiğim, eğer durmazsa bir şeylerin patlayacağıydı; çantanın, ellerinin, vücudunun, zihninin.

Kendine gelmesi gerekiyordu.

"Seni öptüm." Beni bunu söylemeye iten şeyin ne olduğundan emin değildim ama *bir şeyler* söylemem gerekiyordu. Kelimelerin ona ulaştığı anı görebiliyordum. Onun

Hareketleri biraz daha ölçülü hale geldi; etrafındaki dünyanın farkındalığını yeniden kazandığını hissedebiliyordum.

"Önemli değil." Torbayı yumruklamaya devam etti. "Bu sadece bir oyundu."

Doğruluk mu cesaret mi? O haklıydı. Bu sadece bir oyundu. Peki neden biri bana tokat atmış gibi hissediyordum?

Dean sonunda torbayı yumruklamayı bıraktı. Ağır ağır nefes alıyordu, her nefesinde tüm vücudu hareket ediyordu. Bana yandan bir bakış atarak tekrar konuştu. "Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Bir oyundan daha mı iyi?" Ben sordum. *Ya da senden daha mı iyi?*

Dean cevap vermedi. O zaman bunun gerçekten benimle ilgili olmadığını anladım. Dean *beni* görmüyordu. Bu kafasında kurduğu, kendine eziyet etmek için uydurduğu, idealize ettiği Cassie ile ilgiliydi. Bir şeyleri *hak eden* bir kız. Asla *hak* edemeyeceği bir kız. Beni camdan bir kaideye koymasından nefret ediyordum, kırılgan ve ulaşılmaz. Sanki bu konuda hiç söz hakkım yokmuş gibi.

"Bir tüp rujum var." Kelimeleri ona fırlattım. "Onu bana Locke verdi. Kendime onu bir hatıra olarak sakladığımı söylüyorum ama bu o kadar basit değil." Cevap vermedi, ben de devam ettim. "Locke onun gibi olabileceğimi düşündü." Küçük oyununun bütün amacı buydu. "Bunu çok istiyordu Dean. Onun bir canavar olduğunu biliyorum. Ondan nefret etmem gerektiğini de biliyorum. Ama bazen Sabah uyanıyorum ve bir saniyeliğine unutuyorum. Ve o bir saniyeliğine, ne yaptığını hatırlamadan önce, onu özlüyorum. Akraba olduğumuzu bile bilmiyordum ama..."

Sözlerimi yarım bıraktım ve boğazım düğümlendi, çünkü bilmem gerektiğini düşünmeden edemiyordum. Annemle olan son bağlantımın o olduğunu bilmeliydim. Onun görüldüğü gibi biri olmadığını bilmeliydim. Bilmem gerekirdi ama bilmedim ve insanlar zarar gördü.

Dean boğuk bir sesle, "Kendini böyle şeyler söylemeye zorlama çünkü bunları duymam gerekiyor," dedi. "Sen Locke gibi değilsin." Avuçlarını yüzüne sildi.

ve söylemediği kelimeleri duydum.

Bana hiç benzemiyorsun.

"Belki de," dedim usulca, "senin ve benim yaptığımız şeyi yapmak için içimizde biraz canavar olması gerekiyor."

Dean'in boğazına bir nefes takıldı ve uzun bir süre *boyunca* ikimiz de sessizlik içinde durduk: nefes alıyor, nefes veriyor, az önce söylediğim gerçeği soluyorduk.

"Ellerin kanıyor," dedim sonunda, sesim biraz önce onunki kadar kısıktı. "Yaralanmışsın."

"Hayır, ben..." Dean yere baktı, kanayan parmak eklemlerini gördü ve tartışmasının geri kalanını yuttu.

Eğer araya girmeseydim, ellerini çiğ çiğ yemiş olacaktın. Bu bilgi beni harekete geçirdi. Bir dakika sonra temiz bir havlu ve bir leğen suyla geri döndüm.

"Otur," dedim. Dean hareket etmeyince ona bir bakış attım ve emri tekrarlardım. Fiziksel olarak anneme benziyordum, ama uygun motivasyon verildiğinde babaannemin iyi bir taklidini yapabilirdim. Nonna'ya kafa tutan kişi kendi riskini alırdı.

Çenemin inatçı duruşunu gören Dean egzersiz bankına oturdu. Havlu için elini uzattı. Onu görmezden geldim ve diz çökerek havluyu suya daldırdım.

"El," dedim.

"Cassie-"

"Elini ver," diye tekrarlardım. Reddetmeye hazır olduğunu hissettim, ama bir şekilde eli benimkine doğru yol buldu. Yavaşça onu çevirdim. Parmak eklemlerindeki kanı dikkatlice, nazikçe temizledim, havluyu sinüs ve kemik boyunca gezdirdim. Su ılıktı ama başparmağım derisinin üzerinde hafifçe gezinirken vücuduma sıcaklık yayıldı.

Sol elini bıraktım ve sağ eliyle başladım. İkimiz de bir şey söylemedik. Ona bakmadım bile. Gözlerimi parmaklarına, eklemlerine, başparmağının uzunluğu boyunca uzanan yara izine sabitledim.

"Seni incittim." Dean sessizliği bozdu. O anın elimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Onu geri istiyordum, beni şaşırtacak kadar şiddetle.

Bunu istemek istemiyorum. Her şeyin aynı kalmasını istedim. Bunu yapabilirdim. Bunu zaten yapıyordum. Hiçbir şeyin değişmesine gerek yoktu.

Dean'ın elini indirdim. "Bana zarar vermedin," dedim ona sertçe. "Bileğimi tuttun." Kolumu yukarı ittim ve kanıt olarak sağ kolumu salladım. Onun bronz teninin yanında benim tenim neredeyse dayanılmaz derecede açıktı. "İz yok. Çürük yok. Hiçbir şey yok. Ben iyiyim."

"Şanslıydın," dedi Dean. "Ben... başka bir yerdeydim."

"Biliyorum." Bir gece önce Ajan Sterling'in gelişi beni darmadağın ettiğinde, *başka bir yerin* üzerimdeki etkisini kıran kişi o olmuştu. Dean bir an için bakışlarımı tuttu ve gözlerinde anlayış parıldadı.

"Ajan Locke'a olanlar için kendini suçluyorsun." Dean bir profilciydi, tıpkı benim gibi. Benim onun kafasına girebildiğim kadar kolaylıkla o da benim kafama girebilirdi. "Locke'un öldürdüğü kızlar için, Michael için, benim için."

Cevap vermedim.

"Senin hatan değildi Cassie. Bilemezdin." Karşımda Dean sertçe yutkundu. Gözlerim onun adem elmasının hareketlerini takip etti. Dudakları aralandı ve konuştu. "Babam bana izletti."

Bu fısıltılı sözler bir silah sesi kadar güçlüydü ama tepki vermedim. Eğer bir şey söylersem, nefes alırsam, en ufak bir hareket yaparsam Dean yine susacaktı.

"Ne yaptığını öğrendim ve bana izlettirdi."

Ne yapıyorduk, sırlarımızı mı değiş tokuş ediyorduk? Suçluluk ticareti mi? Bana az önce söylediği şey, ona söyleyebileceğim her şeyden çok daha büyüktü. O

Boğuluyordu ve onu nasıl çıkaracağımı bilmiyordum. İkimiz orada sessizce oturduk, o egzersiz bankında, ben yerde. Ona dokunmak istedim ama dokunmadım. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama yapmadım. Haberlerde gördüğümüz kızı hayal ettim.

Ölü kız.

Dean parmak eklemlerindeki deri yok olana kadar kum torbasına vurabilirdi. Hiç kimsenin yapmak zorunda kalmaması gereken itiraflarda bulunabilirdik. Ama bunların hiçbiri Dean'in bu dava kapanana kadar rahat bir uyku çekemeyeceği gerçeğini değiştiremezdi, ben de öyle.

CHAPTER 11

Tertesi sabah, gece boyunca dönüp durduktan sonra, uyandığımda kendiminkinin beş santim üzerinde bir yüz buldum. Sarsıldım. ve Sloane bana göz kırptı.

"Varsayımsal olarak konuşursak," dedi, sanki bir yatağın üzerine eğilip uyanana kadar birine bakmak son derece normalmiş gibi, "dün videoda gördüğümüz suç mahallinin bir modelini inşa etmek Dean'in alanına izinsiz girmek olarak nitelendirilebilir mi?"

Sloane'a *benim* alanıma izinsiz girdiğini söylemek için ağzımı açtım ama sonra sorusunu değerlendirdim. "Varsayımsal olarak konuşursak," dedim, esnememi bastırıp yatakta doğruldum, "söz konusu suç mahallini yeniden inşa ettiniz mi?"

"Bu kesin bir olasılık." Saçları dağınıktı ve garip açılarla yukarı kalkıyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Dün gece hiç uyudun mu?" Ona sordum.

Sloane, "Katilin kızın cesedini görünmeden poz v e r m e y i nasıl başardığını anlamaya çalışıyordum," dedi, bu hem soruma bir cevaptı hem de değildi. Sloane bir şeye kendini kaptırdığında dünyanın geri kalanı yok oluyordu. "Benim bir teorim var."

Beyaz-sarı saçlarının uçlarını çekiştiriyordu. Ona çıkışmamı, Dean'le ilgili durumu *yanlış* ele aldığını söylememi beklediğini görür gibiydim. Diğer insanlardan farklı olduğunu biliyordu,

Ve yavaş yavaş fark ediyordum ki, birileri -ya da belki birden fazla birileri- onu farklı olanın, kendi farklı olanının yanlış olduğuna inanmaya şartlandırmıştı.

"Giyinmeme izin ver," dedim ona. "Sonra bana teorini anlatabilirsin."

Dean üzgün olduğunda garaja giderdi. Sloane üzgün olduğunda, bodruma gitti. Başa çıkmanın başka bir yolu olduğundan emin değildim.

Ayrıca, tişörtümü giyerken, Dean'i rahat bırakması konusunda birilerine ders vermesi gereken son kişinin ben olduğumu düşündüm.

Bodrum, Viktorya tarzı evimizin uzunluğu boyunca uzanıyor ve ön ve arka bahçelerin altına kadar uzanıyordu. Tavana tam olarak ulaşmayan duvarlar, alanı her birinde dördüncü bir duvar eksik olan farklı setlere bölüyordu.

"Arabanın özelliklerinde bazı değişiklikler yapmam gerekti," dedi Sloane, park gibi tasarlanmış bir setin çimlerine park e d i l m i ş hırpalanmış bir arabanın önünde dururken saçlarını sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplayarak. "Briggs birkaç hafta önce yürüttüğüm bir simülasyon için iki kapılı bir araba getirtti. Kaput iki santim fazla uzundu ve eğim yeterince dik değildi ama dikkatlice kullanılan bir balyozun düzeltmeyeceği bir şey değildi."

Sloane söğüt gibi bir yapıya sahipti ve tavsiye edilen güvenlik önlemlerine nispeten az önem veriyordu. Herhangi bir tür balyoz kullanması fikri bile dehşet vericiydi.

"Cassie, odaklan," diye emretti Sloane. "Dış mekân setlerimiz biraz kısıtlıydı, bu yüzden mahalle parkı sahnesini seçtim. Çimlerin boyu bir buçuk santim, suç mahalli çimlerinden biraz daha az düzgün. Elimizde bir Aralarından seçim yapabileceğim güzel bir çarpışma mankeni düzenlemesi vardı, böylece kurbanın boyunu iki santimetre içinde eşleştirebildim. Halat yanlış renkte ama naylon ve kalınlığı da uyumlu olmalı."

Bazen Sloane'un yeteneğinin beyinde depoladığı istatistiklerin çok ötesine geçtiğini unutmak kolaydı. Suçun videosunu görmüştük. Sahne uzaktan çekilmişti ve kırk beş saniyeden az sürmüştü, ancak her bir sayısal ayrıntıyı kodlamıştı.

Kurbanın boynuna bağlanan ip; cesedin tam konumu; çimlerin yüksekliği; arabanın markası, modeli ve özellikleri.

Sonuç olarak, filmde gördüğümüzün neredeyse birebir kopyasına bakıyordum. Yüzsüz, çıplak bir kukla arabanın kaputunun üzerine örtülmüştü.

Kuklanın alt uzuvları ön taraftan sarkıyordu; boynuna bir ip düğümlenmişti. Vücut hafifçe bir tarafa doğru eğilmişti. Videoda sadece önden bakmıştık, ama şimdi etrafta dolaşp üç altmışlık manzarayı görebiliyordum. Eller bileklerden eşit olmayan bir şekilde bağlanmıştı ve vücudun üst kısmını hafifçe sola doğru büküyordu. Gözlerimi kapattım ve kızı hayal ettim.

Savaşttın, değil mi? O kadar sert dövüştün ki bağlar kollarını kesti.

"İpin bir ucu boynuna bağlanmıştı. Diğeri ise açılır tavana kadar uzanıyor, aşağıya iniyor ve arabanın içinde bir yere sabitleniyordu." Sloane'un ses beni şimdiki zamana geri getirdi. Arabaya baktım.

"UNSUB tüm bunları üniversite rektörünün evinin ön bahçesinde yapmadı," dedim.

"Doğru!" Sloane bana gülümsedi. "Bu da onu astığı ve sonra da arabayı oraya yerleştirdiği anlamına geliyor. Evi çevreleyen sokakların topografyasına baktım. Batıya doğru kıvrılan bir yol var, ama virajı almazsanız, yoldan çıkıp ormanlık bir yamaçtan aşağı iniyorsunuz."

"Bir orman siper sağlayabilirdi," dedim, alt dudağımı
k e m i r i r k e n UNSUB'ın sabahın erken saatlerinin kısmi karanlığında hâlâ örtülü bir ş e k i l d e hızlı ve sessizce hareket ettiğini hayal etmeye çalıştım. "Onu arabada öldürdüğünü varsayarsak, ormanda asmış olabilir..."

Sloane kaldığım yerden devam etti. "...onu ormanın kenarına itti ve tepenin eğimi gerisini halledecekti. Tek soru, aşağı inerken cesedin etrafa sıçramasını nasıl engellediği."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama başka biri benden önce davrandı. "Ağırlıklıydı."

Sloane ve ben hep birlikte döndük. Ajan Sterling uzun bacaklarıyla hızlı adımlarla bize doğru geliyordu. Gri takım elbisesini siyah bir takımla, pembe gömleğini de gözleriyle neredeyse mükemmel bir uyum sağlayan açık, gümüşü bir griyle değiştirmişti. Saçları Fransız örgüsüydü ve yüzü gergindi, sanki örgüyü o kadar sıkı bir şekilde yerine sabitlemişti ki derisi kafatasını sıkıca sarmıştı.

Sloane'un kurduğu sahneden birkaç adım ötede durdu. "Etkileyici bir benzerlik," dedi, kısaltılmış kelimeleri
Bu ifadenin bir iltifat olmadığı açıktı. "Hangi kaynak malzemeyi kullanıyordunuz?"

Ajan Sterling'in sesindeki sert tondan tamamen habersiz olan Sloane gülümseyerek cevap verdi. "İnternete sızan bir cep telefonu videosu vardı."

Ajan Sterling gözlerini kapadı, başını hafifçe eğdi ve nefes aldı. Sessizce ona kadar saydığını duyabiliyordum. Gözlerini açtığında bana odaklandı. "Peki senin bütün bunlarla ilgin neydi Cassandra?"

Ona Sloane'un replikayı tamamen kendi başına yaptığını söyleyebilirdim ama kendi oda arkadaşımı kurtların önüne atacak değildim. Sloane ve Sterling'in arasına girerek ajanın öfkesini üzerime çektim.

"Benim katılımım mı?" Lia'yı ya da muhtemelen Michael'ı kanalize ederek tekrarladım. "*Manevi destekle* devam edelim."

Sterling dudaklarını büzdü, sonra tekrar Sloane'a döndü. "Bu suç mahallini yeniden inşa etmek istemenizin özel bir nedeni var mıydı?" diye sordu, sesini biraz yumuşatarak.

Sloane'un gözünü yakalamaya çalıştım ve Dean'in babası hakkında bize anlattıklarını hiçbir koşulda ona anlatmaması gerektiğini telkin ettim.

Sloane gözlerime baktı ve başını salladı. Biraz rahatladım, sonra Sloane tekrar Ajan Sterling'e döndü. "Dean bize bu vakanın babasınıninkine çok benzediğini söyledi," dedi kesin bir ifadeyle.

Belli ki Sloane bakışımı yanlış yorumlamış, anlatmaya çalıştığım şeyin tam tersini kastetmişti.

"Yani Dean'in benzerlikler konusunda haklı olup olmadığını anlamak için olay yerini yeniden mi inşa ettiniz?" Ajan Sterling sordu.

"Cassie bakabilsin diye sahneyi yeniden oluşturdum," dedi Sloane yardımsever bir şekilde. "Dean'in boşluğa ihtiyacı olduğunu söyledi, biz de ona boşluk veriyoruz."

"Sen buna *onu rahat bırakmak* mı diyorsun?" Ajan Sterling elini arabaya doğru sallayarak sordu. "O videoyu sızdıran çocuğu öldürebilirim. Bunu görmek Dean'in ihtiyacı olan en son şeydi. Ama ihtiyacı olan sondan ikinci şey ne biliyor musunuz? Birinin o sahneyi *bodrumunda* yeniden yaratması. Bu yaz hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Bu soru doğrudan beni hedef alıyordu. Ajan Sterling'in sesi kızgın ya da suçlayıcı değildi. İnanılmazdı.

"Müdür, Briggs'in Dean'le ne yaptığını, davaları çözmek için onu kullandığını keşfettiğinde, bu neredeyse Briggs'in kovulmasına neden oluyordu. Kovulması gerekirdi. Ama bir şekilde, babam ve Briggs bir uzlaşmaya vardılar. Büro Dean'e bir ev, bir vasi ve eğitim sağlayacak, Dean de onlara faili meçhul davalarda yardım edecekti. Aktif davalarda *değil*. Hayatlarınız asla tehlikede olmamalıydı." Ajan Sterling durakladı, gözlerindeki bakış öfke ile ihanet arasında bir yerde takılıp kalmıştı. "Diğer tarafa baktım.

Bu yaza kadar."

Bu yaz, aktif bir dava üzerinde çalışma yetkisi aldığımızda, çünkü katil bana odaklanmıştı.

Sloane beni savunmak için atladı. "Katil Cassie'yle bağlantı kurdu, tam tersi değil."

Sterling'in ifadesi Sloane'a baktığında yumuşadı. "Bu, bu yaz olanlarla ilgili değil. Kimsenin size *bu* davada çalışma yetkisi vermemiş olmasıyla ilgili. İkinizin de bu işin peşini bırakacağınıza dair söz vermenizi istiyorum. Modellemek yok, profilini çıkarmak yok, hacklemek yok."

"Bilgisayar korsanlığı yok," diye kabul etti Sloane. Tokalaşmak için elini uzattı ve Ajan Sterling seçici işitmesi hakkında yorum yapamadan önce ekledi, "Quantico kasabasının tüm nüfusu birbiriyle tokalaşsaydı, toplam 157.080 olası tokalaşma olurdu. kombinasyonları."

Ajan Sterling, Sloane'un uzattığı eli tutarken hafifçe gülümsedi. "Bilgisayar korsanlığı ve daha fazla simülasyon yok."

Sloane elini geri çekti. Gözlerinin altındaki koyu halkalar onu bir şekilde daha genç, kırılgan ya da belki de kırılgan gösteriyordu. "Simülasyonları yürütmek zorundayım. İşim bu."

Bir profilci olarak Ajan Sterling, Sloane'un söylemediği şeyi duyabilmeliydi - bu modeli inşa etmek Dean için yapabileceği tek şeydi. Bu aynı zamanda onun kendi duygularıyla başa çıkma yoluydu. *Yaptığı şey* buydu.

"Bu davada değil," diye tekrarladı Ajan Sterling. Sloane'dan bana döndü. "İstisna yok. Mazeret yok. Bu program ancak kurallara uyulduğu ve uygulandığı takdirde işler." Ajan Sterling açıkça kendini uygulayıcı rolüne sokmuştu. "Faili meçhul davalar üzerinde çalışacaksın ve bunu sadece benim ve Ajan Briggs'in onayıyla yapacaksın. Eğer bu basit talimatlara uymazsanız, *sen* sadece bir yük değilsin. Bütün bu program öyle." Ajan Sterling gözlerimin içine baktı ve aklımda, duymamı istediği şeyle ilgili hiçbir soru işareti kalmamıştı bu sözleri bir tehdit olarak algıladı. "Anlaşıldı mı?"

Daha net olan tek Şey, kadınla ilgili daha önceki izlenimlerimin tam isabet olduğu gerçeğiydi. Bu onun için sadece bir iş değildi. Bu kişisel bir Şeydi.

CHAPTER 12

“Stm programı kapatmakla aşağı yukarı tehdit etti.”

Michael sandalyesinde arkasına yaslandı. "O bir profilci. İnsanları hizada tutmak için hangi tehditleri savuracağını çok iyi biliyor. Senin numaranı biliyor, Colorado. Sen bir takım oyuncususun, bu yüzden sadece seni tehdit etmedi. Geri kalanımızı da tehdit etti."

Michael ve ben oturma odasındaydık. Sloane, Lia ve Dean bir gün önce GED sınavlarını başarıyla gemilerdi. Ne Michael ne de ben aslında sınava girmitik ama nasıl olduysa cevap kâğıtlarının üzerinde isimlerimiz yazılıydı. Anlaşılan Lia cömert davranmıtı ama bizim de geçmemizi sağlayacak kadar değil. Sonuç olarak, Michael ve ben çalışmak için kesin emir almışlardı.

Emirlere uyma konusunda Michael'dan daha iyiydim.

"Tehditler savuran sen olsaydın," dedi yüzünde hıznır bir sırıtı belirterek, "beni nasıl tehdit ederdin?"

Başımı kaldırıp işime baktım. Lia'nın benim için doldurduğu testin üzerinden geçiyor, yanlış cevapları dzeltiyordum. "Seni tehdit etmemi mi istiyorsun?"

"Beni nasıl tehdit *edeceğinizi* bilmek istiyorum," diye düzeltti Michael. "Açıkçası, programı tehdit etmek izlenecek yol olmaz. FBI'a karşı pek sıcak duygular beslemiyorum."

Kalemimin kenarını deneme sınavına vurdum. Michael'ın meydan okuma hoş bir dikkat dağıtıcıydı. "Ben olsam Porsche'nizle başlardım," dedim.

"Eğer kötü bir çocuk olursam, anahtarlarımı alır mısınız?" Michael kaşlarını hem imalı hem de gülünç bir şekilde oynattı.

"Hayır," diye cevap verdim hiç düşünmeden. "Eğer kötü bir çocuk olursan, arabayı Dean'e veririm."

Bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra Michael vurulmuş gibi elini kalbinin üzerine koydu - göğsüne gerçek bir kurşun yemeden önce daha komik olabilecek bir jest.

"Soran sendin," dedim. Michael, benim almamı istemediği sürece eldiveni yere atmaması gerektiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

"Senin ahlaksızlığın, Cassie Hobbes." Belli ki etkilenmişti.

Omuz silktim. "Sen ve Dean arasında bir tür sözde düşmanlık, sözde kardeş rekabeti var. Arabayı Dean'e vermektense yakmamı tercih ediyorsun. Bu mükemmel bir tehdit."

Michael mantığıma karşı çıkmadı. Onun yerine başını salladı ve gülümsedi. "Sana hiç sadist bir yönün olduğunu söyleyen oldu mu?"

Nefesimin ciğerlerimden çıktığını hissettim. Bu sözlerin üzerimde nasıl bir etki yaratacağını bilemezdi. Saçlarımın yüzüme düşmesine izin vererek tekrar deneme sınavına döndüm ama artık çok geçti. Michael yüzümdeki *dehşet-nefret-korku-iğrenme* ifadesini çoktan görmüştü.

"Cassie-"

"Ben iyiyim."

Locke bir sadistti. Öldürmekten aldığı zevkin bir parçası da kurbanlarının neler yaşadığını hayal etmektir. Kimseyi incitmek gibi bir arzum yoktu. Asla. Ama doğal bir profilci olduğum için içgüdüsel olarak diğer insanların zayıflıklarını biliyordu. İnsanların ne istediğini ve nelerden korktuğunu bilmek aynı madalyonun iki yüzüydü.

Michael bana gerçekten sadist demiyordu. Bunu biliyordum ve o da benim kimseyi bilerek incitmediğimi biliyordu. Ama bazen bir şeyi *yapabileceğinizi* bilmek, onu gerçekten yapmış olmak kadar kötüdür.

"Hey." Michael yüzümü iyice görebilmek için başını aşağı doğru eğdi. "Şaka yapıyordum. Üzgün Cassie suratı yok, tamam mı?"

"Bu benim üzgün yüzüm değil," dedim ona. Bir zamanlar saçlarımı yüzümden çeker ve elinin çenemde oyalanmasına izin verirdi. Artık öyle değil.

Söylenmemiş kurallar bunun benim seçimim olması gerektiğini söylüyordu. Onun beni izlediğini, bir şey söylememi beklediğini hissedebiliyordum. Orada öylece durdu, baş aşağı bana bakıyordu, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

"Üzgün bir Cassie yüzü gördüğümde tanırım," dedi. "Baş aşağı bile olsa."

Saçlarımı omuzlarımın üzerinden taradım ve arkama yaslandım. Hissettiklerimi Michael'dan saklamaya çalışmak imkânsızdı. Denememeliydim bile.

"Lia'yla yeniden konuşmaya başladınız mı?" diye sordu.

Konu değiştiği için minnettardım. "Lia ve ben... Lia ve ben normalde nasılsak öyleyiz. Benim ani ölümümü planladığını sanmıyorum."

Michael bilgece başını salladı. "Yani *Dean'i rahat bırakmalısın* kutsal emrini çiğnediğini anladığı anda boğazına sarılmayacak mı?"

Dün gece Dean'e yaptığım ziyaretin fark edilmeyeceğini sanmıştım. Görünüşe göre, yanlış düşünmüşüm.

"Nasıl olduğunu görmek istedim." Michael bir açıklama istememiş olsa da açıklama yapmak zorunda olduğumu hissettim. "Yalnız kalmasını istemedim."

Duyguları okumak Michael'ı onları gizleme konusunda bir uzman yapmıştı, bu yüzden gözlerinde bir şeylerin titreştiğini gördüğümde, bunu benden saklamamayı seçtiğini biliyordum. İnsanları önemseyen bir insan olmam hoşuna gidiyordu.

Bu evde. Sadece dün geceyi önemseyerek geçirdiğim kişinin Dean olmamasını diledi.

"Peki Sör Broods-A-Lot'un ailevi endişesi nasıl gidiyor?" Michael bu sorunun cevabını gerçekten umursamayan birinin iyi bir taklidini yaptı. Başka bir duygu okuyucuyu bile kandırabilirdi ama benim yeteneğim sadece duruş, yüz ifadeleri ya da bir insanın o anda ne hissettiğiyle ilgili değildi.

Davranış. Kişilik. Çevre.

Michael bu sorunun cevabını önemseydiği gerçeğini gizlemek için alay ediyordu.

"Dean'in nasıl olduğunu öğrenmek istiyorsan sorabilirsin." Michael kayıtsızca omuz silkti. Bunu kabul etmeyecekti Lia, Dean için endişelenen bir tek Sloane ve ben değildik. Elde edebileceğim en yakın endişe ifadesi kayıtsız bir omuz silkmeydi.

"O iyi değil," dedim. "Briggs ve Sterling bu davayı kapatana kadar iyi olmayacak. Ona neler olduğunu söyleseler belki yardımı dokunabilir ama bu olmayacak. Sterling buna izin vermez."

Michael bana yandan bir bakış attı. "Ajan Sterling'i gerçekten sevmiyorsun."

Bu ifadenin bir cevabı hak ettiğini düşünmedim.

"Cassie, sen kimseden hoşlanmazsın. Birine karşı huysuzlaştığını gördüğüm tek zaman Briggs'in her hareketini izlemesi için ajanları görevlendirdiği zamandı. Ama Ajan Sterling ortaya çıktığı andan itibaren ondan hoşlanmadın."

Benim de bu ifadeye yanıt vermek gibi bir niyetim yoktu ama Michael'ın sözlü yanıtlara *ihtiyacı* yoktu. Tamamen kendi başına konuşmaya devam edebiliyor, vücut dilimden ve yüzümdeki en küçük ifadelerden yanıtlarımı okuyabiliyordu.

"Bu programı sevmiyor," dedim, sırf beni dikkatle okumayı bıraksın diye. "Bizden hoşlanmıyor. Ve benden gerçekten hoşlanmıyor."

"Senden sandığın kadar hoşlanmıyor." Michael'ın sesi sessizdi. Daha fazlasını duymak istediğimden emin olmasam da kendimi ona doğru eğilirken buldum. "Ajan Sterling benden hoşlanmıyor, çünkü ben kurallardan hoşlanmıyorum. Dean'e birkaç saniyeden fazla bakmaya korkuyor ama ondan *korkmuyor*. Aslında Lia'dan hoşlanıyor, her ne kadar Lia kurallara benden daha düşkün olmasa da. Ve Sloane ona birini hatırlatıyor."

Michael'ın yeteneği ile benimki arasındaki fark poker oynarken olduğu kadar açıktı. Sterling'in saklamaya çalıştığı o kadar çok şeyi gördü ki. Ama *Neden* saklıyordu, bu benim için bir soruydu. "Çalışmalar nasıl gidiyor?"

Kapı aralığında duran Judd'a baktım. O bir denizciydi, sığınak annesi değil. Soru onun ağzından çıkarken kulağa tamamen yabancı geliyordu.

"Daha başlamadım," dedi Michael kayıtsızca, tam da benim "Neredeyse bitti," dediğim anda.

Judd Michael'a kaşlarını kaldırdı ama konuyu zorlamadı. "Bize biraz izin verir misin?" diye sordu.

Michael başını hafifçe yana eğerek Judd'ın yüzündeki ifadeyi inceledi. "Başka seçeneğim var mı?"

Judd neredeyse gülümsedi. "Bu bir hayır olurdu."

Michael odadan çıkarken Judd odayı geçti ve yanımdaki kanepeye uzandı. Michael'ın gidişini izledi. Michael'ın ilerleyişini takip edişindeki bir şey bana, Michael'ın yaralı bacağını nasıl tercih ettiğini anlamak için kendini zorladığını düşündürdü.

"Bu programın neden faili meçhul davalarla sınırlı olduğunu biliyor musun?" Michael gittikten sonra Judd bana sordu.

"Bu program başladığında Dean on iki yaşında olduğu için mi?" Ben önerdim. "Ve Müdür Sterling bu programın varlığından birilerinin haberdar olma olasılığını en aza indirmek istediği için mi?" Bunlar kolay cevaplardı. Judd'ın sessizliği beni zor olanı vermeye itti. "Çünkü aktif davalarda," dedim usulca, "insanlar zarar görüyor."

"Aktif davalarda insanlar sınırları aşar." Judd kelimeleri kullanmakta acele etmedi. "Her şey acil, her şey ölüm kalım meselesi." Başparmağını parmak uçlarında gezdirdi. "Savaşın sıcağında yapılması gerekeni yaparsınız. Fedakârlık yaparsınız."

Judd askerdi. *Savaş* kelimesini hafife almazdı.

"Sınırları aşmamızdan bahsetmiyorsun," dedim, duyduklarımı ve *bildiklerimi* sıralayarak. "FBI'dan bahsediyorsun."

"Olabilir," diye izin verdi Judd.

Judd'ın mantığını çözmeye çalıştım. Röportajları okumak, tanık ifadelerini incelemek, olay yeri fotoğraflarına bakmak - bunların hepsi zaten yaptığımız şeylerdi. Dosyaların bir günlük ya da bir yıllık olmasının ne önemi vardı? Teorik olarak riskler aynıydı, minimum düzeydeydi. Ancak aktif davalarda riskler daha yüksekti.

Locke ve Briggs'in peşinde olduğu bu UNSUB, şu *anda* dışarıdaydı. Bir sonraki cinayetini planlıyor olabilir. Faili meçhul davalarda bizi sahadan uzak tutmak yeterince kolaydı. Ama hayatlar tehlikedeyken, eğer bizi getirmek bir fark yaratabilirse...

"Bu kaygan bir zemin." Judd elinin tersiyle çenesini ovuşturdu. "Briggs'e güveniyorum. Çoğunlukla."

"Ajan Sterling'e güveniyorsun," dedim. Benimle çelişmedi. "Peki ya müdür?"

Judd gözlerime baktı. "Ne olmuş ona?"

Siyasi baskıya boyun eğen ve Locke davasında beni yem olarak kullanan müdürdü. Yardım etmek istemiştim. Yardım etmek istemiştim.

Bana bırak.

Judd, "Ronnie ile küstüğünüzü duydum," diyerek tartışmanın devamına kapıyı kapattı. Avuçlarını dizlerinin üzerine koydu, itti ve ayağa kalktı.

"Bence bodrumdan uzak durman senin için iyi olur." Bunu içine sindirmesine izin verdi. "Birkaç haftalığına."

Haftalar mı? Burada neler olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Ajan Sterling beni ispiyonlamış mıydı? "Beni bodrumdan mı atıyorsunuz?" Sertçe söyledim.

"Sen bir profilcisin," dedi Judd hafifçe. "Aşağıda olmana gerek yok. Ve" diye ekledi, sesi hafifçe sertleşerek, "bu davaya burnunu sokmana gerek yok."

Burada bulunduğum onca zaman boyunca Judd hiçbirimize ne yaptığımızı söylememişti.

yapması gerekiyordu. Bu işin her yerinde Ajan Sterling'in parmak izleri vardı.

"O iyi bir ajan, Cassie." Judd tam olarak ne düşündüğümü biliyor gibiydi. "Eğer ona izin verirsen, sana öğretebileceği çok şey var."

Locke benim öğretmenimdi. "Ajan Sterling bana öğretmek zorunda değil. Hiçbir şey," dedim sertçe. "Eğer o kızı öldüreni yakalayabilirse, ödeşmiş oluruz."

Judd bana bir bakış attı. "O iyi bir ajan," diye tekrarladı. "Briggs de öyle." Kapıya doğru yürümeye başladı. Sırtı bana dönük, konuşmaya devam etti, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse onu duyamıyordum.

O gittikten sonra uzun bir süre, zar zor duyduğum sözleri düşündüm. Sterling'in iyi bir ajan olduğunu söylemişti. Briggs'in iyi bir ajan olduğunu. Ve sonra, sanki kendini durduramamış gibi, sanki kelimeleri yüksek sesle söylediğinin farkında bile değilmiş gibi, son bir şey daha söylemişti.

"Çözemedikleri sadece bir vaka oldu."

SEN

*İlk başta iyi hissettirdi. Gözlerindeki hayatın sönmesini izlemek.
Başparmağınızı kanlı bıçağın üzerinde gezdirmek. Onun üzerinde
dururken, kalp atışlarınız hızlanıyor, muhteşem bir ritim tutturuyordu:
Bunu ben yaptım. Ben yaptım. Ben yaptım. Ben yaptım.*

*Ama şimdi-şimdi, şüpheler beyninize doğru yol almaya başlıyor.
Onları hissedebiliyorsun, gri maddenin içinde kıpırdanıyor, tanıdık bir
sesle sana fısıldıyorlar.*

"Dikkatsizdin," diyor. "Biri seni görebilirdi."

*Ama görmediler. Seni görmediler. Sen bundan daha iyisin. Bu testi
başarıyla geçtin. Onu bağladın. Onu damgaladın. Onu kestın. Onu astın.*

Başardın. Bitirdiniz. Ama yeterli gelmiyor. Yeterli hissetmiyorsun.

Yeterince iyi.

Yeterince

güçlü.

Yeterince zeki.

Değerli.

*Eğer doğru yapmış olsaydın, hala çığlıklarını duyuyor olurdun. Basın
sana bir isim verirdi. Haberlerde senden bahsederlerdi, ondan değil. O bir
hiçti. Hiç kimse değildi. Onu özel yapan sendin.*

Ama kimse senin hayatta olduğunu

bile bilmiyor. "Yapacağım," diyorsun.

"Tekrar yapacağım."

*Ama ses size beklemenizi söylüyor. Sabırlı olmanızı söylüyor.
Olacak olan zamanla olur.*

CHAPTER 13

I Gecenin bir yarısı soğuk terler içinde uyandım. Kabusumu hatırlayamıyordum ama bir kabus gördüğümü biliyordum. Kalbim hızla çarpıyordu. Benim

Göğsüm ağırlaşmıştı ve *kapana kısıldığım* hissinden kurtulamıyordum. Yorganı üstümden attım.

Parmaklarım kendiliğinden Gül Kırmızısı rujun yolunu buldu. Odanın diğer tarafında, Sloane yatağında ters döndü. Nefesimi tuttum, uyanıp uyanmayacağını görmek için bekledim. Uyanmadı. Olabildiğince sessiz bir şekilde yataktan kalktım ve odamızdan çıktım.

Boşluğa ihtiyacım vardı. Havaya ihtiyacım vardı. Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Aşağıya indiğimde ev sessizdi. Mutfak kapısının önüne gelene kadar nereye gittiğimden bile emin değildim.

"Sana söyledim, ben iyiyim."

Evdeki sessizlik yerini kapının diğer tarafından gelen kısık tartışma sesine bıraktığında aniden durdum.

"İyi değilsin Dean. Bu konuda iyi olmaman gerekiyor. *Ben iyi değilim.*"

Ajan Sterling ve Dean. Kavga ediyorlar.

Bir sandalyenin fayans üzerinde sürtünme sesini duydum ve geri çekilmeye hazırlandım. Ayak seslerini dinledim ama hiçbirisi gelmedi. Sanki biri masadan öfkeyle kalkmış gibiydi.

"Sen gittin."

"Dean-"

"FBI'dan ayrıldın. Sanırım ikimiz de nedenini biliyoruz."

"Ayrıldım çünkü işimi yapmıyordum Dean. Kızgındım. Korkmadığımı kanıtlamam gerekiyordu ve birinin ölümüne neden oldum. Çünkü kurallara uyamadım. Çünkü Tanner bir davanın bile peşini bırakamazdı."

Tanner Briggs'in ilk adıydı. Ajan Sterling'in Dean'le konuşurken bu ismi kullanması, ikisinin ne kadar ortak bir geçmişi olduğunu merak etmeme neden oldu. Bu tanıştığınız bir çocukla yaptığınız bir konuşma değildi. Bir keresinde babasını tutukladığınızda.

"Kızın adı neydi?" Dean'in sesi Ajan Sterling'inkinden daha alçak perdeden geliyordu. Konuşurken sözlerini anlamakta zorlandım.

"Bunu sana söyleyemem

Dean." "Adı neydi?"

"Aktif davalar üzerinde çalışma yetkiniz yok. Bu işin peşini bırak."

"Bana onun adını söyle. Ben de peşini bırakırım."

"Hayır, yapmayacaksın." Ajan Sterling'in sesini deşifre etmek giderek zorlaşıyordu. Acaba bağırmaya başladığı için mi daha yumuşak konuşuyordu?

"Bir keresinde sana bir söz vermiştim." Dean'in sesi kontrollüydü, çok kontrollüydü. "Sözümü tuttum. Bana bu kızın adını söyle, ben de onu rahat bırakacağıma söz vereyim."

Parmaklarım elimdeki ruj tüpünü sıkıca kavradı. Briggs, Locke'un dosyasını okumama izin vermişti. Kurbanlarının her birinin adını ezberlemiştim.

"Bunun icabına bakacağımıza yemin ettiğim yetmedi mi?" Ajan Sterling sertçe konuştu. "Elimizde bazı sağlam ipuçları var. Ne olduklarını söyleyemem ama elimizde olduklarına söz verebilirim. Bu bir taklitçi, Dean. Numaralarla boyanmış.

Hepsi bu kadar. Daniel Redding hapiste. Sefil hayatının geri kalanını hapiste geçirecek."

"Adı ne?"

"Neden bilmek istiyorsunuz?" Bu kez Ajan Sterling'in sesi o kadar yükseldi ki, kapının hemen dışında durmasaydım bile duyabilirdim. "Bana bunu söyle, ben de soruna cevap vereyim."

"Öyle işte."

"Yeterince iyi değil Dean."

Sessizlik. İkisi de en az bir dakika boyunca konuşmadı. Kendi nefes alış verişimin sesi dayanılmaz derecede yüksek geliyordu. Her an içlerinden birinin hışımla dışarı çıkacağından emindim. Beni burada dikilmiş, Dean'in bana anlattıklarından çok daha özel olduğunu *bildiğim* bir konuşmayı kapıda dinlerken bulacaklardı.

Ama hareket edemiyordum. Nasıl olduğunu bile hatırlayamıyordum.

"Adı Gloria'ydı." Arayan Sterling değil Dean'di, bu yüzden söz konusu *kadının* kim olduğundan emin değildim. "Onu benimle tanıştırdı. Ona benim adımlı söyletti. Ona annem olmak isteyip istemediğini sordu. Dokuz yaşındaydım. Ona yeni bir anne istemediğimi söyledim. Gloria'ya baktı ve dedi ki, 'Bu bir utanç.'"

"Bilmiyordun." Sterling'in sesi yine kısıktı ama yine de sözcükleri taşıyacak kadar tizdi.

"Ve bir kez öğrendiğimde," diye yanıtladı Dean, sesi kırılmak üzereydi, "bana isimlerini söylemedi."

İşkence gibi uzun bir sessizlik daha. Kalbimin hırçın atışı nefes alış verişlerimi bastırıyordu. Geriye doğru bir adım attım, küçük, sessiz bir adım.

Burada olmamalıydım. Bunu dinlememeliydim.

Arkamı döndüm ama sırtım kapıya dönük olmasına rağmen Ajan Sterling'in Dean'in sorusuna cevap verdiğini duydum. "Kızın adı Emerson Cole'du."

Kendi yatağıma döndüğümde gözlerimi kapattım ve kulak misafiri olduğum şeyi düşünmemeye çalıştım, sanki bunu aklımdan çıkararak kapıyı çok uzun süre dinlediğim gerçeğini telafi edebilmişim gibi.

Başaramadım.

Dean ve Ajan Sterling birbirleriyle yeni *tanışmamışlardı*. Birbirlerini *taniyorlardı*. Bir geçmişleri vardı. *Bunu düşünmeyi bırak* dedim kendime. *Yapma bunu*. Sloane'un cevabı hesaplamadan matematiksel bir denklemi görebilmesi gibi ben de duramazdım.

Dean size bir kez söz vermişti Ajan Sterling ve her neyse sözünü tuttu. Dean'in mahremiyetine en çok yaklaşabildiğim şey onun yerine Ajan Sterling'in kafasına girmeye çalışmaktı. *Daniel Redding davasını düşünmekten hoşlanmıyorsun. Dean'i önemsiyorsun. Michael ona bakmaya bile korktuğunu söyledi ama babasının yaptığı şey için Dean'i suçlamadığın çok açık.*

Konuşmalarının bir başka anlamı da sonunda kafama dank etti.

Dean'in babasının ne yaptığını öğrendiğini biliyorsun, değil mi?
Daniel Redding'in oğluna izlettiğini biliyorsun.

Dean'in bir gün önce bana fısıldadığı sözleri, kimseye söylemediğinden emin olduğum sırrı o da biliyordu. Nedense bu Ajan Sterling'e olan kızgınlığımı bastırmamı zorlaştırdı.

Onu koruyabileceğinizi sanıyorsunuz. Neler olduğunu bilmezse, bunun onu etkilemeyeceğini düşünüyorsun. Bu yüzden ona Emerson'ın adını söylemek istemedin.

Ajan Sterling onu bu kadar iyi tanıyorsa, Dean'i bu kadar önemsiyorsa, neden onu öldürecek olanın bilmemek olduğunu göremiyordu? Bu katilin sadece bir taklitçi olması önemli değildi - Dean'in kızın adını bilmeye ihtiyaç duymuş olması bana zihninde bu ayrımı yapamayacağını söyledi.

Diğerleri için kendini suçladığı gibi bu kız için de kendini suçlayacaktı.

Ona yeni bir anne istemediğimi söyledim.

Daniel Redding de, "Çok yazık," diye cevap vermişti. Dean'in zihninde - ve belki de babasınınkinde- Daniel Redding'in kurbanlarından en az biri Dean için uygun bir yedek anne olamayacağı için ölmüştü.

Çünkü Dean onu istemediğini söylemişti.

Dean yerine Sterling'in profilini çıkarma kararım buraya kadarmış.

Thwap. Küçük, soğuk bir mermi başımın yan tarafına çarptı. Bir an için hayal gördüğümü sandım ve *sonra-şap* diye.

Gözlerimi açtım, kapıya doğru döndüm ve nemli olan yüzümü sildim. Gözlerim ışığa alışana kadar üçüncü kez yağmur altında kalmıştım.

"Lia," diye tısladım, Sloane'u uyandırmamak için sesimi fısıltıda tuttum. "Bana buz atmayı bırak."

Lia ağzına bir parça buz attı ve diliyle yuvarladı. Tek kelime etmeden beni koridora çağırdı. Oldukça eminim

Ben kabul edene kadar bana buz atmaya devam edecekti, yataktan yuvarlandım ve onu koridora kadar takip ettim. Yatak odasının kapısını arkamızdan kapattı ve beni yakındaki banyoya çekti. Kapıyı kilitledikten sonra ışık düğmesini çevirdi ve sol elinde tuttuğu buz kabına ek olarak sağ elinde ışıltılı nane yeşili bir gömlek tuttuğunu fark ettim.

Gözlerim Lia'nın elindeki giysilerden üzerindeki giysilere kayd: siyah deri bir pantolon ve boynundaki zincirle tutturulmuş, arkası olmayan gümüş bir bluz.

"Ne giyiyorsun?" diye sordum.

Lia soruma bir emirle cevap verdi. "Giy şunu."

Gömleği bana doğru itti. Bir adım geri attım. "Neden?"

"Çünkü," dedi Lia, sanki ikimiz son kırk sekiz saat içinde *iki kez* kavga etmemişiz gibi, "Colonial Üniversitesi'ndeki bir kardeşlik partisine pijamalarla gidemezsin."

"Bir kardeşlik partisi," diye tekrarladım. Sonra ifadesinin geri kalanı kafama dank etti.

Colonial Üniversitesi. Suç mahalli.

"Bu kötü bir fikir," dedim Lia'ya. "Judd bizi öldürür. Ajan Sterling'in çoktan savaş yoluna girmiş olması ve Sloane'la tek yaptığımızın bodrumda suç mahallinin bir maketini yapmak olması da cabası."

"Sloane suç mahallinin bir maketini yaptı," diye düzeltti Lia.

"Yakalanmaktan başka bir şey yapmadın."

"Sen delinin tekisin," dedim Lia'ya, sesimi fısıltı düzeyinde tutmaya çalışarak. "Devam eden bir FBI soruşturmasının olduğu bir üniversitedeki kardeşlik partisine katılmak için evden gizlice çıkmamızı istiyorsun. Judd ve Ajan Sterling'i unutun. *Briggs* bizi öldürür."

"Ancak yakalanırsak," diye karşılık verdi Lia. "Ve bu odadaki bazı kızıkların aksine ben yakalanmama konusunda uzmanım. Giy şu elbiseyi Cassie."

"Ne elbisesi?"

Lia gömlek sandığım parıltılı şeyi elime tutuşturdu. "Bu elbise." "Bunun elbise olacak kadar uzun olduğu bir dünya yok."

"Bu bir elbise. Aslında, şu andan itibaren *senin* elbisen, şikayet etmeden giyeceksin, çünkü kardeşlik çocukları biraz bacak gösterdiğinde daha konuşkan oluyorlar."

Nefes aldım, Lia'nın sözlerine kendi sözlerimle karşılık vermeye hazırlanıyordum, ama o bir adım öne çıkarak kişisel alanımı işgal etti ve beni banyo tezgahına doğru itti.

"Profil uzmanı sensin," dedi. "Bana FBI bu davayı batırırsa Dean'in ne kadar iyi olacağını söyle. Sonra da kaçırdıkları bir şeyi yakalamayacağımızdan yüzde yüz emin olduğunu söyle."

FBI'nın profilcileri ve sorgulayıcıları vardı. Bu ajanların eğitimi vardı. Deneyimleri vardı. Bizim sahip olmadığımız milyonlarca şeye sahiptiler. bizimkiler gibi içgüdüleri vardı. Programın bütün amacı buydu. Bu

Judd'ın korkmasının nedeni, FBI bizi aktif davalarda kullanmaya başlarsa, durduramayacak olmalarıydı.

Lia, "Üniversite öğrencilerinin kiminle çene çalacağını sanıyorsun?" diye sordu, "FBI ajanlarıyla mı, yoksa açık saçık giyimli ve oldukça genç iki kızla mı? kızlar?"

Yeteneklerimizi bir kenara bıraksak bile, Lia haklıydı. Kimse soruşturmanın bir parçası olduğumuzdan şüphelenmezdi. Bize FBI'ın bilmediği bir şey söyleyebilirler.

"Sterling herhangi bir şekilde müdürün bu programı lağvetmesini sağlayabileceğini ima ettiyse yalan söylemiştir. Sizi temin ederim ki bu onun yetkisi dışında. En fazla birimizi eve gönderebilir ve bahse girerim ki müdür *seni* eve göndermesine izin vermez, çünkü sen müdürün hiç güvenmediği ve hiç sevmediği Dean'e güzel ve parlak bir alternatifsin." Lia bir adım geri çekilerek bana biraz nefes alacak alan bıraktı. "Dean'i önemseydiğini söylüyorsun," dedi bana, sesi alçaktı. "Yardım etmek istediğini söylüyorsun. Bu yardım edecek. Sana pek çok konuda yalan söyleyebilirim Cassie ama Dean'e yardım etmek bunlardan biri değil. Bunu senin için, Michael için, hatta Sloane i ç i n bile yapmazdım. Ama Dean için cehenneme bile gider ve şeytanın ta kendisiyle bile iyi geçinirim, o yüzden ya o lanet elbiseyi giyersin ya da yolumdan çekilirsin."

Elbiseyi giydim.

"Bunun bir gömlek olmadığına emin misin?" Etek ucuna bakarak sordum.

Lia yüzümü elleyip baz sürdükten sonra bir tüp pembe dudak parlaticısı ve bir kap siyah maskara salladı. "Bu bir elbise," diye yemin etti.

Böyle zamanlarda Lia'nın takıntılı bir yalancı olmamasını dilerdim. "Bu partiye nasıl gideceğiz ki?" diye sordum.

Lia sırıttı. "Tasadüfe bakın ki arabası olan bir çocuk tanıyorum."

CHAPTER 14

Michael'in Porsche'si programdan önceki hayatından bir kalıntıydı. Onu direksiyon başında izlerken, o zamanlar olduğu kişiyi hayal etmek kolaydı; bir yatılı okuldan diğerine zıplayan, Hamptons'da yazlayan, Saint Barts'a veya Saint Lucia'da uzun bir hafta sonu için.

Michael'ın kızıdan kıza zıpladığını hayal etmek kolaydı.

Lia ön koltukta onun yanında oturuyordu. Arkasına yaslanmıştı, deri koltuk yanağını okşuyor, uzun saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Camını indirmişti ve tekrar açmak istediğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. Arada bir bakışları Michael'a kayıyordu. Keşke Lia'nın yüzündeki esrarengiz ifadeyi okuyabilseydim. Ne düşünüyordu acaba?

Michael'a baktığında ne hissetti? Michael gözlerini yola kilitledi.

İkisinin profilini çıkarmamak için ne kadar çabalasam da, Michael'dan bu tedbirsiz gezintide bize katılmasını isteyen Lia olduğunu ve Michael'ın da ona yardım etmeyi kabul ettiğini düşünüp duruyordum. Neden?

Çünkü bela fırsatları kaçırılmamalıydı. Çünkü ona borçluydu. Çünkü Michael her ne kadar Dean'e sataşmaktan hoşlansa da kanamasını izlemek gibi. Cevaplar beynime hücum etti ve Michael dikiz aynasından bakışlarımı yakaladı. Bir keresinde bana birinin profilini çıkarırken gözlerimin köşelerinin hafifçe kırıştığını söylemişti.

Lia, "Hızlı bir yoldan gitmek isteyeceğiz," dedi. Michael ona baktı ve o da koyu mor bir tırnağının ucuyla işaret etti. "Bir sonraki çıkışta kenara çek." Tekrar bana baktı. "Yolculuğun tadını çıkarıyor musun?"

O ön koltuktaydı. Ben arkadaydım. "Bunu zevk için yapmıyorum," dedim ona.

Bakışları benden Michael'a doğru kaydı ve sonra tekrar geri döndü. "Hayır," diye onayladı. "Bunu zevk almak için yapmıyorsun. Dean için yapıyorsun."

Lia Dean'in adı üzerinde cümledeki diğer sözcüklerden biraz daha uzun süre durdu. Michael'ın elleri direksiyonda hafifçe sıkıştı. Lia bunu *Dean* için yaptığımı bilmesini istiyordu. Onun bu gerçeğin üzerinde durmasını istiyordu.

"Benzin istasyonu," dedi Lia, saçları rüzgârda savrulurken. Arabayı kenara çekti ve park etti. Lia gülümsedi. "Siz ikiniz burada bekleyin."

Ortalığı karıştırıp sonra da çekip gitmek tam ona göre idi. Ne kadar iyi olursa olsun

Michael'ın orada oturmuş kendine tam olarak ne sorduğunu biliyordum.

-Beni Dean için bunu yapmaya itmişti. Tıpkı yolculuk boyunca Michael'ın Lia'ya neden evet dediğini merak ettiğim gibi.

"Ta," dedi Lia, sesi kendinden oldukça memnun geliyordu. Etkileyici bir esneklikle, kapıyı hiç açmadan vücudunu açık pencereden dışarı çıkardı.

Lia mini markete doğru yürürken, "Bu kötü bir fikir," dedim. "Neredeyse kesinlikle," diye onayladı Michael. Arka koltuktan onun yüzünü göremiyordum.

Ama gözlerindeki şeytani parıltıyı hayal etmek çok kolaydı.

"Kardeşlik partisine gitmek için evden kaçtık," dedim. "Ve bunun bir elbise *olmadığından* oldukça eminim."

Michael koltuğunda döndü, manzarayı seyretti ve gülümsedi. "Yeşil senin için iyi bir renk."

Cevap vermedim.

"Şimdi bu tişörtün gözlerimi nasıl ortaya çıkardığı hakkında bir şeyler söyleme sırası sende." Michael'ın sesi o kadar ciddiye ki gülümsemekten kendimi alamadım.

"Gömleğin mavi. Gözlerin ela."

Michael bana doğru eğildi. "Ela gözler hakkında ne derler bilirsin." Lia yolcu kapısını açtı ve koltuğuna geri yaslandı. "Hayır, hayır, Michael. Ela gözler için ne derler?" Sırıttı. "İhtiyacın olanı aldın mı?" Michael ona sordu.

Lia kahverengi bir kâğıt torbayı bana geri verdi. Açtım. "Kırmızı Gatorade ve bardaklar mı?"

Lia omuz silkti. "Roma'dayken Romalıların yaptığını yap. Bir kardeşlik partisindeyken, kırmızı bir Solo bardaktan şüpheli meyve kokteyli için."

Lia punç konusunda haklıydı. Ve bardaklar konusunda. Loş ışıklı kardeşlik evinde yeterince karanlık olduğu için kimse içkilerimizin kırmızının biraz farklı bir tonunda olduğunu fark etmedi.

"Şimdi ne olacak?" Lia'ya kulakları sağır eden müzik eşliğinde sordum.

Kalçalarını hareket ettirmeye başladı ve vücudunun üst kısmı da limboda başarılı olduğunu açıkça belli edecek şekilde onu takip etti. Odanın kenarındaki üç oğlana baktı ve Michael'ı kırmızı çerçeveli gözleri olan sarışın bir kıza doğru itti.

"Şimdi," dedi, "arkadaş oluyoruz."

Bir profil uzmanı, bir duygu okuyucu ve bir yalan dedektörü.... bir partiye gitti.

Bir saat sonra Michael, odada kampüsü sarsan cinayetten en çok etkilenmiş görünen kişileri tespit etmişti. Birkaç tane bulmuştuk. karşılıksız aşklar ve arkadan bıçaklayan oda arkadaşları da dahil olmak üzere başka nedenlerle üzgün olan partililer vardı.

Keder, hayranlık ve korkunun birleşimi Michael'ın birisini şüpheli kişi olarak işaretlemesine neden olmuştu.

Ne yazık ki, ilgililerimizin çoğunun söyleyecek ilginç bir şeyi yoktu.

Lia odadaki erkeklerin en az yarısıyla dans etmiş ve en az üç düzine yalan görmüştü. Michael, Lia'nın kadın yarısına sempatik davranıyordu.

öğrenci nüfusu. Kenarlara çekildim, sahte yumruğumu emzirdim ve Tahmin Et Kaç Kişi kavanozundaki jelibonlar gibi kardeşlik evine tıktırılmış üniversite öğrencilerine bir profilci gözüyle baktım. Colonial'ın tüm öğrenci topluluğu gelmiş gibiydi ve genel ayıklık eksikliğine dayanarak *hiçbirinin* Gatorade içmediğinden emindim.

"İnsanlar kendi yöntemleriyle yas tutarlar." Bir çocuk yanıma sokuldu. Boyu 1.80'in biraz altındaydı ve tamamen siyah giyinmişti. Bir ipucu vardı Çenesinde keçi sakalı vardı ve numaralı olmadığından şüphelendiğim plastik çerçeveli bir gözlük takıyordu. "Biz genciz. Ölmememiz gerekiyor. Ucuz alkolle kafayı bulmak, onların ölümsüzlük yanılsamasını geri kazanmaya yönelik yanlış yönlendirilmiş girişimleridir."

"Onların girişimi," dedim, onu ilgi çekici buluyormuş gibi görünmeye çalışarak - ve onun yüzde 40 ihtimalle felsefe öğrencisi, yüzde 40 ihtimalle de hukuk öğrencisi olduğunu düşünüyordum gibi değil. "Ama seninki değil?"

"Ben daha gerçekçiyim," dedi çocuk. "İnsanlar ölür. Gençler, güzel insanlar, önlerinde koca bir hayat olan insanlar. Tek gerçek ölümsüzlük hatırlanmaya değer bir şey yapmaktır."

Kesinlikle bir felsefe öğrencisi. Her an birinden alıntı yapmaya başlayabilirdi.

"Yaşamak acı çekmektir, hayatta kalmak ise acının içinde bir anlam bulmaktır."

Ve işte oldu. Bu adamdan bilgi almanın zorluğu onu konuşturmak değil; gerçekten söylemesini sağlamak olacaktı.

Bir şey.

"Onu tanıyor muydun?" Ben sordum. "Emerson Cole?"

Bu adam Michael'ın seçtiği öğrencilerden biri değildi, ama o cevap vermeden önce cevabın evet olacağını biliyordum. Emerson'ın *yasını* *tutmuyordu* ama yine de onu tanıyordu.

"Benim sınıfımdaydı." Çocuk ciddi bir ifade takındı ve sırtını duvara yasladı.

"Hangi sınıf?"

"Canavarlar ya da İnsanlar," diye yanıtladı çocuk. "Profesör Fogle'ın dersi. Geçen sene almıştım. Şimdi asistanım. Fogle bir kitap yazıyor, biliyorsun. Ben de onun araştırma asistanıyım."

Dans pistinde Lia'nın dikkatini çekmeye çalıştım. Profesör Fogle, Emerson'ın cinayetiyle ilgilenen bir kişiydi. Seri katiller üzerine bir ders veriyordu. Ve

Bir şekilde asistanı beni bulmuştu.

Takip eden olmayı seviyor, diye düşündüm, Lia'nın dans eden oğlanların arasında dans edişini izlerken, yalanları dinlerken. *Takip edilen değil*.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu çocuk, birdenbire durumu tersine çevirerek. "Emerson. Onu tanıyor muydun?"

"Hayır," dedim, Dean'in onun adını öğrenmek için ne kadar uğraştığını düşünmekten kendimi alamayarak. "Sanırım bir arkadaşımın arkadaşıydı diyebiliriz."

"Yalan söylüyorsun." Çocuk uzandı ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. "Kendimi mükemmel bir karakter yargıcı olarak görüyorum."

Kendini her şeyde mükemmel olarak görüyorsun, diye düşündüm.

"Haklısın," dedim, bunların onun en sevdiği kelimeler olduğundan oldukça emindim. "Ben burada okula bile gitmiyorum."

"Haberleri haberlerde gördün," dedi çocuk, "ve gelip kontrol etmeye karar verdin."

"Onun gibi bir şey." Onun hakkında bildiğim her şeyi gözden geçirdim ve sözde uzmanlığına oynamaya karar verdim. "Verdiği ders yüzünden profesörün şüpheli olduğunu duydum. Senin dersin."

Çocuk omuz silkti. "Özellikle bir ders vardı...."

Öne doğru bir adım attım ve çocuğun gözleri bacaklarıma kayd. Lia'nın benim için seçtiği kıyafet hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Arkasında, çocuğu işaret eden ve kaşlarını kaldıran Michael'ı gördüm. Ona umut verici bir ipucu yakaladığımı söylemek için başımı sallamadım. Gerek de yoktu zaten. Michael cevabı yüzümde gördüm.

"Size söz konusu dersi gösterebilirim." Çocuk bakışlarını bacaklarımdan yüzüme doğru kaldırdı. "Profesör Fogle'ın tüm slaytları dizüstü bilgisayarımda var.

Ve" diye ekledi, "Konferans salonunun anahtarı bende." Çocuk anahtarı önümde salladı. "Tıpkı sınıfta oturmak gibi olacak. Tabii burada kalıp kalabalıkla birlikte üzüntülerinizi boğmayı tercih etmezseniz."

Çocuğun başının üzerinden Michael'ın gözleriyle karşılaştım.

Beni takip et, diye düşündüm, yüz hatlarımdan niyetimi bir şekilde okumayı başaracağını umarak. Bu kaçırılmayacak kadar iyi.

CHAPTER 15

“**T**oturun. Ben ışıkları açayım.” Çocuğun adı Geoffrey'di. *G* ile. Konferans salonuna gelirken kendini böyle tanıtmıştı.

yanlışlıkla *J* ile Jeffrey olduğunu düşünseydim bu bir trajedi olurdu.

Beni bir kardeşlik partisinden uzaklaştıran bir çocuğa sırtımı dönecek değildim, bu yüzden sırtımı duvara yaslayarak *G*'li Geoffrey'nin ışıkları açmasını bekledim. Işıklar tepemde yanıp sönmeye başladı ve ardından oditoryum ışıkla doldu. Yüzlerce eski moda ahşap masa mükemmel sıralar halinde oturuyordu. Odanın önünde bir sahne vardı. Geoffrey geriye doğru yürüdü.

koridorda.

"Çekiniyor musun?" diye sordu bana. "Kriminoloji herkese göre değil." Çoğu insan burada dururdu. Geoffrey durmadı. "Ben hukuk okuyorum."

"Felsefe yan dalı mı?" Sormadan edemedim.

Durakladı ve bana tuhaf bir bakış attı. "Çift ana dal." Gözlerini benden ayırmayan Geoffrey sahneye tırmandı ve dizüstü bilgisayarını projektöre taktı.

Kim kardeşlik partisine laptopunu getirir ki?

Kendi soruma kendim cevap verdim: *Başından beri gösteri için buraya bir kız getirmeyi planlayan bir kişi.* Yerime oturdum, hâlâ tetikteydim ama daha az temkinliydim. Geoffrey bizim UNSUB'ımız değildi. Kendini o kadar beğenmişti ki, öldürmenin onayına ihtiyaç duyduğunu hayal bile edemezdim.

Yine de Locke'ta böyle bir ihtiyaç hissetmemiştim.

"Umarım geç kalmamışsızdır." Michael'ın sesi salonda neşeyle yankılandı. Beni takip etmişti. *Güzel*. Sahnede Geoffrey kaşlarını çatı. Michael'ın yalnız gelmediğini görmek için koltuğumda döndüm. Yanında bir kız vardı: güzel, sarışın ve kıvrımlı, kendi hipster gözlükleri vardı.

"Geoffrey."

"Bryce."

Belli ki Geoffrey with a *G* ve Hipster Girl birbirlerini tanıyorlardı. Geoffrey içini çekti. "Veronica, bu Bryce. Bryce, bu Veronica."

Bizi takip *edip* takviye getirmeyi Michael'a bırakın. Geoffrey'i tanıyan ve yanılmıyorsam ondan pek hoşlanmayan takviyeler. *Michael onu o anda kalabalığın arasından çekip almış olmalı. Geoffrey'nin benimle gittiğini gördü.*

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim Bryce'a. Kolunu Michael'ın beline doladı. Onun Michael'a dokunduğunu görmek, Michael'ı Lia'yla izlemekten bin kat daha kötüydü.

En azından Lia *bizimkiydi*.

"Geoff," dedi Bryce, Michael'ın kolunda olmasından zevk alarak ve Geoffrey'nin adını onu kızdıracak şekilde bilerek kısaltarak, "bu Tanner. Gösteri için buradayız."

Michael'la göz göze geldik ve gülmemek için başımı eğmek zorunda kaldım. Ben takma ad olarak Ajan Sterling'in ilk adını seçmiştim, Michael da Ajan Briggs'inkini.

Geoffrey Bryce'a, "Davet edilmedin," dedi, sesi düzdü.

Bryce omuz silkti ve koridorda benim karşımdaki koltuğa oturdu. "Profesör Fogle'ın bir gösteri *olduğunu* bilmesini isteyeceğinden şüpheliyim," dedi, daha önce benim yerimde, Geoffrey'nin küçük gösterisinin alıcısı olduğu konusunda çok az şüphe bırakan bir şekilde.

"Peki," dedi Geoffrey, teslim olarak. Bana döndü. "Bryce benim sınıfımda," diye açıkladı. Sonra Michael'ın yararlanması için ekledi: "Ben

öğretim asistanı."

Michael sırtıttı. "Güzel."

"Evet," diye yanıtladı Geoffrey ters bir ifadeyle. "Öyle."

"Keçi sakalından bahsediyordum." Michael Bryce'ın saç uçlarıyla gelişigüzel oynadı. Ona bir bakış attım. TA Geoff'a meydan okumak lehimize olabilirdi ama Geoff Michael'ı kovacak kadar sinirlenirse olmazdı.

Gergin bir anın ardından Geoffrey, Michael ve Bryce'ı görmezden gelmeye karar verdi ve gösteriye devam etti. "Psych 315'e hoş geldiniz: Canavarlar ya da İnsanlar: Seri Cinayetlerin Psikolojisi." Geoffrey'nin sesi salonun her tarafına yayılıyordu ve neredeyse onun kanalize ettiği adamı duyabiliyordum.

Geoffrey sahnede yürürken ve kaydırdan kaydırağa geçerken yüz ifadesi değişti.

Gövde.

Cesetten

sonra.

Cesetten

sonra.

Görüntüler ekranda hızlı bir şekilde art arda yanıp söndü.

"İnsanlar insanlığı başarılarıyla tanımlıyorlar; Anne Teresa'lar, Einstein'lar ve her gün binlerce kez kendi yöntemleriyle kahramanlık yapan sıradan Joe'larla. Bir trajedi yaşandığında, biri aklımızın alamayacağı kadar *korkunç* bir şey yaptığında, o kişi insan değilmiş gibi davranıyoruz. Sanki bizden onlara doğru bir süreklilik yokmuş gibi, sanki Sıradan Joe her gün binlerce küçük şekilde kötü adam değilmiş gibi. Bir tren kazasından gözlerimizi alamamamızın, bir ceset ortaya çıktığında haberleri izlememizin, dünyanın en kötü şöhretli seri katillerinin her yıl yüz binlerce mektup almasının bir nedeni var."

Geoffrey kelimeleri okuyordu. Ne kadar iyi okusa da bu konuşmayı yazan o değildi. Dikkatimi yazan adama çevirdim. Geoffrey'nin sözlerini papağan gibi tekrarlamasını dinleyerek Profesör Fogle'ın hayattan daha

büyük bir figür olduğunu söyleyebilirdim. Bu odanın büyüklüğüne bakılırsa,
onun sınıfı

popüler biriydi. O bir hikaye anlatıcısıydı. Ve konuya karşı bir hayranlığı vardı - insanlığın geri kalanının da paylaştığına inandığı bir hayranlık.

"Filozof Friedrich Nietzsche, canavarlarla savaşan herkesin kendisinin de bir canavar olmasıyla savaşması gerektiğini söylemiştir. 'Eğer uçuruma yeterince uzun süre bakarsanız, uçurum da size bakacaktır.'" Geoffrey bir yerde durakladı

Düzinelerce resim içeren slayt - cesetlerin değil, erkeklerin. Bazılarını tanıdım - evimizin duvarlarını kaplıyorlardı, çerçevelerden bize gülümsüyorlardı, avladığımız türden bir canavarın herhangi biri olabileceğini sürekli hatırlatıyorlardı. Komşunuz. Babanız. Arkadaşınız.

Teyzen.

"Charles Manson. John Wayne Gacy. Sam'in oğlu." Geoffrey etki yaratmak için durakladı. "Ted Bundy. Jeffrey Dahmer. Bu isimler bizim için bir anlam ifade ediyor.

Bu dönem, yukarıdakilerin hepsine değineceğiz, ancak eve daha yakın bir yerden başlayacağız."

Diğer resimler kayboldu, yerine koyu kahverengi saçlı ve aynı tonda gözleri olan bir adam geldi. Normal görünüyordu. Sıradan. Zararsız.

"Daniel Redding," dedi Geoffrey. Resme baktım, tanıdığım çocukla bir benzerlik arıyordum. "Son dört yıldır Redding davası üzerinde çalışıyorum," diye devam etti Geoff.

Bryce'ın Michael'a, "*Ben* derken profesörü kastediyor," diye fısıldadığını duydum. G'li Geoffrey onu görmezden geldi.

"Redding, yirmi dokuzuncu doğum gününden birkaç gün önce karısının kendisini terk etmesiyle başlayan beş yıllık süre zarfında işlenen en az bir düzine cinayetten sorumludur. Cesetler, Redding'in tutuklanmasının ardından üç gün boyunca yapılan kazılarda çiftliğinden çıkarılmıştır. Eyalet sınırları içinde onun yöntemine uyan üç kurban daha tespit edildi."

Ekranda bir olay yeri fotoğrafı belirdi. Uzun zaman önce ölmüş bir kadın tavandaki vantilatöre asılmıştı. Siyah naylon ipi tanıdım. Kolları arkadan bağlıydı. Bacakları birbirine bağlıydı. Altındaki zemin

kanla ıslanmıştı. Gömleği yırtılmıştı ve altında bazıları uzun ve derin, bazıları sığ, bazıları kısa kesikler görebiliyordum. Ama gözlerimi çeken Şey omzunda, köprücük kemiğinin hemen altındaki yanıktı.

Derisi kızgın bir kırmızıydı: kabarmış, su toplamış ve *R* Şeklinde kabarmıştı.

Dean'in babası o kadınlara bunu yapmıştı. Dean'e *izlettirdiği* Şey buydu.

"Bağlayın onları. Damgalayın. Kesin. Asın." Geoffrey kadının vücudunun bir dizi büyütülmüŐ görüntüsüne tıkladı. "Redding'in çalışma yöntemi buydu, ya da MO."

Geoffrey'nin kullandığı teknik terimleri dinlerken onu tokatlamak istedim. Neden bahsettiğini bilmiyordu. Bunlar onun için sadece resimlerdi. Sevdici birinin kayb olduğunu öğrenmenin ya da bir katilin zihnine girmenin nasıl bir Şey olduğunu bilmiyordu. Anlamadığı bir Şeyle oynayan küçük bir çocuktu.

"Tesadüfe bakın ki," diye araya girdi Bryce, "bu aynı zamanda Profesör Fogle'ın kitabının da adı."

"Kitap mı yazıyor?" Ben sordum.

Geoffrey, "Daniel Redding davası üzerine," diye cevap verdi. Belli ki spot ışığının gasp edilmesine izin vermeyecekti. "Emerson'ın cinayetinde neden Şüpheli olduğunu anlayabilirsiniz. Kız damgalanmıştı, biliyorsunuz."

"Bu sınıfta olduğunu söylemiştin. Onu tanıyordun." Sesim d z d . Geoffrey'nin tanıdığı bir kızın öldürülmesi hakkında bu kadar rahat konuŐabilmesi, önceki analizimi yeniden gözden geçirmeme neden oldu - belki de cinayet iŐleyebilir.

Geoffrey gözlerime baktı. "İnsanlar farklı Őekillerde yas tutarlar," dedi. Hayal görüyor olabilirdim ama dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme gördüm.

"Benim küçük grubumdaydı," diye gönüllü oldu Bryce. "Dönem sonu projemiz için. Grupları profesör atadı. Emerson... hoş biriydi. Hatta şımarıktı. Yani seri katillerle ilgili bir derste kim neşeli olur ki? Ama Emerson öyleydi. Herkese karşı iyiydi. Grubumuzdaki çocuklardan biri, onu görmeliydiniz- o bir roly-poly gibi. Ona bir şey söylersen, mecazi bir topa dönüşür. Ama Emerson onu gerçekten konuşturabiliyordu. Ve Derek - grubumuzdaki diğer çocuk - o adam. Hani şu iğrenç, eğer bölümünüzdeki adamın kim olduğunu bilmiyorsanız, büyük ihtimalle *siz* de o adamsınız diyen adam var ya? O Derek, ama Emerson sadece gülümseyerek bile onu susturabilir."

Bryce, Geoffrey'nin mesafeli ses tonunu yakalayamadı. Emerson'a olanlar yüzünden üzgündü. Bu onun için sadece bir gösteri değildi. Michael'a doğru eğildi.

"Emerson sınavımıza gelmedi." Geoffrey dizüstü bilgisayarını kapattı. "Profesör Fogle hastaydı. O sabah sınıftaki her öğrenci için bir tane olmak üzere testlerin çıktısını aldım. Gelmeyen tek kişi Emerson'dı. Onun..." Geoff sözünü kesti. "Boş ver."

"Onun ne olduğunu düşündün?" Michael sordu.

Geoffrey gözlerini kıstı. "Ne fark eder ki?"

Önemliydi ama bu bilgiye ihtiyacım olduğuna dair mantıklı bir açıklama getiremeden Michael'ın telefonu çaldı. Çıkardı, bir mesajı okudu ve sonra ayağa kalktı. "Üzgünüm Bryce," dedi. "Gitmem gerekiyor."

Bryce omuz silkti. Belli ki yakın zamanda onun için yanıp tutuşmayacaktı. Michael kapıya doğru döndü, geçerken gözüne çarptı. *Lia*, diye mırıldandı.

"Ben de gitmeliyim," dedim. "Bu... çok yoğundu."

"Gidiyor musun?" Geoffrey'nin sesi gerçekten şaşırılmış gibiydi. Görünüşe göre, bu işi çantada keklik gördüğü izlenimine kapılmıştı. Ölü kız.

Garip bir ders. Hassas gözler. Belli ki ben onun olmalıydım.

"Bak ne diyeceğim," dedim ona, gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direnerek. "Neden bana numaranı vermiyorsun?"

CHAPTER 16

Lia'nın mesajı bizi partiye geri götürmedi. Görünüşe göre, avıyla tek başına gitme konusunda benim kadar temkinli davranmamıştı.

"Lia tam olarak ne dedi?" Ben sordum.

Michael incelemem için telefonunu kaldırdı. Merkezin dışında bir Lia'nın iki üniversiteli çocukla çekilmiş bir fotoğrafı: Biri uzun, diğeri yuvarlak, ikisi de biraz odak dışı.

"'Büyüleyici bir sohbet'," diye eşlik eden metni okudum. "'Heron Hall, çatı.'" Durakladım. "Rastgele bir binanın çatısında ne işi var? bina mı?"

"Sorgulandıklarını bilmeyen şüphelileri sorgulamak mı?" Michael sesine sinirli bir ton katarak önerdi.

"Resimdeki çocukların şüpheli olmama ihtimali var mı?" Lia'nın cinayet işleyebileceğini düşündüğü biriyle tek başına gitmeyeceğine inanmak istiyordum. "Belki de Emerson'ın arkadaşlarıdır."

"Bir resim gönderdi," diye yanıtladı Michael kesin bir ifadeyle.

Bir şey olursa diye yerime ben geçtim. Lia bize bir resim göndermişti. Heron Hall'un çatısına çıktığımızda onun gitmiş olması ihtimaline karşı, konuştuğu çocuklar.

Onu o partide yalnız bırakmamalıydık. Kendimi Geoffrey'den bilgi almaya o kadar kaptırmıştım ki Lia'ya gideceğimi bile söylememiştim.

Lia kendi başının çaresine bakabilecek biriymiş gibi çok iyi bir izlenim bırakıyordu ama Lia hemen hemen her şeyin iyi bir taklidini yapabiliyordu.

Dean onu terk etmezdi, diye düşündüm, kendimi durduramıyordum. Bu yüzden bu dünyada uğruna ateşe girebileceği tek kişi oydu ve Michael ve ben bu listeye giremedik.

Daha hızlı yürüdüm.

"Endişelendiğimiz için bizimle alay ederdi," dedi Michael, bana olduğu kadar kendine de. "Ya öyle ya da bunu kişisel bir hakaret olarak algıladı." Kendi hızını artırdı. Her adımda bu işin nasıl kötü sonuçlanabileceğini hayal ediyordum.

Lia bizim kızımızdı. İyi olmalıydı. *Lütfen iyi olsun.* Sonunda Heron Hall'a ulaştık. Kule benzeri binanın tasarımının Gotik olduğu açıktı ve aynı şekilde akşam için kapalı ve kilitli olduğu da açıktı.

İZINSİZ GİRMEK YOK.

Michael tabelayı hiç kaçırmadı. "Önce sen mi izinsiz girmek istersin, yoksa ben mi gireyim?"

Lia'nın güldüğünü onu görmeden önce duymuştum. Hafif, neredeyse çana benzeyen bir sestti, müzikal ve keyifliydi ve neredeyse kesinlikle yalandı.

Bir adım önümde Michael çatıya açılan kapıyı açtı. "Önden buyurun," dedi. Karnımdaki kaslar yavaşça çözülürken dışarı çıkıp ay ışığıyla aydınlanan geceye adım attım. Gözlerim Lia'yı aradı. İyi olduğunu kendi gözlerimle gördükten sonra, moda konusundaki yeteneğinin buluşma noktası seçimine kadar uzandığı gerçeğini fark ettim. Sadece bir kule değil, sadece kilitli bir kule değil, kilitli bir kulenin çatısı. Buradan, aşağıda uzanan tüm kampüsü görebiliyorduk, karanlıkta bir ışık sıçraması.

Çatının diğer tarafından Lia bizi fark etti. Yanında iki kişi vardı, ikisi de erkekti. "Başardınız," dedi ayaklarının üzerinde sallanarak

Sağlam bir zeminde olsaydık bile beni tedirgin edecek bir şekilde bize doğru geliyordu.

"Merak etme," diye fısıldadı Lia, kollarını en mutlu sarhoşlar gibi bana dolayarak. "Ben mesaideyim. Geldiğimizden beri Gatorade'den başka bir şey içmedim. Soran olursa, adım Sadie."

Lia çocuklara doğru döndü. Onu takip ettim, Sadie'nin Lia'nın gerçek adı *olduğunu* düşünmekten kendimi alamadım. Hiçbirimiz neden değiştirdiğini bilmiyorduk.

Sadece Lia doğduğu ismi *sahte* isim olarak kullanırdı. "Derek, Clark, bu..."

Lia hıçkırdı ve Michael bu işareti alıp tanıtımlar üzerinde.

"Tanner," dedi ve diğerlerinin elini sıkmak için elini uzattı. "Bu da Veronica."

Soldaki çocuk uzun boylu ve tiki, politikacı saçları ve klasik yakışıklı yüz hatlarına sahipti. Göğüs kaslarını esnetiyor olma ihtimali çok yüksekti. "Ben Derek," dedi elini benimkinin içine sokarak.

Kesinlikle esniyor, diye düşündüm.

Derek çocuğun sağ tarafına öyle sert bir dirsek attı ki çocuk gerçekten tökezledi. Kendini toparladıktan sonra elini uzattı. "Clark," diye mırıldandı.

Derek ona, "Sesin ördek gibi çıkıyor," dedi. "Clark, clark, clark!"

Derek'i görmezden geldim ve Clark'a odaklandım. Tokalaşması şaşırtıcı derecede sertti ama elleri yumuşaktı. Aslında onu tanımlamak için kullanılabilecek en iyi sıfat yumuşaktı. Ufak tefek ve yuvarlaktı; sanki hiç sertleşmemiş bir kilden yapılmış gibiydi. Cildi lekeliydi ve göz göze gelmemiz birkaç saniye sürdü.

Birdenbire her şey yerine oturdu. "Derek," dedim. "Ve Clark."

Bryce, Canavarlar ya da İnsanlar sınıfında birlikte çalışmakla görevlendirildiği çocuklardan birinin adının Derek olduğunu söylememiş miydi? Ve diğeri ona

bir roly-poly....

Lia bunu nasıl başarmıştı? Gözlerime sinsice baktı ve onu hafife aldığımı fark ettim. Bunu yapmamalıydım, tüm bunları yapmasının nedeni Dean iken değil.

"Zekice bir çıkarım," dedi Derek bana, muhtemelen aynada alıştırma yaptığı kendine özgü gülümsemesiyle. "Mensa'yı ara," dedi. "Bu kız bir dahi!"

Sesindeki patronluk taslayan ton, benden bir şey beklemediğini gösteriyordu.

aşağılamamanın ne olduğunu anladım. Birden Bryce'ın onu "o adam" olarak tanımlarken ne demek istediğini anladım. Neredeyse kesinlikle Varlıklı bir aileden geliyordu - büyük olasılıkla Ivy League soyağacına sahip başarılı avukatlardan oluşan uzun bir soy tahmin edecektim. Kendi sesini Geoffrey'den bile daha çok seviyordu. Bir avukatla tartışacak tipte biriydi. sırf daha iyi bir adam olduğunu kanıtlamak için sınıfta sorun çıkardı. Muhtemelen dişlerini beyazlatmıştır.

"Clark ve Derek o kızı tanıyorlardı," dedi Lia, kelimeleri geveleyerek. "Derek'le partide tanıştım. Clark'ı aradı. Ondan ben istedim." Derek'in göğsüne yaslandı ve elini Clark'ın yanağına doğru uzattı. Clark kıpkırmızı kesildi. Derek, sanki Lia'nın göğsündeki varlığı benim de orada olmak istemem gerektiğinin bir kanıtıymış gibi, Lia'nın başının üzerinden bana doğru başını salladı.

Resmen bu elbiseyi bir daha *asla* giymeyecektim.

"Hangi kız?" diye sordum.

"Öldürülen kız," diye yanıtladı Derek. "Emmie."

Clark, "Emerson," diye mırıldandı.

"Bu da neydi Clark?" Derek, Clark'ın konuşamaması dünyanın en zekice şakasıymış gibi sırıttı.

"Adı Emerson'dı," dedi Clark, yüzü Lia ona dokunduğunda olduğundan daha da kızarmıştı.

"Ben de öyle dedim." Derek avuçlarından birini yukarı doğru kaldırarak kabaca, "*Bu adamın derdi ne, ne yapacaksın?*" anlamına gelen bir hareket yaptı.

Clark cevap olarak bir şeyler mırıldandı. Derek onu duymazdan geldi. Derek bana, "O bizim sınıfımızdaydı," dedi.

"Sanırım bu gece asistanınızla tanıştım." Buna verdikleri tepkileri ölçtüm. Derek sertleşti. Clark hiç hareket etmiyor gibiydi. Yanımda, Michael'ın yüz ifadelerinin her ayrıntısını katalogladığını hissedebiliyordum.

Derek, "O adam bir alet," diye cevap verdi.

Açıkçası, alet evlerinde yaşayan aletlerin muhtemelen taş atmaması gerektiğini düşündüm.

"Geoffrey ölüme düşkün görünüyordu," dedim. "Yani, gerçekten ölüme. Emerson hakkında konuşurken sanki umurunda bile değilmiş gibiydi."

Derek'le aynı fikirde olmak yangına su dökmek gibiydi. Bu durumu daha da kötüleştirdi.

"TA Geoff kaşlarını çatmanın ve siyah giymenin gerçek zekanın yerini tutacağını düşünüyor. Eminim sana Emerson'ı tanıdığını söylemiştir."

Başımı salladım, bu işin nereye varacağını görmek istiyordum.

"Onu tanı mıyordu," dedi Derek. "O sadece ön tarafta oturuyor sınıf ve not kağıtları. Clark ve ben onu tanıyorduk." Topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "Grubumuzdaki o kendini beğenmiş sarışın piliç onu tanıyordu. Hey, hatta Fogle onu tanıyordu. Ama TA Geoff sadece palavra sıkıyor."

"Ne demek 'Fogle onu tanıyordu'?" Michael sordu. "Oldukça büyük bir sınıf değil mi?"

Derek dikkatini Michael'a çevirdi. Orada her ne gördüyse hoşuna gitmişti. Michael'ın geçmişine bakılırsa, büyürken muhtemelen bir düzine Derek tanımişti.

"Profesörün Emmie'yi tanıdığını söylediğimde, onu *gerçekten* tanıdığını kastediyorum," dedi Derek. "İncil'e göre."

Lia'ya baktım. Hafifçe başını salladı, Derek doğruyu söylüyordu. Onun yanında Clark'ın yüzü yeniden kızarmaya başlamıştı.

"Ölen kızın profesörle ilişkisi vardı," dedi Michael. "Bu tür bir şey bir adamın kovulmasına neden olabilir."

"Şaka yapmıyorum. İlgi çekici kişi mi?" Derek alay etti. "*Onun yaptığı* dene." Derek bıyık altından güldü. "Onu öldürdü ve sonra da *öldürdü*."

"*Kapa çeneni*," dedi Clark, elleri iki yanında yumruk olurken kelimeler ağzından patlayarak çıktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun." Sanki bir mil koşmuş gibi havayı içine çekti. "O... o öyle biri değildi."

"Dur bakalım, dostum." Derek bu kez iki avucunu da havaya kaldırdı. Jesti zihinsel olarak tercüme etme zahmetine girmedim. "Sakin ol. Anlıyorum. Hakkında kötü konuşma

ölüler." Derek geri kalanımıza döndü ve bilgeliğiyle bizi kutsamaya devam etti. "Size söz veriyorum, polis Fogle'ı bulduğunda, üniversite sınıfımız için yeni bir öğretmen arayacak. Adam suçlu." Derek'in yüzü kızardı. "Umarım sınıfı asistanlara devretmezler.

Geoff."

Clark onun yanında bir kez daha sesli bir nefes çekti. Lia önce benim, sonra Michael'ın gözleriyle karşılaştı. Almak için geldiğimiz şeyi ve daha fazlasını almıştık.

CHAPTER 17

TEve dönüş yolculuğu sessizdi. Lia arkadaydı, bacaklarını koltuğun enine uzatmıştı. Michael hız sınırını aşmadan sürüyordu. Ona baktım.

Pencereden dışarı, karanlığa.

"Aslında beklediğimden daha iyi geçti," dedi Lia sonunda. "Eğer yakalanmadan gizlice içeri girebilirsek, buna bir zafer diyebilirim."

"Hiç yakalanmadığımı sanıyordum," dedim ona, gözlerimi pencereden ayırıp ona bakmak için dönerek.

Lia tırnaklarını inceledi. "Eğitimli bir FBI ajanı ve eski bir askeri keskin nişancıyla aynı evde yaşıyoruz. Ben gizliyim, *sihirli* değil. Buna bir kabul edilebilir risk."

Bu, beni bu işe ikna ederken söylediği şarkıdan çok farklı bir melodiydi.

"Geldiğine pişman mısın?" Lia bana sert bir bakış attı. "Ya da fırsat verilse bunu tekrar yapar mıydın?"

Bunu kabul ettiğim için pişman olamazdım. Çok şey öğrenmiştik.

"Asistan hakkında ne düşünüyorsun?" Michael'a sordum.

"Evet," dedi Lia, esneyerek ve elini ağzına götürerek. "Anlat bakalım, Michael. Cassie'nin onunla gitmek için partiyi terk etmesine neden olacak kadar umut verici bir ipucu olan asistan hakkında ne düşünüyorsun?"

Lia onu terk ettiğimiz gerçeğinden ilk kez o zaman söz etmişti. Sanki umurunda değilmiş gibi kelimeleri savurdu.

"Adam Cassie'ye sanki camın altındaki bir tür numuneymiş gibi bakıyordu." Michael dikiz aynasından Lia'ya baktı. "Gerçekten de onu tek başına götürmesine izin vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Şaşırdım, hepsi bu." Lia özenli bir omuz silkme hareketi yaptı. "Yani, Cassie'yi takip etmek geçen sefer *çok* işine yaramıştı."

Michael en son beni takip ettiğinde *vurulmuştu*.

Bunu hak etmişim. Onu partide bıraktığım için, bunu iki kez bile düşünmediğim için, attığı her türlü sözlü dartı hak etmişim. "Seni orada bırakmamalıydık," dedim.

"Puh-lütfen." Lia gözlerini kapadı, sanki bütün bu konuşma onu gözyaşlarına boğuyordu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Cassie. Seni giderken gördüm. Kendime bakabilirim. size katılabilirdim. Ben katılmamayı *tercih* ettim. Michael zahmet edip sorsaydı, ona seninle gelmesini *söyledim*."

"*Sana* partide kalmanı söylemişim," diye mırıldandı

Michael. "Pardon?" Lia karşılık verdi. "O da neydi?"

"Çıkarken sana mesaj attım. Partide kalman gerekiyordu!" Michael elinin topuğunu direksiyona vurdu ve ben sıçradım. "Ama hayır, sen bir değil, iki tuhaf kişiyle gittin-"

"Tanıklar mı?" Lia cevap verdi. "Güven bana, bu işi hallettim. Derekler ve Clarks'la uykumda bile başa çıkabilirim."

Bu sözlerden bir hafta önce okuyabileceğimden daha fazlasını okudum. Lia, dünyanın Dereks ve Clarks'larıyla başa çıkabileceğinden emindi - çünkü büyük olasılıkla çok daha kötülerini görmüş ve başa çıkmıştı.

"Şimdi Michael, bir tanem," diye devam etti Lia, sözcükleri homurdanmak için tasarlanmıştı, "konsantre ol. Cassie'nin asistanı. İzlenimlerin neler?"

Michael bir an dişlerini sıktı ama sonunda cevap verdi. "Ortaya çıktığımda hiç mutlu olmadı. Beni Bryce'la görünce daha da az mutlu oldu. Onu gördüğünde bir an suçluluk duydu, ardından sahiplenme, küçümseme ve gıdıklanma geldi."

Michael'ın benim değil de Geoffrey'nin onu Bryce'la görmesine verdiği tepkiye odaklandığı için kısa ve sessiz bir teşekkür ettim.

"Geoffrey kendini her şeyin üstünde görüyor." Kendimi elimdeki konuya odaklanmaya zorladım. "Sınıfta güçlü bir konuma sahip olmayı seviyor." Duraksadım, onunla ilgili izlenimlerimi gözden geçirdim. "Beni genç gördüğüm için seçti. O dersin her kelimesini yutmamı, ondan biraz korkmamı ama aynı zamanda bana öğretebileceği şeylere de ilgi duymamı bekliyordu."

"Takipçi arayan bir lider mi?" dedi Lia. "Bu profesörü ne yapar?"

"Tahmin etmem gerekirse," dedim ona, parmaklarımı düşünceli bir şekilde koltuğumun kenarına vurarak, "Profesör Fogle'ın manyetik bir kişiliğe sahip olduğunu söyleyebilirim. Geoffrey ders slaytlarını okuyordu. Profesör bir sanatçı. Ve eğer Derek, Emerson'ın Profesör Fogle ile ilişkisi hakkında doğruyu söylüyorsa-"

"Öyleydi," diye onayladı Lia.

"-İyi profesör hayranlara karşı değildir." Bunu zihnimde evirip çevirdim. "Onu bu çalışma alanına çeken şeylerden biri de bu. İçinde var sınıfının unvanı. Bu adamlar hayattan daha büyükler. Onlar efsane. Onlar izlemeden duramadığımız tren enkazı, yasak, tehlikeli *öteki*."

Michael benim değerlendirmemi olduğu gibi kabul etti. "Onun hakkında bir şey söyleyebilmem için adamı görmem gerekir," dedi. Michael'ın yeteneği ile benimki arasındaki en önemli farklardan biri buydu. Michael *insanları* okurdu. Ben ise

Kişilikler ve davranışlar - ve bunu yapmak için her zaman bir insana ihtiyacım yoktu. "Ama size şunu söyleyebilirim ki TA Geoff Redding'in MO's u hakkında konuşmaktan biraz fazla zevk aldı," diye devam etti Michael. "Cassie'nin yüzünde bir dehşet ifadesi görmek istedi ve bunu elde edemeyince konuyu

Emerson."

"Peki yüzü sana Emerson hakkında ne söyledi?" Lia sordu.

"Suçluluk yok," diye bildirdi Michael. "Üzüntü bile yok. Küçük bir korku kırıntısı.

Memnuniyet. Ve sadakat."

"Sadakat mi?" Ben sordum. "Kime?"

"Bunu söylemekten gerçekten nefret ediyorum," dedi Lia iç çekerek, "ama Derek haklı olabilir. Belki de adamımız profesördür. Profesörle konuştuğum süre boyunca

Tanrı'nın Gezegen Hediyesi ve Kızaran Mucize'nin dinamik ikilisi, sadece ilginç bir yalan yakaladım."

"Derek mi?" Tahmin ettim.

"Clark." Michael'ın sesinde soru yoktu. "Emerson hakkında konuşurken."

"Duygu okuyucuyu işaret et," dedi Lia. İkisinin de yetenekleri benimkilerle örtüştüğünden daha fazla örtüşüyordu. "Clark, Emerson'ın 'öyle biri olmadığını' söylediğinde yalan söylüyordu." Lia atkuyruğunu işaret parmağının etrafında döndürdü. "Bana sorarsan Clark onun Profesör Creepy ile yatay mambo yaptığını biliyordu."

Michael'a döndüm. "Ne gördün?"

"Clark'ta mı?" Michael otoyoldan çıktı. Yakında evde olacaktık. "Özlem gördüm," dedi. "Reddedilme korkusu." Gözlerini benimkilere dikti.

"Öfke."

Sadece kızgınlık değil, öfke. Clark'ın değer verdiği bir kız hakkında kötü konuştuğu için Derek'e mi? Soruları sordüğümüz için bize mi? Profesöre mi? Emerson'a mı?

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Eve varır varmaz yakalanmayacağımızı varsayıyorum."

"FBI'nın Emerson'ın profesörle olan ilişkisinden haberi olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor." Lia saçlarını omzunun üzerinden geriye attı. "Eğer bilmiyorlarsa, bu bilgiyi aktarmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Peki ya Dean?" Ben sordum.

"Dean'e söylemeyiz." Lia'nın sesi sessizdi ama havayı bir kırbaç gibi kesiyordu. "Bu davanın çözümlmesine ihtiyacı var. Bunun gerçekleştiğini görmek için ne yapacağımızı bilmesine gerek yok."

Dean onun için neden riske girdiğimizi anlamazdı çünkü içten içe kurtarılmaya değer olmadığına inanıyordu. Herhangi birimiz için bir kurşunu bile göze alabilirdi ama bizim onun için hiçbir şeyi riske atmamızı istemezdi.

Çoğu insan kendini korumak için duvarlar örür. Dean bunu diğer herkesi korumak için yaptı.

İlk kez Lia ve ben tamamen aynı fikirdeydik. "Dean'e söylemeyiz."

CHAPTER 18

“*Deviant Behavior, Criminal Minds: Suçlu Davranışına Giriş Psikoloji, Sekizinci Baskı.*” Gözlerim kararmış ve yarı uyanık bir halde mutfak masasının üzerinde duran ders kitabından Dean'e baktım, sonra tekrar geri döndüm. "Ciddi misin?" "Ciddi misin?" dedim. "Ajan Sterling bizden psikolojiye giriş kitabı okumamızı istiyor. ders kitabı?"

Lia, Michael ve benim geçirdiğimiz gecedен sonra başım çatlayacak gibiydi ve bedenimin tek istediğı yatağı geri dönmekti.

Dean omuz silkti. "Birden dörde kadar olan bölümler bize verildi." Durakladı, gözleri görünüşümü süzüyordu. "İyi misin?"

Hayır, düşündüm. Uykusuzum ve sana nedenini söyleyemem.

"Ben iyiyim," diye ısrar ettim. Dean'in bir şeyler bulmaya çalıştığını görebiliyordum.

Bu sabah onlarca yönden biraz eksik olduğumu fark ettim. "Ajan Sterling'in bizi eğitme fikrinin... *bu olduğuna inanamıyorum,*" diye ekledim, elimle ders kitabını işaret ederek. Programa katıldığım andan itibaren yaparak öğrenmiştim.

Gerçek vakalar. Gerçek olay yeri fotoğrafları. Gerçek kurbanlar.

Ama bu ders kitabı? Bryce, Derek ve Clark muhtemelen bunun gibi bir kitap okumuşlardı. Muhtemelen onunla birlikte küçük çalışma kağıtları da vardı.

"Belki de zaman kaybıdır," dedi Dean, bu düşüncüyü aklımdan çıkarıp atarak. "Ama şu anda Sterling'in zamanını harcamaktansa bizimkini harcamayı tercih ederim."

Çünkü Ajan Sterling, Emerson'ın katilinin peşindeydi.

Ders kitabını ondan aldım ve birinci bölüme döndüm. "Suç Psikolojisi, psikolojinin sapkın davranışlarla ilişkili kişilik tiplerini, güdüleri ve bilişsel yapıları açıklamaya adanmış alt kümesidir," diye okudum, "özellikle de başkalarına zihinsel veya fiziksel zarar veren davranışları."

Dean gözlerini sayfaya dikti. Saçları yüzüne düştü. Okumaya devam ettim, sabit bir ritim tutturdum, odadaki tek ses benim sesimdi.

"Dördüncü Bölüm: Organize ve Dağınık Suçlular"

Dean ve ben öğle yemeği için uzun bir ara vermiştik ama sesim hâlâ kısık çıkıyordu.

"Benim sıram," dedi Dean, ders kitabını benden alarak. "Eğer bir bölüm daha okursan, sonunda bir şeyleri taklit ediyor olacaksın."

"Bu iş çirkinleşebilir," diye cevap verdim. "Sessiz sinema konusunda hiç iyi olmadım." "Neden burada bir hikâye olduğu hissine kapılıyorum?" Dean'in dudakları bükülerek ince bir gülümseme.

Ürperdim. "Diyelim ki aile oyun gecesi rekabetçi bir olay ve ben de Pictionary'de oldukça kötüyüm."

"Oturduğum yerden bakınca, bu tam olarak bir karakter kusuru sayılmaz." Dean sandalyesinde arkasına yaslandı. Cesedi haberlerde gördüğümüzden beri ilk kez neredeyse rahatlamış görünüyordu. Kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu. Göğsü her nefeste hafifçe inip kalkıyordu. Saçları hâlâ yüzüne düşüyordu ama omuzlarında, boynunda neredeyse hiç gerginlik yoktu.

"Biri karakter kusuru mu dedi?" Michael odaya girdi. "Sanırım bu benim göbek adım olabilir."

Az önce Dean'e bakmıyormuşum gibi davranmaya çalışarak tekrar ders kitabına baktım.

"İkinci isimler, çoğul mu?" Ben sordum.

Michael başını hafifçe eğdi. "Michael Alexander Thomas *Karakter Kusuru* Townsend." Bana tembel bir gülümseme attı. "Kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?"

Dean ona açıkça, "Çalışıyoruz," dedi.

Michael elini bize doğru sallayarak, "Bana aldırmayın," dedi. "Sadece sandviç yapıyorum."

Michael asla "sadece" bir şey değildi. Sandviç istiyor olabilirdi ama Dean'i kızdırmaktan da zevk alıyordu. *Ve ikimizi burada yalnız bırakmak istemediğini* düşündüm.

"Ee," dedim, Dean'e dönerek ve bu bir şey *değilmiş* gibi davranmaya çalışarak.

Garip. "Dördüncü bölüm. Okumayı devralmak ister misin?"

Dean tüm bu durumdan eğlenmiş gibi görünen Michael'a baktı. "Ya okumasaydık?" Dean bana sordu.

"Ama bu bizim *ev ödevimiz*," dedim skandal bir ifade takınarak.

"Evet, biliyorum, ilk başta seni okumaya ikna eden bendim. yer." Dean parmağının ucunu kitabın kenarında gezdirdi. "Ama sana ne yazacağını söyleyebilirim."

Dean beş yıldır buradaydı ve bu ders kitabı Profil Oluşturma 101'di.

"Tamam," dedim. "Neden bana kısaltılmış versiyonunu vermiyorsun?"

Öğretmenim

Ben."

Dean'in reddedeceği bir zaman vardı.

"Tamam," dedi masanın karşısından bana bakarak. "Dağınık Katiller yalnızdır. Onlar hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamayanlardır. Zayıf sosyal beceriler, bastırılmış öfke."

Öfke kelimesini duyunca gözlerim istemsizce Michael'ınkilere kaydı. *Asla uyum sağlayamamak. Zayıf sosyal beceriler.* Michael'ın yüzündeki ifadeden bunun Clark'ın en basit tanımını olduğunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı anlayabiliyordum.

Dean durakladı. Gözlerimi ileriye diktim ve Dean'in, düzensiz katiller hakkında birkaç kelime duymanın neden Michael ve benim aramda konuşulmayan bir şeylerin geçmesine neden olduğu konusunda çok fazla düşünmemesini diledim.

"Dean uzun bir süre sonra sözlerine şöyle devam etti: "Dağınık katiller günlük yaşamlarında genellikle antisosyal ve beceriksiz olarak görülürler. "İnsanlar onları sevmez ama onlardan korkmazlar da. Dağınık katilin bir işi varsa, muhtemelen düşük maaşlı ve saygısız bir iş olacaktır. Dağınık Katiller yetişkinlik dönemlerinde de ergen gibi davranabilirler; istatistiksel olarak hala ebeveynlerinden biri veya birkaçıyla yaşıyor olmaları muhtemeldir."

"Peki düzensiz bir katil ile bir ezik arasındaki fark nedir?" Michael kulak misafiri değilmiş gibi davranma zahmetine bile girmedi.

"Cassie ve benim gibi olsaydınız" -Dean Michael'a dik dik baktı- "sormak zorunda kalmazdınız."

Ölüm sessizliği.

Dean daha önce ikimizin aynı olduğunu hiç kabul etmemişti. Buna hiç inanmamıştı. Kesinlikle bunu Michael'a hiç söylememişti.

"Öyle mi?" Michael'ın gözleri kısıldı, dudaklarındaki görünüşte sorunsuz gülümsemeye keskin bir tezat oluşturuyordu. Masaya doğru baktım. Michael'ın yüzümdeki ifadeyi, yani Dean'in haklı olduğunu söyleyen ifadeyi görmesine gerek yoktu. Michael'ın sorusunu sormama gerek yoktu, çünkü içgüdüsel olarak cevabı biliyordum. Antisosyal, öfkeli ve beceriksiz olmak bir insanı katil yapmazdı. Bu gibi özellikler bize Clark'ın şiddet potansiyeli olup olmadığını ya da ne kadar olduğunu söyleyemezdi. Bize söyleyebilecekleri tek şey ne *tür* bir katil olduğuydu.

Clark *gibi* biri o çizgiyi geçerse, ne olur?

Eğer Clark bir katil olsaydı, düzensiz bir katil olurdu.

"Organize katiller çekici olabiliyor." Dean dikkatini Michael'dan bana çevirdi. "Konuşkan, kendinden emin ve çoğu sosyal ortamda rahattırlar." Saçları yüzüne düştü ama bakışları Michael'dan hiç ayrılmadı.

Benim. "Zeki ama narsist olma eğilimindedirler. Korku hissetmekten aciz olabilirler."

Bana modus operandi'nin anlamı üzerine ders veren ve Emerson'dan hiç keder duymadan bahseden Geoffrey'i düşündüm.

"Örgütlü katil için diğer insanlar empatiye layık değildir, çünkü diğer insanlar *daha azdır*. Onlar için ortalama olmak, sıradan olmakla aynı şeydir. tek kullanımlık."

Dean'in sözlerini özümsem, ezberledim.

"Dünya bu kadar çok insanla doluyken bir kişinin daha hayatının ne önemi var?"

Soruyu sorarken Dean'in sesi düzleşti ve başka bir yerde olduğunu anladım.

"Organize katiller pişmanlık duymazlar."

Dean'in babasının organize bir katil olduğunu düşündüm. Elimi uzattım. ve elimi Dean'in elinin üzerine koydum. Başını eğdi ama konuşmaya devam etti. "Organize katiller bir şeyler planlar," dedi, sesi alçaktı. "Dağınık katiller, her şeyi anlık olarak yapanlardır."

"Kendilerini kaybediyorlar," dedim usulca, "ya da dürtülerine teslim oluyorlar."

Dean öne doğru eğildi, parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı.

"Arkadan saldırmaları organize katillerden daha olası."

"Silah seçimi mi?" Elim hâlâ onunkiyle iç içe geçmişken sordum.

"Ellerinde ne varsa," diye yanıtladı Dean. "Künt kuvvet travması, bir Yakındaki mutfak bıçağı, kendi elleri. Olay yerinin tamamı bir kontrol kaybını yansıtmaktadır."

"Ama organize katiller için," dedim, gözlerim onun üzerinde, "her şey kontrolle ilgili."

Dean bakışlarımı tuttu. "Organize katiller kurbanlarını takip ederler. Genellikle yabancıları hedef alırlar. Yaptıkları her hareket hesaplanmış, önceden planlanmış ve belirli bir amaca hizmet eder. Metodiktirler."

"Yakalaması daha zor," diye ekledim.

"Yakalanmalarının daha zor olması hoşlarına gidiyor," diye karşılık verdi Dean. "Öldürmek zevkin sadece bir parçası. Bundan kurtulmak ise geri kalanı."

Dean'in söylediği her şey bana anlamlıydı -inanılmaz, sezgisel bir anlam, sanki b a n a yeni bir şey öğretmek yerine her zaman bildiğim bir şeyi hatırlatıyordu.

"İyi misin?" diye sordu bana.

Başımı salladım. "Ben iyiyim." Michael'ın sandviç yapmakta olduğu mutfak tezgâhına baktım. Michael gitmişti. Dean'le ileri geri konuşurken Michael çekip gitmişti.

Masaya baktım. Dean elini yavaşça benimkinden ayırdı.

"Dean?" Dedim. Sesim yumuşaktı ama odayı kesiyordu. Teninin benimkine değdiği yeri hâlâ tam olarak hissedebiliyordum. "Organize katiller, Onlar kupa alan kişiler, değil mi?"

Dean başını salladı. "Kupalar öldürdüklerini yeniden yaşamalarına yardımcı oluyor. Kurbanları arasında öldürme arzularını bu şekilde tatmin ediyorlar."

"Locke öldürdüğü her kadından bir tüp ruj aldı." Bu kelimeleri yüksek sesle söylemekten kendimi alamadım. *Narsist. Kontrollü.* Cuk oturdu.

"Babam organize bir katildi." Dean'in babasından bahsederken hissettiği bir yoğunluk vardı. Bu bana içini ikinci kez açışıydı, kısasa kısas. "Çocukken insanların onda bir sorun olduğunu bildiklerini söyledi ama kendimi bildim bileli çok sevilirdi. Her şeyi titizlikle planlardı. Senaryodan asla sapmazdı. Hedef aldığı kadınlara hükmediyordu. Onları kontrol ederdi." Dean durakladı. "Bir kez bile pişmanlık göstermedi."

Ön kapının açılıp kapandığını duydum. Michael'ın evden çıkıp bizden uzaklaştığını düşündüm, ama sonra bize doğru gelen iki ayak sesi duydum; biri diğerinden daha ağırdı.

Sterling ve Briggs geri döndü.

Dean önümüzde duran masanın üzerindeki ders kitabını kapattığı sırada kapıda belirdiler.

"Cassie, Dean'le bir dakika yalnız konuşabilir miyiz?" Ajan Briggs kravatını düzeltti. Bu adamdan gelen bu özel hareket aklımda alarm zillerini çaldırdı. Kravat Briggs'in sadece görevdeyken taktığı bir şeydi. Onu düzeltmesi bir çeşit onaylamaydı. Dean'le her ne hakkında konuşmak istiyorsa, bu *sadece bir işti*.

İş söz konusu olduğunda Briggs'e daha az güvenirdim.

Dean Briggs'e, "O kalabilir," dedi. Sözleri odada bir gök gürültüsü gibi yankılandı. Dean'i tanıdığımdan beri beni kendinden uzaklaştırıyordu. *Yalnızlık* onun oyununun adıydı.

Onunla göz göze geldim. *Emin misin?* Ona sessizce sordum.

Dean ellerinin topuklarını kot pantolonunun ön kısımlarında gezdirdi. "Kal," dedi bana. *Dean beni burada istiyor*. Briggs'e döndü. "Neye ihtiyacın var?"

Ajan Sterling kaskatı kesildi, dudakları sert bir çizgiye dönüştü.

Briggs eski karısının yüzündeki ifadeyi görmezden gelerek, "Emerson Cole'u öldüren kişi babana kafayı takmış," dedi. "UNSUB'ın ona mektup yazmış olma ihtimali çok yüksek."

"Dur tahmin edeyim," diye araya girdi Dean. "Sevgili yaşlı babam mektupları alır almaz yok ediyor. Hepsi burada." Dean bir parmağını başının yan tarafına vurdu.

"Bize yardım etmeyi kabul etti," dedi Briggs. "Ama sadece bir şartla."

Dean'in omuzlarındaki, boynundaki gerginlik geri gelmişti. Vücudundaki her kas gerilmişti.

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye araya girdi Ajan Sterling.

"Durumun ne olduğunu biliyorum." Dean'in gözleri tanımlayamadığım bir duyguyla yanıyordu: ne nefret ne de korku. "Babam *sana* söylemeyecek.

hiçbir şey. Konuşacağı tek kişi benim."

SEN

Daniel Redding en iyilerden biri. Kötü şöhretli. Ustaca. Ölümsüz. Onu seçmenizin bir sebebi var. Redding gibi bir adam konuştuğunda, insanlar dinler.

Redding birinin ölmesini istediğinde, ölür. Olmak istediğin her şey onda var. Güçlü. Kendinden emin. Ve her zaman, her zaman kontrollü.

"Özensizdin. Aptaldın. Şanslıydın." Sesi kovuyorsun ve Emerson Cole'un bir ağacın yanında durduğu bir fotoğrafın kenarlarında parmaklar. Bir an için güçlü olduğunuzun kanıtı. Kendinden emin. İçinde Kontrol.

Sadece. Gibi. Onun gibi.

Daniel Redding senin kahramanın değil. O sizin tanrınız. Ve bu yolda ilerlemeye devam ederseniz, kendinizi yavaş yavaş onun suretinde yeniden yaratacaksınız. Dünyanın geri kalanı karıncalar kadar önemsiz ve güçsüz olacak. Polis. FBI. Onları çelik burunlu botların altında ezeceksin.

Ne olacaksa zamanla olacak.

CHAPTER 19

S tonlu duvarlar. Dikenli teller. Dean'ın babasını barındıran yüksek güvenli li hapishane hakkındaki izlenimim kısa sürdü. Dean ve ben FBI'ın verdiği siyah bir SUV'un arka koltuğuna yerle mi lerdi. Ajan Briggs kullanıyordu. Ajan Sterling  n koltukta oturuyordu. Tam arkasındaki pozisyonumdan, kol a ın üzerinde duran  n kolundan başka bir şey göremiyordum. İlk bakışta rahat görünüyordu ama parmak uçları düz bir şekilde bastırılmış ve deriye g m lm  t .

Yanımda, Dean sabit bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde aramızdaki koltu a koydum. Bakı larını pencereden ayırdı ve bana değil ama elime baktı. Avuç i ini koltuğun üzerine, benimkinden birkaç santim uzağa koydu.

Elimi onunkine yakla tırdım. Koyu renk gözleri kapandı, kirpikleri yüzüne bir dizi küçük gölge d   rd . Küçük bir sonsuzluktan sonra eli hareket etmeye ba ladı. Elinin arkası benimkinden sadece birkaç santimetre ötede koltu a yaslanana kadar yavaşça saat yönünde döndürdü. Elimi onunkinin içine kaydırdım. Avuç içi sıca tı. Birkaç saniye sonra parmakları yukarı doğru kıvrıldı ve benimkinin etrafına dolandı.

Moral desteği. Bu yüzden oradaydım, yolculuk için.

Briggs güvenli bir otoparka girdi. Park etti ve motoru durdurdu. "Korumalar Dean'le beni içeri almak için dışarı çıkacaklar."  nce Sterling'e baktı,

Sonra da bana. "Siz ikiniz arabada kalın. Burada başka bir genci ne kadar az kişi görürse o kadar iyi olur."

Briggs burada olduğum için mutlu değildi ama beni geride bırakmaya da çalışmamıştı. Dean'e ihtiyaçları vardı ve Dean'in de onu buraya ve şimdiye bağlayacak bir şeye, *birine* ihtiyacı vardı.

Hapishanenin arka kapısı açıldı. İki gardiyan orada duruyordu. İkisi de aynı boydaydı. Biri kaslı ve keldi, diğeri daha genç ve koşucu gibi yapılıydı.

Briggs arabadan çıktı ve Dean'in kapısını açtı. Dean elimi hafifçe kucağıma geri koydu. "Uzun sürmez."

Çenesindeki bir kas seğirdi. Gözleri duygusuz ve sertti. *Gülümseyerek doğmuştu*. Dean kapıyı çarparken Redding'in röportajındaki sözler kafamda yankılandı.

Dean ve Briggs muhafızlara yaklaştılar. Kel adam Briggs'in elini sıktı. Genç gardiyan Dean'e doğru bir adım attı ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Bir dakika sonra Dean duvara yaslanmış, üstü aranıyordu.

Başka tarafa baktım.

Ajan Sterling ön koltuktan, "Bazı insanlar her zaman Dean'e bakıp babasını görecektir," dedi. "Daniel Redding buradaki muhafızlar arasında pek sevilen biri değil. Akıl oyunlarına düşkünlüğü ve gardiyanların aileleri hakkında bilgi toplamaya eğilimi var. Briggs onlara Dean'in Redding'in oğlu olduğunu söylemek zorunda kaldı. Aksi takdirde bu ziyareti onaylatmak imkansız olurdu, yukarıdan izin alınsa bile."

"Baban bu ziyareti onayladı mı?" Onu daha iyi görebilmek için koltuğa doğru kayarak sordum.

"Bu onun fikriydi." Sterling dudaklarını büzdü. Bu durumdan hiç memnun değildi. "Baban bu davanın kapanmasını istiyor." Mantık yoluyla yolumu bulmaya çalıştım.

durumun. "Locke davası gazetelere çıktı. FBI'ın şu anda ihtiyacı olan son şey daha fazla kötü basın. Müdürün bu davanın kapanmasına ihtiyacı var.

ve bunu yapmak için Dean'i kullanmaktan çekinmiyor. Ama eğer bu sana kalmış olsaydı-"

"Bana kalsa," diye araya girdi, "Dean bir daha babasının yüz metre yakınına bile yaklaşmak zorunda kalmazdı." Pencereden dışarı baktı. Briggs, Dean ve yaşlı gardiyan binanın içinde kaybolmuştu. Dean'in üstünü arayan genç gardiyan arabamıza doğru yürüyordu. "O zaman Sterling arabasının kapısını açarken, "Bana kalsa Redding'i tutukladıktan sonra Dean normal bir hayat yaşama şansını elde ederdi" dedi. çocukluk."

Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu korumaya. Adam Ajan Sterling'e baktı, dudaklarında hafif bir kıvrılma vardı.

"Arabada kalamazsın," dedi ona. "Burası güvenli bir bölge."

"Farkındayım. Ve burada olmaktan memnunum," dedi Sterling soğukkanlılıkla ve bir elini

kaş. Hayatını bir dizi eski erkek kulübünde geçirmiş birinin tavırlarına sahipti. Güç gösterisi yapan bir gardiyan onu etkilememişti.

Gardiyanın bir kadın FBI ajanıyla -özellikle de *bu* kadın FBI ajanıyla- sidik yarışına girmenin buna değip değmeyeceğini tartıştığını görür gibiydim.

"Müdür güvenlikle uğraşılıyor," diyerek suçu amirinin üzerine attı. "Arabayı çekmeniz gerekecek."

"Tamam." Sterling arabaya geri dönmek üzereydi ki, güvenlik görevlisinin gözleri bana takıldı. Bir elini kaldırdı ve kapımı açmamı işaret etti. Ajan Sterling'e baktım. O da başıyla kısa bir selam verdi. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Güvenlik görevlisi dikkatini tekrar Ajan Sterling'e çevirmeden önce bana zar zor bir bakış attı. "Şu Redding denen çocukla arkadaş mı?" diye sordu. Sesi Dean ve Dean'in babası hakkındaki hisleri hakkında hiçbir soru işareti bırakmıyordu.

Michael'ın bunu iğrenme olarak okuyacağından emindim.

"Müsaade ederseniz," dedi Sterling sert bir sesle, "arabayı çekeceğim."

Gardiyan bana baktı, daha önce Ajan Sterling'le tartışmaya girmeme konusundaki kararlılığı Dean'den ve şimdi de benden hoşlanmamasıyla karşı karşıya gelmişti. Döndü ve el telsiziyle bir şeyler söyledi. Birkaç dakika sonra geri döndü, yüzünde kibar bir gülümseme vardı, gözleri soğuk ve tavizsiz yarıklar halinde kısılmıştı. "Müdüre bir çağrı yaptım. Korkarım ikiniz de benimle gelmek zorundasınız."

"Tek kelime etme," dedi Ajan Sterling bana nefesinin altından. "Bununla ben ilgileneceğim."

Güvenlik görevlisi bizi bir koridora götürdü. Ajan Sterling telefonunu çıkardı.

"Sizi ziyaretçi odasına yerleştirebilirim," diye teklif etti gardiyan. "Ya da ön taraftaki ofiste bekleyebilirsiniz."

Sterling'in aradığı kişi cevap vermedi. Dikkatini gardiyana çevirdi. "Bay...." Soyadını söylemesini bekleyerek konuşmasını sonlandırdı.

"Webber," dedi.

"Bay Webber, sizin ve meslektaşınızın Ajan Briggs'le *arka* kapıda buluşmanızın istenmesinin bir nedeni var. Ajan Briggs'in Daniel Redding ile ziyaretçi odasında görüşmemesinin bir nedeni var. Bu dava hassas ve bilinmesi gereken bir dava. Ve *kimsenin* FBI'ın Redding'i görmek için buraya geldiğini bilmesine gerek yok."

Hapishane gardiyanları bu duvarların içinde güçlü bir konuma sahipti ve bu gardiyan bundan zevk alıyordu. Webber Sterling'in FBI'dan olduğunun hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. Ondan hoşlanmıyordu. Kendisiyle konuşulmasından hoşlanmıyordu.

Ve Dean'i gerçekten sevmiyordu. Ya da Redding'den.

Ya da benden. Bunun sonu iyi bitmeyecekti.

"Bekleyebileceğimiz hem *güvenli* hem *de güvenli* olmayan bir yeriniz yoksa

Ajan Sterling sözlerine şöyle devam etti: "Amirinizi aramanızı ve

."

"Güvenli ve özel mi?" dedi güvenlik görevlisi, yeterince cana yakın ve kibardı.

tüylerimi diken diken etti. "Neden öyle söylemedin?"

Kendimizi bir gözlem odasında bulduk. İki yönlü bir aynanın diğer tarafında Ajan Briggs ve Dean siyah saçlı ve siyah gözlü bir adamın karşısında oturuyorlardı.

Dean'in gözleri.

Burada olmamalıydım. Bunu görmemeliydim.

Ama omzunda çip olan bir gardiyan sağ olsun, öyleydim. Dean ve babası sessizce oturuyorlardı ve ben merak etmekten kendimi alamıyordum: Ne kadar zamandır orada oturmuş birbirlerine bakıyorlardı? Ne kaçırmıştık?

Yanımda, Sterling'in gözleri Redding'e kilitlenmişti.

Dean'in babası iri yarı bir adam değildi ama orada otururken, hafif bir gülümsemeyle sıradan yüz hatlarını süsleyerek dikkatleri üzerine çekiyordu. Koyu renk saçları gür ve düzgündü. Çenesinde ve yanaklarında hafif bir kirli sakal izi vardı.

"Bana mektuplardan bahset." Dean bu sözleri bir soru ya da istek olarak ifade etmedi. Biz buraya gelmeden önce aralarında ne konuşmuş olurlarsa olsunlar, Dean şu anda bir görevde olan bir adamdı.

İhtiyacı olan bilgiyi aldı ve gitti.

"Hangi mektuplar?" diye sordu babası dostça. "Beni cehenneme kadar lanetleyenler mi? Ailelerden gelen, affedilmeye doğru yolculuklarını anlatanlar mı? Evlenme teklif eden kadınlardan gelenler mi?"

"Profesörden gelenler," diye karşı çıktı Dean. "Kitabı yazan kişi."

"Ah," dedi Redding. "Fogle'dı sanırım? Sağlıklı saçlar, derin, duygulu gözler, Nietzsche'ye aşırı düşkünlük?"

"Demek ziyarete geldi." Dean babasının tiyatrosundan etkilenmemişi. "Sana ne sordu?"

"Sadece iki soru var Dean. Bunu biliyorsun." Redding sevgiyle gülümsedi.
"Neden ve nasıl."

"Peki profesör nasıl biriydi?" Dean bastırdı. "Neden ile mi yoksa nasıl ile mi daha çok ilgilenirdi?"

"Biraz A sütunu, biraz B sütunu." Redding öne doğru eğildi. "Profesör meslektaşına bu ani ilgi neden? Hikâyemizi anlatırken senin rolünü doğru anlayamayacağından mı korkuyorsun?"

"Bizim bir hikayemiz yok."

"Benim hikâyem senin hikâyendir." Redding'in gözlerinde tuhaf bir ışık belirdi ama bunu bastırmayı ve sesindeki şiddeti bir kademe azaltmayı başardı. "Profesörün ne yazdığını ve neler yapabileceğini bilmek istiyorsanız, ona kendiniz sormanızı öneririm."

"Bulacağım," dedi Dean. "Onu nerede bulacağımı söyler söylemez."

"Tanrı aşkına Dean, hızlı aramada o adam yok. Biz *arkadaş* değiliz. Benimle birkaç kez röportaj yaptı. Genelde soruları o sorar, ben de yanıtlardım, tersi olmazdı."

Dean gitmek için ayağa kalktı.

"Ama," diye ekledi Redding nazikçe, "yazılarının çoğunu dağlardaki bir kulübede yazdığından bahsetti."

"Hangi kabin?" Dean sordu. "Hangi dağlar?"

Redding kelepçeli elleriyle Dean'in koltuğuna doğru işaret etti. Uzun bir süre sonra Dean oturdu.

"Hafızamın biraz tazelenmesi gerekebilir," dedi Redding, hafifçe öne eğilerek ve gözleriyle Dean'inkileri dikkatle inceleyerek.

"Ne istiyorsun?" Dean'in sesi tamamen düzdü. Redding ya fark etmedi ya da umursamadı.

"Sen," dedi adam, gözleri Dean'in üzerinde geziniyor, en iyi eserini inceleyen bir sanatçı gibi her ayrıntıyı içiyordu. "Seni tanımak istiyorum, Dean."

Bu eller son beş yıldır ne yapıyordu? Bu gözler hangi manzaraları gördü?"

Dean'ın babasının bedenini parçalara ayırmasını dinlemenin rahatsız edici bir yanı vardı.

Dean'ın senin için sadece bir şey olduğunu düşündüm. Elleri, gözleri ve ağzı var.

Şekillendirilecek bir şey. Sahip olunacak bir şey.

"Buraya kendim hakkında konuşmaya gelmedim." Dean'ın sesi hiç titremedi.

Babası omuz silkti. "Profesörün kulübesinin Catocin'e mi yoksa Shenandoah'ya mı yakın olduğunu hatırlayamıyorum."

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum." Dean'ın gözleri babasınıninkilere dikildi. "Konuşacak bir şey yok. Duymak istediğin bu mu? Bu ellerin, bu gözlerin *hiçbir şey* olmadığını mı?"

"Onlar her şey," diye yanıtladı Redding, sesi şiddetle titriyordu. "Ve yapabileceğin çok daha fazla şey var."

Yanımda Ajan Sterling duruyordu. Cama bir adım daha yaklaştı. Redding'e daha yakın.

"Hadi ama Dean-o, hayatında konuşmaya değer bir şeyler olmalı." Redding son derece rahattı, Dean'den yayılan düşmanlığa karşı bağışıklığı vardı, belki de farkında bile değildi. "Müzik. Spor. Motosiklet. Bir kız." Redding başını yana eğdi. "Ah," dedi. "Demek bir kız var."

"Kimse yok," diye ısırdı Dean.

"Bence çok fazla itiraz ediyorsun, evlat."

"Ben senin oğlun değilim."

Redding'in elleri dışarı fırladı. Bir anda ayağa kalktı. Dean öne doğru eğilmiş olmalıydı, çünkü Redding bir şekilde gömleğini. Baba oğlunu ayağa kaldırdı. "Sen benim oğlumsun, fahişe annenin olduğundan çok daha fazla. Ben senin içindeyim, oğlum. Kanında, zihninde, aldığın her nefeste." Redding'in yüzü şimdi Dean'ın yüzüne yakındı.

Dean her kelimesinde nefesinin sıcaklığını hissedecek kadar. "Bunu biliyorsun. Ondan korkuyorsun."

Bir saniye önce Dean orada öylece dururken, bir saniye sonra elleri babasının turuncu tulumunun içindeydi ve Daniel Redding masanın üzerine doğru çekiliyordu.

"Hey!" Briggs ikisinin arasına girdi. Redding önce Dean'i bıraktı. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

Hiç boyun eğmiyorsun, diye düşündüm. Asla teslim olmuyorsun. Ne istiyorsan onu alıyorsun ve Dean'i istiyorsun.

Ajan Sterling'in eli dirseğimin etrafında kenetlendi. "Gidiyoruz," dedi bana. Gardiyan onu durdurmaya çalıştı, ama o bakışlarını tüm gücüyle ona çevirdi. "Bir kelime daha **e d e r s e n** , bir adım daha atarsan yemin ederim işini elinden alırım."

Dean'e baktım. Briggs elini onun göğsüne koydu ve sertçe itti. Dean aniden uyanan bir uyurgezer gibi geriye doğru sarsıldı ve babasını tutmayı bıraktı. İki yönlü aynaya baktı ve beni orada dururken gördüğüne yemin edebilirdim.

"Cassandra," diye tersledi Ajan Sterling. "Gidiyoruz. Şimdi."

Ayrılmadan önce duyduğum son şey Dean'in boş ve sert sesiydi. "Bana profesörün kulübesinden bahset."

CHAPTER 20

“Tonunki bir hataydı." Sterling bu sözleri söylemeden önce ikimiz arabaya yerleşene kadar bekledi.

"Muhafızla mı gidiyorsun?" Ben sordum.

"Seni buraya getirmek. *Dean*'i buraya getirmek. O odada kalmak, onu izlemek. Hepsini." Sterling *her* şeyi söylediğinde, sadece Briggs ve müdürün bu davayı ele alma şeklinden bahsetmediğini anladım. Dean'in yaşadığı hayatı kastediyordu. *Naturals* programını. *Her şeyi*.

"Aynı şey değil," dedim ona. "Ekip olarak yaptığımız şeyle Dean'e orada babasıyla yaptırdıkları şey aynı değil." Dean'i Daniel Redding'le aynı odaya koymak tüm eski yaraları, o adamın Dean'in ruhunda açtığı her yarayı deşti.

Bu program böyle değildi. *Yaptığımız* şey bu değildi.

"FBI'nın Mackenzie McBride'ı yakaladığı haberini aldığımızda Dean'i görmeliydin," dedim *o* Dean'i düşünerek. Bizim Dean'i. "Sadece gülümsemedi. Işıl ışıldı. Gamzeleri olduğunu biliyor muydun?"

Ajan Sterling cevap vermedi.

"Dean asla normal bir çocukluk geçiremeyecekti." Bunu anlamasını sağlamanın neden bu kadar önemli olduğundan emin değildim. "Bazı şeylerin geri dönüşü yoktur. Normal olmak hiçbirimiz için bir seçenek değil." Ne olduğunu düşündüm

Sloane şöyle demişti. "Normal bir çocukluk geçirseydik, Doğallar olmazdık."

Ajan Sterling sonunda dönüp bana baktı. "Dean'in babasından mı yoksa annenden mi bahsediyoruz?" Bu sorunun kafasında yer etmesine izin verdi. "Dosyanı okudum Cassie."

"Artık Cassie miyim?" diye sordum. Alnını kırıştırdı. Detaylandırımdı. "Ortaya çıktığından beri bana Cassandra diyorsun."

"Seni tam adıyla çağırmaya devam etmemi ister misin?"

"Hayır." Durakladım. "Ama beni bu isimle çağırmaya devam etmek istiyorsun. Lakapları sevmiyorsun. Onlar seni insanlara yaklaştırıyor."

Sterling nefesini içine çekti. "Bunu durdurmayı öğrenmek zorunda kalacaksın," dedi.

"Neyi durdurayım?"

"Çoğu insan profilinin çıkarılmasından hoşlanmaz. Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir." Durakladı. "Dün gece neredeydin?"

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Soru bir anda ortaya çıktı.

Aptalı oynadım. "Ne demek istiyorsun?" Sloane'un tek yaptığı bodrumdaki suç setlerini kullanmak olduğu halde programı tehdit etmişti. Eğer Lia, Michael ve benim bir gece önce ne yaptığımızı biliyorsa, neler yapabileceğini kimse bilemezdi.

"Senden hoşlanmadığımı düşünüyorsun." Sterling profilci sesini kullanarak aklıma girmeye çalışıyordu. "Beni düşman olarak görüyorsun ama ben senin düşmanın değilim Cassie."

"Bu programla ilgili bir sorunuz var." Durakladım. "Bu işi neden kabul ettiğini bile bilmiyorum. Briggs'in burada yaptığı şeyle bir sorunun var ve benimle de bir sorunun var."

İnkâr etmesini bekliyordum. Beni şaşırttı. "Benim seninle sorunum," dedi her kelimeyi telaffuz ederek, "sana söyleneni yapmaman. Bütün Eğer sistem içinde çalışmıyorsanız, dünyadaki içgüdülerin hiçbir değeri yoktur. Briggs bunu hiçbir zaman anlamadı, siz de anlamıyorsunuz."

"Geçen yaz olanlardan bahsediyorsun." Bu konuşmayı yapmak istemiyordum ama çıkış yolu yoktu. Arabadan çıkamıyordum. Onun değerlendirici bakışlarından kurtulamıyordum. "Anlıyorum. Dean yaralandı. Michael yaralandı. Benim yüzümden."

"Dün gece neredeydin?" Ajan Sterling tekrar sordu. Ona cevap vermedim. "Geçen yaz, sen ve arkadaşların güvenli bir diski hacklediniz ve dava dosyalarını okudunuz, söyleyebileceğim kadarıyla, sıkıldığınız gerçeğinden başka hiçbir sebep yok. Briggs sizi geri çekilmeniz için uyardıktan sonra bile bunu yapmaya niyetiniz yoktu. Sonunda katil seninle temasa geçti." Olayların bu acımasız anlatımından sonra kendime gelmem için bana zaman tanımadı. "Sen de bu işe dahil olmak istedin. Dava. Ajan Locke buna mecbur kaldı."

"Yani bu benim hatam," dedim kızgınlıkla, ağlamamaya çalışarak, haklı olmasından dehşete düşerek. "Locke'un sırf saçlarını bana kutular içinde göndermek için öldürdüğü insanlar. Kaçırdığı kız. Michael'ı vurduğu gerçeği. Hepsi benim suçum."

"Hayır." Sterling'in sesi alçak ve tavizsizdi. "Bunların hiçbiri senin hatan değildi Cassie, ama hayatının geri kalanında senin hatan olup olmadığını merak edeceksin. Bu seni gece geç saatlere kadar uyutmayacak. Seni rahatsız edecek. Asla peşini bırakmayacak. Bazen sana baktığımda teyzeni görüp görmediğimi merak ettiğini biliyorum ama öyle değil. Dean onun babası değil. Ben de benim babam değilim. Eğer senin bir şey olduğunu düşünseydim

Kendisine Lacey Locke diyen kadınla bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"O zaman neden *benimle* bu konuşmayı yapıyorsun?" diye sordum. "Sistem içinde nasıl çalışacağımı bilmediğimi söylüyorsun ama bana diğerlerinin bildiğini söylemeye kalkma. Lia? Michael'ın? Sloane'un bile. Onlara bana baktığın gibi bakmıyorsun."

"Çünkü onlar ben değil." Ajan Sterling'in sözleri arabadaki tüm oksijeni emmiş gibiydi. "Dosyanı okumadım ve teyzeni görmedim Cassie." Çenesini sıkıca kapattı. Sonunda devam ettiğinde, onu yanlış duyduğuma neredeyse

kendimi ikna etmiştim. "Kuralları ığnediğinde, ne zaman

Kendinize amacın aracı haklı çıkardığını söylemeye başlarsanız, insanlar zarar görür. Protokol hayat kurtarır." Bir elini ensesinde gezdirdi. Gün ortasında, klimasız arabanın içindeki sıcaklık boğucuya yaklaşıyordu.

"Neden özellikle senin beni endişelendirdiğini bilmek ister misin Cassie?
Sen

Gerçekten bir şeyler hisseden kişi. Michael, Lia, Dean duygularını *bu* şekilde kapatmayı çok erken yaşlarda öğrendiler. Duygularına izin vermeye alışık değiller.

insanlar. *Her seferinde* kendi boyunlarını tehlikeye atma ihtiyacı hissetmezler. Sloane önemsiyor ama gerçeklerle ilgileniyor, duygularla değil. Ama sen? Önemsemeyi asla bırakamayacaksın. Senin için her zaman kurbanlar ve aileleri. Bu her zaman kişisel olacaktır."

Ona yanıldığını söylemek istedim. Ama sonra Mackenzie McBride'ı düşündüm ve Ajan Sterling'in haklı olduğunu anladım. Çalıştığım her dava kişisel olacaktı. Her zaman kurbanlar için adalet isteyecektim. Birinin annemin hayatını kurtarmasını dilediğim gibi, tek bir hayatı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Bugün Dean için burada olabilmene sevindim Cassie. Birine ihtiyacı var, özellikle de şu anda ama eğer yaptığımız işte ciddiysen, *benim yaptığım* işte, duygular göze alamayacağın bir lüks. Suçluluk, öfke, empati, bir hayatı kurtarmak için *her şeyi* yapmaya istekli olmak.
biri öldürüldü."

FBI'dan ayrılmadan önce bir noktada birini kaybetmişti. Çünkü bir davaya duygusal olarak dahil olmuştu. Çünkü savaşın sığağında kuralları çiğnemişti.

"Dün gece nerede olduğunu bilmem gerek." Bozuk plak gibiydi.
"Burada sana iyi bir karar vermek için bir şans veriyorum. Bunu kullanmanı öneririm."

Bir parçam ona söylemek istiyordu ama bu sadece benim sırrım değildi. Aynı zamanda Michael ve Lia'nın da sırrıydı.

"Briggs senin sıvıştığını bilmiyor. Judd da bilmiyor." Sterling ima ettiği tehdidin havada asılı kalmasına izin verdi. "Bahse girerim Judd'ı hiç gerçekten kızgın görmemişsindir. Ben gördüm. Tavsiye etmem."

Ben cevap vermeyince Ajan Sterling sustu. Arabanın içindeki sıcaklık dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. "Burada kötü bir karar veriyorsun Cassie." Hiçbir şey söylemedim ve gözleri kısıldı. "Bana sadece şunu söyle," dedi. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve Dean'i ve babasından en ufak bir bilgi almak için ne kadar ileri gittiğini düşündüm.

"Emerson'ın profesörüyle ilişkisi vardı," dedim sonunda. Bu bilgiyi paylaşmayı Dean'e borçluydum. "Dean'in babası hakkında bir kitap yazan kişi."

Ajan Sterling ceketini çıkardı. Belli ki sıcak onu da etkilemişti. "Teşekkür ederim," dedi, koltuğunda dönüp bana bakarak. "Ama dinle ve iyi dinle: Sana bu davadan uzak durmanı söylediğimde ciddiye dim. Bir daha benim iznim olmadan Quantico'dan dışarı adımı nı atarsan, sana ayak bileği takip cihazı taktırırım."

Tehdidi zar zor duydum. Cevap veremedim. Kelimeleri oluşturamadım. Düşünemedim bile.

Ajan Sterling ceketini çıkardığında gömleği de hafifçe yerinden oynamıştı. Önü açıldı ve altındaki teni görmemi sağlıyordu. Köprücük kemiğinin hemen altında bir yara izi vardı.

R harfi şeklinde bir marka.

CHAPTER 21

Sterling yere baktı. Yüzü kesinlikle ifadesizdi, gömleğini düzeltti. Yara izi artık kapalıydı ama bakmaktan kendimi alamadım.

Bağlayın. Damgalayın. Kesin. Asın.

Gözlem odasında bulunduğumuz süre boyunca gözlerini Daniel Redding'den ayırmamıştı.

Sterling sakince, "Ekibim olayı araştırıyordu," dedi. "Biraz fazla yaklaştım ve dikkatsiz davrandım. Kaçmadan önce Redding beni iki gün boyunca alıkoydu."

"Dean'i böyle tanıyorsun." Sadece babasını tutuklamış olmasına dayanarak nasıl bir ilişki geliştirdiklerini merak etmiştim. Ama eğer Redding'in kurbanlarından biriye.

"Ben bir kurban değilim," dedi Sterling, düşünce çizgimi o kadar yakından takip ediyordu ki ürkütücüydü. "Ben hayatta kalan biriyim ve hayatta kalmamın nedeni de Dean."

"Daha önce bahsettiğiniz dava bu muydu?" Sesimi bulamıyor gibiydim. Çatlak ve boğuk çıkıyordu. "Duygusal bağ kurmanın birinin öldürülmesine yol açabileceğini söylediğinde Daniel Redding'in öldürdüğü birinden mi bahsediyordun?"

"Hayır Cassie, değilim. Ve bu Daniel Redding, geçmişim ya da göğsümdeki damga hakkında cevaplayacağım son soru. Bu konuda anlaştık mı?" Sterling'in sesi o kadar düzgün, o kadar gerçekçiydi ki, başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

Hapishanenin kapısı açıldı ve Briggs ile Dean dışarı çıktılar. Onlara sadece bir gardiyan eşlik ediyordu, yaşlı olan. Gardiyanın Ajan Briggs'e bir şey vermesini izledim, bir dosya. Yanlarında Dean doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu. Omuzları kamburdu. Başı öne eğikti. Kolları iki yanında kayıtsızca sallanıyordu.

"Dean'e bunların hiçbirini sorma." Ajan Sterling bu sözleri bir emir gibi, çaresiz ve şiddetli bir şekilde söyledi. "Ona damgayı gördüğünü bile söyleme."

"Yapmayacağım. Ona sor. Ona hiçbir şey sormayacağım." Biçimlendirmek için mücadele ettim

Dean ve Briggs arabaya doğru yürürken cümleler ve sessizlik çöktü. Dean arabanın kapısını açtı ve içeri girdi. Kapıyı kapattı ama bana bakmadı. Ona uzanmamak için kendimi zor tuttum. Gözlerimi önümdeki koltuğa odaklamaya çalıştım.

Briggs dosyayı Ajan Sterling'e uzatarak eline sıkıştırdı. "Ziyaretçi kayıtları," dedi. "Redding'in ziyaretçi *kabul* etmemesi gerekiyordu. Müdür aklını kaçırmış. Kayıtların eksiksiz olduğuna dair bahse bile girmezdim."

Ajan Sterling dosyayı çevirip açtı. İsim listesini gözden geçirdi. "Eş ziyaretleri mi?" diye sordu.

Briggs cevabı tükürerek söyledi. "Birkaç tane."

"Sence bizim UNSUB da bu listede mi?" Sterling sordu.

"Bu mantıklı olurdu," diye cevap verdi Briggs ters bir şekilde. "Bu bizim kolay, yani, hayır, Ronnie, bizim UNSUB'ın o listede olduğunu sanmıyorum, çünkü bunun mantıklı olacağını sanmıyorum. Kolay olmayacak. O kadar şanslı değiliz."

Sterling'in ona karşılık vermesini bekledim ama onun yerine uzanıp parmaklarının ucuyla hafifçe koluna dokundu. "Seni etkilemesine izin verme," dedi sessizce. Briggs onun dokunuşuyla hafifçe gevşedi. "Eğer onun içeri girmesine izin verirsen," diye devam etti, "derinin altına girmesine izin verirsen, o kazanır."

"Bu çok aptalca." Dean başını salladı, üst dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. "Buraya gelirsem ne olacağını biliyorduk. Konuşacağına söz vermişti."

Pekâlâ,

Konuştı ve şimdi söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu ve ne kadarının bizi iplere bağlı köpekler gibi yönlendirdiğini bilmemizin hiçbir yolu yok."

O camın arkasında ben olmamalıyım, diye düşündüm. Sorguyu izleyen Lia olmalıydı. Aktif davalarla faili meçhul davalar arasındaki fark umurumda değildi. *Dean*'i önemsliyordum.

Ajan Sterling koltuğunda döndü. Az önce Briggs'i azarladığı kibarlığı görmeyi bekliyordum ama onun yerine Dean'e hitap ederken gözleri parlıyordu, elmas gibi sertti. "Yapma," dedi ona doğru bir parmak sallayarak.

"Ne yapmayayım?" Dean karşılık verdi. Onu hiç bu kadar kızgın duymamıştım.

"Bu oyunu gerçekten benimle oynamak istiyor musun?" Sterling ona sordu, kaşları neredeyse saç çizgisinin içinde kayboluyordu. "Bilmediğimi mi sanıyorsun? senin için nasıldı? Ne dediğini, ne düşündüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Sana söylüyorum Dean, *yapma*. Oraya gitme."

Briggs arabayı kapının önünden geçirip hapishane arazisinden çıkarırken, üçü gergin bir sessizliğe gömüldü. Elimi koltuğa koydum, avucumu yukarı kaldırdım. Dean cama doğru döndü, parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Elime baktım, açık ve bekliyordu ama hareket ettiremiyordum. Kendimi tamamen yersiz ve işe yaramaz hissediyordum. Dean'in hatırı için bu yolculukta onlara eşlik etmişim ama beni burada istemediğini bilmek için profilci olmama gerek yoktu.

Şimdi. Babası tek bir konuşmayla Dean ile dünyanın geri kalanı arasına bir kama sokmuş, onu bir bıçağın harap olmuş bir uzvu kesmesi kadar etkili bir şekilde kesmişti. Dean ve benim aramda oluşmakta olan söze dökülmemiş yakınlık bu darbenin bir zayıyatıydı; sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu.

Ben senin içindeyim, evlat. Kanında, zihninde, aldığın her nefeste.

Ön koltukta oturan Briggs cep telefonunu çıkardı. Numarayı çevirdikten saniyeler sonra emir yağdırmaya başladı. "Redding bize profesörün yazı kulübesinin yerini verdi. Catocin." Briggs durakladı. "Hayır, bilmiyorum.

kulübenin tapusu kimin üzerine. Profesörün ailesini, eski karısını, üniversitedeki oda arkadaşlarını.... herkesi ve lanet olası köpeklerini deneyin ama bulun."

Briggs aramayı sonlandırdı ve telefonunu yere attı. Sterling onu yakaladı. "Eğer doğru hatırlıyorsam," dedi kuru bir sesle, "telefon fırlatmak seninkinden çok benim alanımdı."

Daniel Redding'in işkencesine maruz kalan Ajan Sterling'di ama bu ziyaretin ardından üçü arasında bir arada kalabilen tek kişi oydu.

"Redding profesörün Emerson Cole ile ilişkisi olduğuna dair bir şey söyledi mi?" Ajan Sterling'in sorusu hem Dean'i hem de Briggs'i bir anlığına da olsa kendilerinden geçirdi.

"Bu konudaki kaynağını paylaşmak ister misin?" Briggs sıkıca sordu. Sterling'in onun arkasından iş çevirdiğini düşündüğünü duyar gibiydim.

"Neden Cassie'ye sormuyorsun?" Sterling önerdi. "Görünüşe göre, müfredat dışı bazı kazılar yapıyormuş."

"*Affedersiniz?*" Briggs tükürdü.

Dean başını yavaşça pencereden çevirip bana baktı. "Ne tür bir ders dışı kazı?" diye sordu bana, sesi alçak ve halsizdi. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey," dedim. "Önemli değil."

"Sadece sen mi?" Dean sordu. Cevap vermedim. Gözlerini kapattı, tüm yüzü gergindi. "Tabii ki sadece sen değilsin. Öyle olsaydı bana yalan söylemezdin. Lia'nın da işin içinde olduğunu varsayıyorum. Sloane? Townsend?"

Cevap vermedim.

Ajan Sterling ön koltukta oturan Briggs'e, "Bu bize cinayet sebebini veriyor," dedi. "Profesör, gerçeğin ortaya çıkmasını engellemek için kızı öldürmüş olabilir."

"Emerson," dedi Dean, sesi gergin çıkıyordu. "Adı Emerson'dı."

"Evet," dedi Ajan Sterling, Dean'in sesindeki öfkeyi görmezden gelerek.
"Öyleydi.

Ve ister inan ister inanma Dean, bugün babandan aldığın bilgi, ne kadar önemsiz görünürse görünsün, Emerson'ın katilini bulmamıza yardımcı olacak. Şimdi sadece işimizi yapmamıza izin vermelisin." Durakladı. "İkiniz de yapın. Daha fazla kazmak yok. Artık saha gezisi yok."

Briggs arabayı yolun kenarına çekti ve motoru durdurdu. "Sen," dedi, arkasını dönüp beni bir bakışla kıştırarak. "Arabadan in." Bu sözlerle birlikte Briggs arabadan kendisi indi.

Ona katılırken irkilmemeye çalıştım. Briggs, Dean'i babasını görmeye götürmek gibi hesaplanmış riskler almaya istekli olabilirdi, ama bu riskleri sadece hesaplamalar *kendisine* aitse kabul ediyordu.

"Evden ayrıldığınızı, bir tür *saha gezisine* çıktığınızı ve devam eden bir FBI soruşturmasına doğrudan müdahale ettiğinizi mi anlamalıyım?" Briggs sesini hiç yükseltmedi ama her kelimenin arkasına o kadar büyük bir güç koydu ki bağılıyor da olabilirdi.

"Evet?"

Briggs ellerini saçlarında gezdirdi. "Seninle kim gitti?" Bunu ona söyleyemezdim.

"Yardım etmek istediğini biliyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.
"Ne

Bu davanın Dean'e yaptığı hiç adil değil. Babasıyla konuşması için onu buraya *getirmem* adil değildi. Ama başka seçeneğim yoktu. Dean'in gerçekten bir seçeneği yoktu ama senin var. Bana güvenmeyi seçebilirsin. Ajan Sterling'e bu programa karşı daha fazla koz vermemeyi seçebilirsin. Kendi güvenliği için konulan kurallara uyacağına güvenilemeyecek sorumsuz, basiretsiz bir genç gibi davranmamayı seçebilirsin!"

Şimdi bağıırıyordu.

Dean arabasının kapısını açtı. Dışarı çıkmadı. Bana bakmadı bile. Briggs nefes verdi. Kafasının içinde ona kadar saydığını görebiliyordum. "Ben

Nereye gittiğini sormayacağım," dedi bana, her kelimesi ölçülü ve uyarı doluydu. "Sana bunun aptalca ve düşüncesizce olduğunu söylemeyeceğim, ancak şüphesiz öyle olduğundan eminim. Sana sadece ve sadece bir kez soracağım Cassandra, profesör ve kızdan sana kim bahsetti?"

Sertçe yutkundum. "Kaynağımın adı Derek'ti. Profesör Fogle'ın sınıfında Emerson'la birlikte bir grup projesi üzerinde çalışıyordu. Grupta Bryce adında bir kız ve Clark adında bir erkek olmak üzere iki öğrenci daha vardı."

Briggs'in bakışları kısa bir süreliğine Dean'e kaydı.

"Ne?" dedim. Dedim. İkisinin arasında geçen bakışın anlamını kavradım ama anlamını çözemedim.

Briggs arabaya doğru geri dönerken cevap veren Dean oldu. "Babam eğer bir taklitçi arıyorsak boşa harcadığımızı söyledi. Profesörle geçirdiğimiz zaman." Dean bir elini kabaca saçlarında gezdirdi, parmaklarını yumruk yaptı ve saç diplerini çekti. "Aldığı gerçekten *dikkate değer* tek mektubun o sınıftaki bir öğrenciden geldiğini söyledi."

CHAPTER 22

Briggs eve yanaştığında arabadaki sessizlik içimi kemiriyordu. Dean bize olayı anlattığından beri tek kelime etmemişti. Mektuplar.

Seni korumak istedik, diye düşündüm, profilimi çıkarmasını ve bunu görmesini *istedim*. Ama sanki biri bir düğmeye basmıştı ve Dean kilitlenme moduna geçmişti. Bana bakmıyordu bile. En kötüsü de orada oturmuş ikimizin birlikte geçirdiği günü ve bir an için bile olsa birinin içeri girmesine izin verebileceğine inanmasının ne kadar büyük bir hata olduğunu düşündüğünü *biliyordum*.

"Dean-"

"Yapma." Sesi kızgın değildi. Sesi *hiçbir şeye* benzemiyordu.

Briggs arabayı park eder etmez arabadan ilk inen ben oldum. Eve doğru ilerlemeye başladım, sonra garaj yolunda bir hurda yığını görünce yavaşladım. Bu metal yığınına araba demek cömertlik olurdu. Üç tekerleği vardı, boyası yoktu ve tamponu pas içindeydi. Kaputu -tabii buna kaput denebilirse- patlamıştı. Motoru inceleyen kişiyi seçemiyordum ama kot pantolonunu seçebiliyordum. İyi yıpranmış, vücuda oturan, yağ lekeli kot pantolonu.

Michael mı?

Michael'la ilk tanıştığımızda, beni şaşırtmak için her gün giyim tarzını değiştirirdi. Ama bu Michael kot pantolon ve eski püskü bir tişört giyiyordu,

hurdalıktaki bir arabanın içine gömülmüştü.

Ayağa kalktı, eliyle alnını sildi. Ona baktığımı gördü ve bir an için ifadesi sertleşti.

Sen de mi, diye düşündüm. Michael'ın da bana kızgın olmasıyla başa çıkamazdım.

"Araba restore etmeye karar verdim," diye seslendi, sormadığım soruyu cevapladı ve bir an önce yüzündeki ifadeyi hayal ettiğim konusunda bana biraz umut verdi. "Porsche'uma bir şey olursa diye."

Teklif ettiğim tehdide yapılan atıf gözden kaçmadı.

Dean ve beni mutfakta gördün, diye düşündüm, onun bakış açısına kayarak. *Bizi birlikte izlemekten bıktın. Ayrıldın....*

"Ben birçok gizemi olan bir adamım," dedi Michael, düşüncelerimi bölerek. Onu ne zaman fişlediğimi her zaman bilir ve bunu uzun süre yapmama asla izin vermezdi. "Ve sen," diye ekledi, bakışları yüzümde gezinirken, "mutlu... değilsin."

"Hepiniz, içeri!" Briggs tersledi.

Dean kamburunu çıkarmış eve doğru ilerliyordu, yanımızdan geçerken gözleri ileriye kilitlenmişti. Michael Dean'in hareketlerini izledi, sonra bana baktı.

Yere baktım ve yürümeye başladım. Michael bana yetişene kadar ön kapıya kadar yolu yarılamıştım. Elini omzuma koydu.

"Hey," dedi usulca. Durdum ama yine de ona bakmadım. "İyi misin?"

"İyiyim."

"İyi değilsin." Omzumdaki eli gerilmiş bir kasın kenarını yokladı, sonra beni ona doğru çevirdi. "Dean ne yaptı?"

"Hiçbir şey," dedim. Dean'in kızmaya hakkı vardı. Benimle hiçbir şey yapmak istememekte haklıydı.

Michael iki parmağını çenemin altına koyarak yüzümü kendisine doğru çevirdi. "Eğer öyle bakıyorsan, bir şey yaptı."

"Bu onun hatası değil," diye ısrar ettim.

Michael elini yanına indirdi. "Bunu yanlış anlama Colorado, ama onun için bahaneler üretmeni izlemekten gerçekten yoruldum."

"Yeter." Briggs bir elini Michael'ın omzuna, diğerini de benim omzuma koydu ve ikimizi eve doğru yönlendirdi. "Lia'yı getir," dedi. "Ve Sloane'u. Beş dakika içinde hepinizi oturma odasında istiyorum."

Michael fısıltıyla, "*Yoksa,*" diye mırıldandı.

"Çekilin!" Ajan Briggs'in sesi bir bağırışla yükseldi. Michael ve ben hareket ettik. Beş dakika sonra oturma odasında toplanmıştık-Michael, Lia,

Sloane ve ben arabada, Dean şöminenin kenarında oturuyordu. Briggs üzerimizde belirdi. Sterling geride durup izledi.

"Bana bir şey söyleyin: Bu programın tarihinde, herhangi biriniz tanıklara yaklaşma yetkisine sahip oldu mu?" Briggs'in sesi aldatıcı bir şekilde hoşlaşmıştı.

Lia bu soruyu değerlendirdikten sonra bana döndü. "Cidden Cassie, gezegendeki en az gizlenen insan sen *misin*, yoksa yakalanmayı alışkanlık haline mi getirdin?"

"Lia!" Briggs sertçe konuştu. "Soruya cevap ver."

"Peki," dedi Lia, ipeksi bir sesle. "Hayır, tanıklara yaklaşma yetkimiz hiç olmadı. Hiçbir zaman ilgi çekici bir şey yapma yetkimiz olmadı. Siz dışarı çıkıp kötü adamları yakalarken biz mecazi kulede kilitli kalacağız. Tatmin oldunuz mu?"

"Sana tatmin olmuş görünüyor muyum?" Briggs'in alnındaki bir damar zonkladı. "Dean bugün babasını görmeye gitti."

Briggs'in söyleyebileceği hiçbir şey Lia üzerinde daha büyük bir etki yaratamazdı.

Gözleri Dean'inkilere kaydı. Orada donmuş bir şekilde oturdu.

Briggs acımasızca, "Dean cehenneme gitti çünkü ben istedim," diye devam etti. "Çünkü bu dava için çok önemliydi. Bu davanın çözülmesini ben de sizin kadar çok istiyorum ama sizin aksinize ben burada oyun oynamıyorum."

"Biz-" diye söze başladım.

Briggs itirazımı kesti. "Seni kontrol etmek, meseleleri kendi eline alıp tüm soruşturmayı tehlikeye atmadığından emin olmak için harcadığım her saniye, bu katili yakalamak için harcayabileceğim bir saniyedir. Şu anda profesörün yazı kulübesiyle ilgili bir ipucunu takip ediyor olmalıydım ama onun yerine buradayım çünkü bu programın ne olduğu ve ne olmadığı konusunda bir hatırlatmaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Lia sonunda gözlerini Dean'den kaçırmayı başardı. Briggs'e döndü, gözleri parlıyordu, parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Yeteneklerimizi kullanmaya çalıştığımız için bize isyan yasası okuyorsun, ama eline geçirebildiğin bilgi kırıntıları karşılığında o pisliğin Dean'in kafasıyla oynamasına izin veriyorsun, *bu* tamam mı?"

"Yeter." Dean sesini yükseltmedi. Yükseltmesine gerek yoktu. Lia ona döndü. Beş ya da altı saniye boyunca öylece oturup birbirlerine baktılar.

"Hayır, Dean. Bu yeterli değil." Briggs'e dönene kadar sesi yumuşaktı. "Redding'le yaptığın görüşmenin kasetini izlememe izin vermelisin. Sakın bana onu kaydetmediğini söylemeye kalkma. Adamla yaptığın her konuşmayı kaydediyorsun. Asıl soru yalan söyleyip söylemediği değil, ne hakkında yalan söylediği ve ikimiz de biliyoruz ki bu soruyu cevaplamak için en iyi şansın benim. soru."

"Yardımcı olmuyorsun," dedi Briggs Lia'ya. Bakışlarını Lia'nın üzerinde tuttu ve onun isteğini reddetmekle kalmadığını anladım. Ona bu duruma gerçekten yardımcı olmadığımızı, bu noktaya kadar yaptığımız her şeyin Dean'e *zarar* verdiğini söylüyordu.

Belki de haklıydı, ama Lia'nın da haklı olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Ya röportajda hepimizin gözden kaçırdığı bir şey gördüyse?

Briggs'in telefonu çaldı. Cevap verdi, geri kalanımıza sırtını döndü. Ajan Sterling öne çıktı.

Dean onun söyleyeceği her Şeyi  nledi. "Ben bu işe karıŐmayacađım." Ses tonu ifadesizdi ama gözlerinde acı bir Şeyler vardı. "Benim en iyi yaptđđm Şey bu, değil mi? Çok geç olana kadar olayların dışında kalmak."

Ajan Sterling'in göğsünde yanan *R* harfini düşündüm.

Briggs telefonunu cebine koydu ve Sterling'e döndü. "Profesörün kulübesi için olası bir adres bulduk."

"Devam edin o zaman." Judd arkamızdan konuştu. Ne kadar zamandır orada olduğunu merak ediyordum. Briggs ve Sterling'e, "Siz ikiniz, buradan çıkın," dedi. "Yaşlı olabilirim ama hâlâ bu haylazların buradan ayrılmamasını sağlayabilecek kapasitedeyim. ev."

Biz haylazlar evden çıkmadık. Bodrumda toplandık. "Cassie'nin verdiği bilgiyi tam olarak nereden aldığını bilmek istiyorum.

Briggs," dedi Dean. Benimle değil de benim hakkımda konuşuyor olması, olması gerekenden daha derin bir yaraydı.

Lia, "Babanla aynı odada bulunmanın gelmiş geçmiş en kötü fikirden başka bir Şey olduğunu neden düşündüğünü bilmek istiyorum," diye karşılık verdi.

Dean ona, "Bir Şey biliyordu," dedi.

"Ya da bir Şeyler bildiğini düŐünmenizi istedi. Gitmemeliydin. Ve eğer gitmek zorundaysan, beni de yanında g t rmeliydin." Lia Dean'e sırtını döndü ama sadece kızgın olmadığını anlamadan önce değil. O incinmiŐti. Dean beş yıl sonra ilk kez babasını görmeye gitmişti. Ben de onunla gitmiştim. O gitmemiŐti.

"Lia," dedi Dean yumuşak bir sesle.

"Hayır," diye tersledi arkasını dönmeden. "Ben senin arkanı kollarım. Sen de benimkini. Onu okumak zor ama imk nsız değil Dean. Onu dinleyebilirdim. Yardım edebilirdim."

Dean ona, "Yardım edemezsin," dedi. Konuyu asıl sorusuna geri çevirdi. "Cassie'nin bilgiyi nasıl aldığını biliyorsun, değil mi Lia?"

"Elbette biliyorum," dedi Lia. "Bu benim fikrimdi! Ve bu bizim almamız gereken bir riskti, Dean."

"Risk mi?" Dean tekrarladı, sesi ipeksi ve alçaktı. "Lia, sen ne yaptın?" Sloane yanımdan, "Gizlice kaçtılar," diye seslendi. Hepimiz o tarafa döndük.

ona baktım. Briggs hepimizi aşağıya çağırdığından beri alışılmadık derecede sessizdi. "Hesaplarıma göre Cassie iki saat, kırk üç dakika ve on yedi saniye boyunca ortalıkta yoktu. Ve üzerinde elbisenin sadece beşte ikisi vardı."

"Sloane!" Dedim.

"Ne?" diye karşılık verdi. "Çenemi kapalı tutmamı istiyorsan, beni de yanında götürmeliydin."

Duygularını incittiğimizi aniden fark ettim. Ona sormak aklıma bile gelmemişti.

"Bir dahaki sefere," dedi Lia ona.

"Bir dahaki sefer olmayacak!" Dean patladı. Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Bana Colonial'a gitmediğini söyle."

"Koloni'ye gitmedik," diye cevap verdi Lia hiç vakit kaybetmeden.

Dean birkaç saniye ona baktı, sonra bana döndü. Belli ki ben daha kolay bir avdım. "Bir üniversite kampüsüne, orada bir cinayet işlendiğini *bilerek*, bir elbisenin beşte ikisini giyerek ve katille bağlantılı olabilecek insanları arayarak mı gittiniz?"

"Eğer teselli olacaksa," dedi Michael Dean'e, "ben de gezintiye çıktım." Dean kıpırdamadan durdu. Bir an için gerçekten vurabileceğini düşündüm.

Michael. "Bu neden bir teselli olsun ki?"

"Çünkü," diye yanıtladı Michael, gözlerinde bir parıltıyla, "ben orada olmasaydım, Cassie babanın davasına sağlıksız bir ilgi duyan bir üniversite son sınıf öğrencisiyle *tek başına* gidecekti."

"Michael!" Dedim.

"Cassie!" Dean gök gürültüsünü andıran bakışlarını bana çevirdi.

Lia'yı otobüsün altına attım. "En azından Fogle'ın sınıfındaki *iki* tuhaf adamla tek başıma gitmedim."

Dean tekrar Lia'ya döndü.

"Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok." Lia'nın masum rolü geldikleri kadar iyiydi. Dean ellerini havaya kaldırdı.

"Hepiniz ölmek mi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır!" İtirazımı geri alamadım. "Hepimiz *sana* yardım etmek istedik."

Bunlar söylemem gereken son sözlerdi. Dean'e söylemememin tek amacı yaptıklarımızdan sorumlu hissetmesini engellemekti. Babasıyla yaptığı görüşmeden döndüğü andan itibaren uzaklaşmaya başlamıştı ve ben de onu son kez itmiştim.

Gitti. Lia onu takip etmeye çalıştığında ona bir şey söyledi, sesi o kadar kısıktı ki kelimeleri çıkaramadım. Lia bembeyaz kesildi, yüzündeki kan tamamen çekildi ve Dean uzaklaşırken olduğu yerde donup kaldı. Birkaç saniye süren şaşkın sessizlikten sonra Lia da kaçtı.

Michael önce Sloane'a sonra bana baktı. Kapıya doğru yürüdü. "Sanırım iyi gitti."

CHAPTER 23

S Bodrumda sadece Loane ve ben kalmıştık. "Burada olmamanız gerektiğini sanıyordum," dedi aniden. Sertliği
Onsuz gizlice dışarı çıkmamızdan bahsettiğinde yüzündeki ifadeyi hatırlayana kadar beni şaşırttı.

"Değilim," dedim.

Sloane cevap vermedi. Banyo setine doğru yürüdü ve duşun hemen dışında durdu. Sanki ben orada değilmişim gibi baktı.

"İyi miyiz?" Ona sordum.

Dean çok öfkeliydi. Michael bilinmeyen bir yere gitmişti. Ortalık yatıştığında Lia muhtemelen bütün suçu benim üzerime atacaktı. İhtiyacım olan

Sloane neşeli ve istatistiklerle konuşuyor. Yalnız kalmamaya ihtiyacım vardı.

"Sen de iyisin, ben de iyiyim. Mantıksal olarak iyi olduğumuzu söyleyebiliriz." Sloane'un bakışları duş giderine takıldı. Bir an için saydığını fark etti - giderdeki delikleri, duş zeminindeki fayansları sayıyordu.

"Seni dışarıda bırakmak istememiştik," dedim

ona. "Ben buna alışkınım."

Sloane'un beyninin çalışma şekline bakılırsa, muhtemelen programdan önceki tüm hayatını dışarıdan bakarak geçirmişti. Ben onun oda arkadaşıydım ve bir profilciydim. Daha iyi bilmeliydim.

"Dean benim de arkadaşım." Sloane'un sesi küçük ama şiddetliydi. Başını yerden kaldırdı ama yine de bana dönmedi. "Kaynaşma konusunda ya da partilerde iyi değilim. Yanlış şeyler söylüyorum. Yanlış şeyler yapıyorum. Bunu biliyorum ama çift sayılar tek sayılardan iyidir ve ben orada olsaydım Lia yalnız gitmek zorunda kalmazdı." Sloane durakladı ve dudağını ısırdı. "Sormadı bile." Sertçe yutkundu. "Sen gelmeden önce Lia bana sorabilirdi." Sloane sonunda dönüp bana baktı. "Sadece yüzde yetmiş dokuz nokta altı ihtimal var ama isteyebilirdi."

"Bir dahaki sefere," dedim Sloane'a, "sana soracağım."

Sloane sözlerimi dikkatle değerlendirdi, sonra başını sallayarak kabul etti. "Şimdi sarılacak mıyız?" diye sordu. Bu soru kesinlikle klinik bir soruydu. Bir kolumu omzuna attım ve sıktım.

"İstatistiklere göre," dedi Sloane, sesi her zamanki gibi çıkıyordu, "banyo evin en ölümcül odasıdır."

Michael'ı arabası üzerinde çalışırken buldum. Daha doğrusu onu elinde bir tür elektrikli zımpara makinesi tutarken ve şeytani bir ifadeyle arabasına bakarken buldum.

"Judd elektrikli aletlerle oynamana izin mi verdi?" Ben sordum.

Michael zımparayı deneysel olarak açıp kapadı, sonra gülümsedi. "Judd zevk sahibi ve sağduyulu bir adam."

"Yani Judd senin elektrikli aletlerle oynadığını bilmiyor," diye bitirdim.

Michael bana "Bu konuda Beşinci Maddeyi savunmak zorunda kalacağım" dedi.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra gerçekten cevabını istediğim soruyu sordum. "İyi miyiz?"

"Neden olmayalım ki?" Michael elektrikli zımpara makinesini çalıştırdı ve arabanın ön tamponundaki pasa saldırmaya çalıştı.

konusma.

Bir şeylerin değişmesini engelleyebileceğimi düşünmüştüm ama yine de değişiyorlardı. Michael ve benimle. Dean ve benimle.

"Michael," dedim, sesim metalin metal üzerindeki sesini duyamayacağı kadar yumuşaktı.

Michael zımpara makinesini kapattı. Sonra bana döndü. Kendimi çıplak hissettim, yüzümün beni ele verdiğini bildiğimde her zaman yaptığım gibi. Neden sadece normal bir çocuk olamıyordu, bana bir kez bakıp içimde hangi duyguların çalkalandığını tam olarak bilemeyen biri?

"Biz iyiyiz Cassie. Sadece bazen, yıkıcı derecede yakışıklı ve takdire şayan derecede sabırlı olma işindeyken, bir çıkışa ihtiyaç duyarsınız. Ya da iki. Ya da yedi."

Bana olan öfkesini bu arabadan çıkarıyordu. "Dean'le aramızda hiçbir şey olmadı," dedim.

"Bunu biliyorum," diye yanıtladı.

"Dean ve benim aramda hiçbir şey olmayacak," dedim.

"Bunu ben de biliyorum." Michael arabaya yaslandı. "Senden daha iyi biliyorum. Sen Redding'e bakıyorsun ve ikinizin aynı olduğu tüm yolları görüyorsun. Ben ona bakıyorum ve o kadar öfkeli ve bu öfkeden o kadar korkmuş birini görüyorum ki başka hiçbir şeye yer yok. Ya da başka *birine*."

Birden fark ettim: "Bu senin Dean'le olan sorunun."

"Bir kadınla romantizm kurmaktan aciz olduğunu mu?" Michael sırtıttı. "Bana kalırsa, bu onun en iyi özelliği."

"Hayır," dedim, bu düşünceyi zihnimde evirip çevirerek. "Kızgın olduğunu ve bunu içinde tuttuğunu." Dean'in yerinde olsam ben de öfkeli olurum. Neden bunu ifade etmesine izin vermediğini, neden yumruk atmamak için dişiyle tırnağıyla mücadele ettiğini anlıyordum. O düğmeye basıp bir daha kapatamama riskini göze alamazdı.

Ama Dean gibi birinin etrafında olmanın Michael gibi biri üzerinde nasıl bir etki yaratacağını hiç düşünmemiştim.

Michael bana bir bakış attı. "Benim profilimi çıkarıyorsun." Omuz silktim. "Her zaman duygularımı okuyorsun." Bir an durakladı. "Ne görüyorsun?"

Bu, kafasının içinde dolaşmak için alabileceğim en yakın izindi. "Her şeyin mükemmel görüldüğü bir evde büyüdün - paranın satın alabileceği her türlü avantaja sahiptin. Ama mükemmel değildi." Michael bana bu kadarını söylemişti ama ben daha tehlikeli sulara parmak uçlarımla girerek ilerledim. "Duyguları okumayı öğrendin çünkü babanı okumak zordu ve ne zaman sinirlendiğini anlayabilmen gerekiyordu."

Yanıt yok.

"Yüzünde bir gülümseme olsa bile, gülüyor olsa bile, kızgın olsa bile, bunu görmeniz gerekiyordu." Boğazımda yükselen duygu yumağını yuttum. "Bundan kaçınman gerekiyordu."

Vurulmamak için.

"Dean de bir keresinde bana hemen hemen aynı şeyi söylemişti." Michael kollarını kavuşturdu, gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Sadece bu konuda o kadar nazik değildi."

Michael'la tanıştığımda profilcilere karşı kökleşmiş bir güvensizliği vardı ve Dean'den kişisel olarak hiç hoşlanmıyordu. Dean'in Michael'a bu duyguları haklı çıkaracak bir şey yapmış olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Sana ne söyledi?" Boğazım aniden kuruyarak sordum.

"Fark eder mi?" Michael eve doğru baktı. "Berbat çocukluk onun hakkı, değil mi? Hapisten kurtulma kartına sahip olan o." Michael gülümsedi ama gülümsemesinde bir sınır vardı. "Kelime oyunu yapmıyorum."

"Anlat bana," dedim.

Michael arabanın etrafında rahat bir gezinti yaparak her açıdan inceledi. Konuştuğunda, soruma cevap vermek için konuşmuyordu. "Öfke," dedi hazırlıksızca. "Bu seni şaşırtabilir Cassie, ama ben her zaman

iyi olur." Sesine bir gerginlik karıştı. "Aslında, çok özel bir tepki verme eğilimindeyim."

Michael'ın Dean'in duruşmasında *Kötü Tohum* hakkında üstü kapalı yorumlar yaptığını düşündüm. Michael'ın Lia'nın Dean'i kızdırmak için onu kullanmasına izin vermesini.

"Sen boğanın önünde kırmızı bayrak sallayan adamsın."

"Eğer sana vurmalarını engelleyemiyorsan," dedi Michael, "sana vurmalarını *sağlarsın*. En azından bu şekilde hazır olursun. En azından bu şekilde sürpriz olmaz."

Michael'ın programa katılmak için askere alınmasının nasıl bir şey olduğunu şimdi anlamak çok kolaydı. Buraya geldiği için mutlu değildi ama en azından saatli bir bombayla yaşamaktan kurtulmuştu. Ve sonra Dean'i bulmaya gelmişti, kızgın olmak için dünyada her türlü nedeni vardı ve bununla savaşıyordu.

her adımda öfke.

"Bir gece, Lia ve ben güneş doğana kadar dışarıda kaldık." Michael, Lia ile bir geçmişi olduğu gerçeğini asla saklamadı. Benim için çizdiği resme o kadar odaklanmışım ki fark etmedim bile. "*Bunun* Dean'le hiçbir ilgisi olmadığını söylediğimde bana inanın. Ama o sabah geri döndüğümüzde bizi bekliyordu, neredeyse titriyordu, kontrol altında tutuyordu, ama zar zor."

Bunu görebiliyorum: Michael Michael olarak, Lia da Lia olarak, her ikisi de kaostan hoşlanan ve FBI'a biraz sorun çıkarma arzusuyla kendine zarar veren kişiler. Ve Dean'in Lia'nın bütün gece bilinmeyen bir varlıkla dışarıda olmasından endişe ettiğini ve ikisinin de güvenmek için bir nedeni olmadığını görebiliyordum.

"Yani Dean'i sınıra daha da yaklaştıracak bir şey söyledin." Michael'ın *ne* söylediğini bilmek istediğimden emin değildim.

Michael bana "Mecazi bir yumruk attım," dedi. "Redding de karşılık verdi." "Ama yumruklarıyla değil," diye açıkladım. Dean'in yeteneği de benimki gibiydi. Biliyorduk ki

Birini en çok incitmek için tam olarak ne söyleyeceğimizi. İnsanların zayıf

noktalarının ne olduğunu bilirdik. Michael'ınki de babasıydı. Dean'in Michael'a ulaşmak için bunu kullanmış olabileceği düşüncesi midemi sertçe burktu.

"Ona yumruk attım," diye ekledi Michael, çoğu insanın hava durumu hakkında sohbet etmek için ayırdığı o rahat ses tonuyla. Bana doğru bir adım attı ve bana o patentli Michael gülümsemesini verdi. "Anlıyorum, biliyorsun."

"Neyi alayım?"

"Sen. Redding. Anlıyorum. Bir şeyler yaşadığını anlıyorum ve senin de orada olman gerektiğini anlıyorum. Sen busun Cassie. İnsanları önemsiyorsun. Yardıma ihtiyacın var. İnan bana, geri adım atmaya ve yapman gereken her neyse onu yapmana izin vermeye çalışıyorum. Ama bu kolay değil." Michael gözyaşlarını

gözlerini benimkilerden ayırdı ve zımpara makinesini geri aldı. "İyi bir insan olma konusunda çok fazla pratik yapmadım. Bu özellikle başarılı olduğum bir şey değil."

Ben cevap veremedim Michael zımpara makinesini çalıştırdı ve gecenin sesini bastırdı. Birkaç dakika boyunca orada durup onu izledim.

Ajan Sterling'in arabası sonunda garaj yoluna girdi. Hava o kadar kararmıştı ki ne duruşunu ne de yüzündeki ifadeyi seçebiliyordum ama çimenlikten geçerken Michael başını yana eğdi. Zımpara makinesini tekrar kapattı.

"Ne?" dedim. Dedim.

"Mutlu değil," dedi bana. "Tempolu adımlarla yürüyor, adımlarında zıplama yok, elleri yanlarına yapışmış. Sanırım profesörün yazı odasını keşfetme işi pek de iyi gitmedi."

Midem bulandı. Birden kendi nefes alış verişimin, kalp atışlarımın sesini duymaya başladım.

Şimdi sorma sırası Michael'daydı: "Ne?"

Gözetleme camının diğer tarafındayken Dean'e o kadar odaklanmışım ki babası hakkında düşünmek için fazla zaman harcamamıştım. Onu ya da söylediği şeyleri gerçekten incelememe izin vermemiştim. Ama şimdi tek düşünebildiğim Redding'in Dean'e pahalıya mal olsa da sonunda FBI'a profesörün nerede saklanıyor olabileceğine dair bir ipucu vermiş olduğuydu.

Daniel Redding, organize bir katil olarak akıl oyunlarında başarılı olan bir adamdı. Yanlış yönlendirme üzerine. Güçle. Eğer Redding bir an için bile profesörün katil olduğunu düşünseydi, Briggs'e bunu söylemezdi. onu nerede bulacağını. Redding'in Briggs'e profesörü nerede bulacağını söylemesinin tek yolu, Redding'in mektuplara dayanarak Profesörü bulmak Briggs'e -ve Sterling'e ve FBI'daki diğer herkese-sandıkları kadar zeki olmadıklarını hatırlatacaktı.

Gerçekten dikkate değer tek mektup öğrencilerden geliyordu.

Ben cevap vermeyince, Michael Ajan Sterling'in arkasından seslendi. "Profesörün kabini baskın mı?"

Ona cevap vermedi. Eve girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Ve bu, her şeyden çok, bana haklı olduğumu söyledi.

Michael'a "Bu bir baskın değildi," dedim. "Sanırım profesörü buldular." Yutkundum. "Bunun olacağını tahmin etmeliydik."

"Neyin geldiğini gördün mü?"

"Sanırım profesörü buldular," dedim tekrar, "ama onu önce bizim UNSUB buldu."

SEN

Profesör bir problemdi. Sen bir problem çözücüsün. Hızlı ve temizdi, kafatasının arkasına tek bir kurşun. Ve eğer bir ustalık, bir yöntem yoksa, en azından inisiyatif gösteriyordun. En azından yapılması gerekeni yapmaya hazırdın, istekliydin ve yapabiliyordun.

Kendinizi güçlü hissetmenizi sağlıyor ve bu da bir an için bunun daha iyi bir yol olup olmadığını merak etmenize neden oluyor. Silahlar, düzgün küçük kurşun delikleri ve tetiği çeken kişi olmanın ihtişamı. Sıradaki kızı bayıltabilirsin,

Onu bağlayıp, ıssız bir yere götürebilirsin. Onu ormanın derinliklerinde serbest bırakabilirsin. Onu izleyebilir, görüş alanınızda yakalayabilirsiniz.

Tetiği çekebilirsin.

Bunu düşünmek bile kalbinizin çarpmasına neden oluyor. Onları al. Serbest bırakın. İzlerini sürün. Öldürün.

Hayır. Kendinizi bunu düşünmemeye, çalıkların arasından koşarak sizden uzaklaşan çıplak ayakların sesini hayal etmemeye zorluyorsunuz.

Bir plan var. Bir düzen. Büyük bir resim.

Buna uyacaksın. Şimdilik.

CHAPTER 24

Sterling profesör hakkında hiçbir şey söylemedi. Dean hiçbirimize tek kelime etmedi. Evde ikisiyle birlikte yaşıyorduk ve savunmasız, kaynayan Lia - bir mayın tarlasında step dansı yapmaya çalışmak gibiydi. Her an her şey patlayacakmış gibi hissediyordum.

Sonra Müdür Sterling geldi.

FBI direktörü en son evimize geldiğinde, bir senatörün kızı kaçırılmıştı.

Bu pek hayra alamet değildi.

Müdür, Sterling ve Briggs kendilerini Briggs'in ofisine kilitlediler.

Mutfaktan ne konuştuklarını anlayamıyordum ama birkaç dakikada bir sesler yükseliyordu.

Önce Sterling'in.

Sonra yönetmenin.

Briggs'in.

Sonunda sessizlik oldu. Ve sonra bizim için geldiler.

Son yirmi dört saat ne Sterling'e ne de Briggs'e iyi gelmişti. Briggs giysileriyle uyumuş gibi görünüyordu. Onun yanında, Ajan Sterling'in çenesi sıkılmıştı. Gömleğinin düğmeleri sonuna kadar iliklenmişti. Takım elbise ceketi de öyle. Kıyafetlerini zırh olarak kullanan biri olduğu için, bu ince değişiklikler bana bugün bir kavga beklentisiyle giyindiğini söylüyordu.

Müdür her birimize sırayla bakarak, "Üç yüz yedi," dedi acımasızca. "Fogle'ın seri katil sınıfına kayıtlı öğrenci sayısı bu kadar. Yüz yirmi yedi kadın, yüz seksen erkek." Müdür Sterling durakladı. Onunla ilk tanıştığımda bana bir büyükbabayı hatırlatmıştı. Bugün ise onda dedeye benzer hiçbir şey yoktu. "Bu çok fazla şüpheli demek ve ben tüm kaynaklarını kullanması gerektiğine inanan bir adamım."

Müdür Sterling zirvede kalmak için ne tür bir adam olması gerekiyorsa o tür bir adamdı. Bir sorunla karşılaştığında, olası tüm çözümleri analiz ederdi: maliyetler faydalara karşı, riskler ödüllere karşı dengelenirdi. Bu durumda, soruşturmayı tehlikeye atma ve Naturals programını ifşa etme riski ve olasılığı ile bu katili yakalamak için tüm "kaynaklarını" kullanmanın potansiyel faydaları karşılaştırıldı.

Judd ve onun kaygan zeminler hakkındaki konuşması aklıma geldi.

"Bize ölüm pahasına bu davadan uzak durmamız söylendi." Lia avıyla oynayan bir yırtıcı hayvan gibi gülümsedi. Yakalanmış olmamızdan hoşlanmamıştı, geri çekilmesinin söylenmesinden hoşlanmamıştı ve Dean'in ona bakmamasından nefret ediyordu. "Belli tarafların reddedildi mi?"

Lia *bazı partilerden* söz ederken bakışlarının Briggs'e kaymasına izin verdi ama benim gözlerim Ajan Sterling'deydi. Bu sabah savaş için giyinmiş olmasının bir nedeni vardı. Müdür bizden her ne yapmamızı isteyecekse, kızı buna karşı çıkmıştı.

Müdür kararlı bir şekilde, "Riskler yok denecek kadar az," dedi. "Ve son olaylar göz önüne alındığında, anladığım kadarıyla size yapacak yararlı bir şeyler vermek aslında sizi beladan *uzak* tutabilir."

Bunu, müdürün Colonial'a yaptığımız küçük geziden haberdar olduğu anlamına aldım. "Beşiniz tanıklarla görüşmeyeceksiniz." Briggs elindeki Ellerini iki yana açmış, bizi teker teker süzüyordu. "Sen gitmeyeceksin

suç mahalleri." Briggs'in bakışları Lia'ya kaydı. "Daniel Redding ile yaptığımız görüşmelerin hiçbirini analiz etmeyeceksin."

Geriye ne kaldığından emin değildim.

"Bu davaya katılımınız sosyal medya ile başlıyor ve bitiyor." Briggs Sterling'e döndü ve bekledi. Bir an için topuklarının üzerinde dönüp kapıdan çıkıp gideceğini sandım ama gitmedi.

"Ön profilimize göre UNSUB erkek." Sterling'in sesi son derece düzgün ve son derece sakindi, öyle ki bana kendini kaybetmenin eşiğinde olduğunu söylüyordu. Kendini kaybetmeye ne kadar yaklaştıysa, o kadar acımasızca toparladı. "Redding bir üniversite öğrencisiyle karşı karşıya olabileceğimizi söyledi. UNSUB'ın yaşını yirmi üç ile yirmi sekiz arasında tahmin ediyorum.

Ortalamanın üzerinde bir zeka, ama eğitilmiş olması şart değil. Ama ben ne bilirim ki?" Sesine bir gerginlik karıştı.

"Teşekkür ederim Ajan Sterling," diye araya girdi müdür. Geri kalanımıza döndü. "Üniversitenin işbirliğiyle, o sınıftaki her öğrencinin ders programlarının ve transkriptlerinin kopyalarını elde ettik. Bu bize onların kim olduklarını ve neler yapabileceklerini söylemiyor. İşte burada siz devreye giriyorsunuz."

"Sosyal medya," diye araya girdi Sloane, Briggs'in daha önce söylediklerini anımsayarak. "Önde gelen sosyal medya sitelerine her gün üç yüz milyondan fazla fotoğraf yükleniyor. UNSUB'ımızın demografisindeki akıllı telefon sahipleri arasında, bu cihazı kullanarak geçirilen zamanın yüzde altmış ila sekseni doğrudan sosyal ağlarda değil iletişim."

"Kesinlikle," dedi Müdür Sterling ona. "Her gönderiyi araştırarak insan gücümüz yok ve araştırsak bile sizin gözleriniz Briggs'in ekibinin yakalayamayacağı bir şey yakalayabilir. Sizden ülkenin dört bir yanındaki ergenlerin her gün yapmadığı bir şeyi yapmanızı istemiyoruz." Müdür Sterling bu sözleri söylerken bize bakmıyordu. Kendi ekibine bakıyordu.

Kızım. "Siz ergensiniz. Bu internet işleri sizin ana diliniz sayılır."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Michael tek kaşını kaldırarak Ajan Sterling'e sordu. Bana göre yüz ifadesinde gözle görülür bir değişiklik yoktu ama Michael bir şeyler görmüş olmalıydı. "Sorun değil," diye yorumladı Michael, "ama bunun kötü bir fikir olduğuna da istediğin kadar ikna olmuş değilsin." Ona en güzel gülümsemesini verdi. "Seni sevmeye başladık."

"Yeter, Michael." Briggs dikkati Ajan Sterling'den u z a k l a ş t ı r ı p davaya geri çevirdi. "Eğer UNSUB Fogle'ın sınıfına kayıtlıysa, profil onun yaşça daha büyük bir öğrenci olacağını öngörüyor - birinci sınıf ya da son sınıf olmak için gerekli krediye sahip olmayabilir, ama o yaş aralığında olacaktır. Muhtemelen işçi sınıfı bir aileden geliyor ve evde yaşayıp okula gidip geliyor olabilir. kampüsü."

Ajan Sterling parmaklarını önünde birbirine geçirdi. Profilinde yaş aralığının genç ucu yirmi üç olarak gösterilmişti. Briggs bunu en az bir ya da iki yaş aşağıya doğru genişletmişti.

"Veronica?" diye sordu yönetmen.

Ajan Sterling büyük bir sessizlikten sonra, "Başkalarına hükmetmekten zevk alan ama bunu yapabileceğinden tam olarak emin olmayan birini arıyoruz," dedi. "Babası mevcuttu ama dengesizdi ve muhtemelen ZANLIMIZ ergenliğe girdiğinde aileyi terk etti. Annesi bir dizi erkekle çıkmış olabilir ama UNSUB en az on sekiz yaşına gelene kadar yeniden evlenmemiş. Bu UNSUB ateşli silahlar konusunda rahattır. O yapmaz bir kız arkadaşı ya da eşi vardır. Muhtemelen koyu renkli bir kamyon veya SUV kullanıyordur ve eğer bir köpeği varsa, Alman gibi daha büyük bir cins olmasını bekleyin. Çoban."

Profil çıkarmaya alışkındım. Tersini yapmak -Stering'i bu sonuçlara götüren belirli kanıt parçalarını bulmaya çalışmak- daha zordu. Koyu renkli bir SUV ve iri cins bir köpek, bir

güç ve hakimiyet. Ateşli silahların nerede devreye girdiğinden emin değildim -eğer profesör vurulmadıysa- ama Emerson'ın öldürülmesinde hem kontrol ihtiyacını hem de kontrol eksikliğini düşündüren bir şeyler olmalıydı.

Katilin kendine güveni. Cesedin sunumu ve Emerson'ın metodik bir şekilde öldürülmesi organize bir katilin karakteristik özellikleriydi. Peki Sterling'in güven eksikliği nereden geliyordu?

Başka bir katilin yöntemini kopyaladığı gerçeği mi? Kurban seçimi mi? UNSUB'ın ilk saldırısı arkadan mı geldi? Onu uyuşturdu mu?

Sterling'in vardığı sonuçlara nasıl ulaştığını anlamaya çalıştım, ancak davayla ilgili ayrıntıların küçük bir alt kümesiyle hareket etmek, her dizinize bağlı bir kül blokuyla ve cebinize doldurulmuş bir sincapla yüzmeye çalışmak gibiydi. Emerson'ın cesedini haberlerde görmüştüm ama bu yeterli değildi.

"Profesör nasıl öldürüldü?" Ben sordum.

Müdür, Sterling ve Briggs dönüp bana baktılar. Dean de öyle. Kimsenin profesörün öldüğünü *söylemediğini* geç de olsa fark ettim. Bu bilmememiz gereken bir bilgiydi. Bu bir tahmindir.

Tepkilerine bakarak doğru tahmin ettiğimi anladım.

"Ayrıntıları bilmenize gerek yok," diye yanıtladı Briggs sertçe. "Bunu başka bir eğitim alıştırmasından başka bir şey olarak düşünme. Sınıf listesindeki öğrencilerin her biri için bulabildiğin internet profillerini bul. Durum güncellemelerine, beğenilerine ya da bugünlerde üniversite öğrencileri internette ne yapıyorsa ona göz atın ve şüpheli bir şeyle karşılaşırsanız bize haber verin."

Lia gözlerini Briggs'e dikti. "Bir şey bulamayacağımızı mı düşünüyorsun?" Sözlerini parmaklarını teker teker kanepenin koluna vurarak noktaladı. "İlginç."

"UNSUB'ın bir öğrenci olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Dean Lia'nın bıraktığı yerden devam etti. "Ama bu olasılığı da göz ardı edemezsin, çünkü babam böyle yapar: Küçük gerçek kırıntılarını ortaya saçar ve onlara yalan süsü verir." Dean

önce Sterling'e, sonra Briggs'e baktı. "Her konuda içgüdülerinizi sorgulamanızı istiyor."

"Hiçbir şeyi sorgulamıyorum," dedi Briggs, çenesinde bir kas gerilerek. "O sınıftaki öğrenciler hakkında yaptığı yorumda bir şey varsa, kırmızı bayraklar olacaktır. Kırmızı bayraklar varsa, beşiniz onları bulacaksınız."

"Ve eğer yoksa," dedi Dean, boşlukları doldurarak, "zamanınızı boşa harcamamış olacaksınız."

Sosyal medya sitelerinde gezinmek için harcadığımız her saat, Briggs'in ekibinin diğer ipuçlarını avlamak için boş kaldığı bir saatti. *Bu yüzden bunu kabul ettin* diye düşündüm, Briggs'e odaklanarak. *Eğer Redding yalan söylediye, hiçbir şey kaybetmedin. Eğer doğruyu söylüyorsa, bunu göreceğiz. Her iki durumda da, kararları veren o değil. Sen karar vereceksin.*

Dean'ın Briggs'in rekabetçi yapısı hakkında söylediklerini ve Judd'ın sınırları aşmakla ilgili söylediklerini düşündüm. *Hepiniz bizi bu işin dışında tutmaya çalışıyordunuz,* diye düşündüm *ve sonra profesörün cesedini buldunuz.*

"Dean, eğer bu sefer oturmayı tercih edersen, sorun olmaz." Yönetmen takım elbisesinin önünü düzeltirken Dean'e sıkı, kapalı bir gülümseme verdi.

"Yani bu sefer oturmamı tercih edeceğini mi söylüyorsun?" Dean şöminenin üzerinde kambur duruyordu ama gözlerini kaldırarak yönetmenin gözleriyle buluştu. "Çünkü 'çok yakınım' ama aslında bana güvenmiyorsun."

Dean

biraz bekledi ama müdür ona karşı çıkmadı. "Bu davada değil," diye devam etti Dean. "Babamla değil." Ayağa kalktı. "Kızınızla değil."

CHAPTER 25

Y *Emerson Cole'u öldürdün. Profesörü öldürdün. Hoşuna gitti.*
Çevrimiçi profiller arasında gezinirken, bu kelimeler asla uzakta değildi

zihnimden. Etrafıma yayılmış olan Michael, Lia ve Sloane kendi dizüstü bilgisayarlarına odaklanmışlardı. Dean'in yokluğu hissediliyordu.

Ajan Sterling'in bize verdiği profile odaklanmaya çalıştım. *Yirmili yaşların başındaydım, kendime hatırlattım. Evden işe gidip geliyor. Resimde babası yok. Son birkaç yıl içinde bir üvey baba edinmiş olabilir. Ateşli silahlar konusunda rahat.*

Bunlar bir kişinin sosyal medya sitelerinde reklamını yaptığı türden şeyler değildi. Bir kişinin kişiliğinin özünü en sevdiği kitaplardan, en sevdiği filmlerden, en sevdiği alıntılardan çıkarabilirdim ama en güvenilir bilgi resimlerden ve durum güncellemelerinden gelirdi. Ne sıklıkla güncelleme yapıyorlardı? Arkadaşlarıyla sohbet ediyorlar mıydı? Arkadaşlarıyla sohbet ediyorlar mıydı?

ilişki? Sloane bir çeşit tarama yöntemi geliştirmişti.

koyu renkli kamyon ve SUV'ların resimleri, ama ben daha çok resimlerin anlattığı hikâyelerle ilgileniyordum.

Diğer insanlar tarafından yüklenen anlık görüntüler bana bir kişiye samimi bir bakış sağladı. Kendilerinin ne kadar farkındalardı? Grup fotoğraflarının merkezinde miydiler, yoksa kenarında mı? Her fotoğrafta aynı yüz ifadesini mi kullanıyorlardı, dünyaya ne gösterdiklerini katı bir şekilde kontrol ediyorlar mıydı? Aşağıya mı bakıyorlardı?

kameraya mı yoksa başka yere mi bakıyorlardı? Ne tür kıyafetler giyiyorlardı? Fotoğraflar nerede çekildi?

Yavaş yavaş, birinin hayatının bir modelini oluşturabilirdim - ki bu, sadece işaretlemem gereken kutulardan oluşan bir liste yerine, UNSUB'ın profilini çıkaran kişi ben olsaydım daha yararlı olurdu.

Pek azı örümcek hislerimi harekete geçiren çok sayıda profil arasında gezinmekten gözlerim bulanıklaştıktan sonra kendime *tamam* dedim. *Sterling ve Briggs size bakmanız gereken birkaç anahtar şey verdi. O yüzden her zaman yaptığınızı yapın. Bir avuç detayı alın ve büyük resme ulaşın.*

Sterling, UNSUB'ın genç olduğunu ama ergen olmadığını düşünüyordu. Neden? İlk kurbanı olarak bir üniversite ikinci sınıf öğrencisini seçmişti. Diğer insanlara hükmetmek için yanıp tutuşan biri işe kolay bir avla başlardı; gülen, gülümseyen, fiziksel olarak hiç de heybetli olmayan bir genç kız. Muhtemelen kızıdan en az birkaç yaş büyüktü ve hızlı bir Emerson'ın profiline baktığımda yirmi yaşında olduğunu gördüm, bu da Sterling'in tahmin ettiği yaş aralığının alt sınırını açıklıyordu. UNSUB'ın profesör gibi yaşlı bir adam olmadığına nasıl karar vermişti?

Başka bir adamın cinayetlerini taklit ediyorsunuz. Ona hayranlık duyarsınız. Onun gibi olmak istiyorsun.

Bu düşüncenin bir an için durmasına izin verdim. *Ama öldürdüğünüzü halka açık bir yerde sergilemek için yakalanma riskini de göze aldınız - Daniel Redding'in yapmayacağı bir şey. Onu asmak için yanında siyah ip getirmişsin ama haberlerde onu kendi arabasının anteniyle boğduğun yazıyor.*

Dean ve benim okuduğumuz ders kitabına göre ifade edecek olursak, bu organize bir cinayetti ama aynı zamanda düzensiz bir yanı da vardı. Saldırının planlı olduğu belliydi ama aynı zamanda düşüncesizce yapılmış bir şey de vardı.

Onu başkanın bahçesine bırakmayı mı planladın? Yoksa adrenalin pompalamaya başlayınca mı aklınıza geldi?

Kurbanın toplum içinde teşhir edilmesi, tanınma ihtiyacına işaret ediyordu. Ama kimden tanınma? Halk tarafından mı? Basından mı?

Daniel Redding'den mi? Bu ihtimalden kurtulamıyordum ve bir şekilde Sterling'in profilindeki diğer parçalar da anlam kazanmaya başlamıştı. Bir Redding'i idolleştiren dürtüsel taklitçi, adamın kendisinden muhtemelen on yıl ya da daha fazla daha genç olurdu.

Kendinizi güçsüz hissettiniz ve onun gücüne hayranlık duyuyorsunuz. Kendinizi görünmez hissettiniz ve görülmek istiyorsunuz.

SUV'ler ve kamyonlar büyüktü. Yolda daha yüksekte otururlardı. Alman çoban köpekleri de büyüktü. Zeki, güçlü ve genellikle polis köpekleriydiler.

Sadece güç istemiyorsun. Otorite istiyorsun, diye düşündüm. *Bunu istiyorsun.*

Çünkü hiç sahip olmadınız. Çünkü hayatında buna sahip olan insanlar seni zayıf hissettiriyor. Emerson'ı öldürdüğünde kendini zayıf hissetmedin.

Profesörü düşündüm ve tekrar nasıl öldüğünü bilmeyi diledim. *Fogle'ın sınıfında olsaydınız, profesöre hayranlık duyardınız - ilk başta. Ama daha sonra, hep konuşup hiç göstermediği için ona kızdınız. Size yeterince ilgi göstermediği için. Emerson'a çok fazla ilgi gösterdiği için.*

Organize katiller genellikle tanımadıkları kurbanları seçer, böylece suçun izinin kendilerine kadar sürülme ihtimalini azaltırlardı. Ama içgüdülerim bana Emerson'ın profesörle bir ilişki yaşamış olmasının ve şimdi ikisinin de ölmüş olmasının tesadüf olmadığını söylüyordu. Bu kurbanlar rastgele seçilmemişti. Bir yabancı tarafından seçilmemişlerdi.

"Hey, Sloane?"

Sloane başını bilgisayarından kaldırmadı. Sağ elinin işaret parmağını kaldırdı ve sol eliyle hızla yazmaya devam etti. Birkaç saniye sonra yazmayı bıraktı ve başını kaldırıp baktı.

"Diğer öğrencilerin programlarını Emerson'ınkiyle karşılaştırıp ne kadar çakışma olduğunu görebilir misiniz?" Ben sordum. "Düşünüyorum da eğer bizim UNSUB

Emerson'a kafayı takmışlarsa, paylaştıkları tek ders bu olmayabilir."

"Elbette." Sloane dosyalara uzanmak için hareket etmedi. Ellerini kucağında kavuşturmuş, yüzünde parlak bir gülümsemeyle öylece oturuyordu.

"Şimdi yapabilir misin?" Ben sordum.

Sağ elinin işaret parmağını tekrar havaya kaldırdı. "Ben yapıyorum Şimdi." Sloane'un inanılmaz bir hafızası vardı. Olay yerini yeniden inşa etmesini sağlayan aynı beceri seti, görünüşe göre analiz etmek için verilere geri dönmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu.

"Emerson bir İngilizce uzmanıydı," diye sıraladı. "Profesör Fogle'ın dersini seçmeli olarak alıyordu. Diğer tüm dersleri ana dalına sayılıyordu, Jeoloji hariç, ki onun da bir tür doğa bilimleri gereksinimini karşıladığını varsayıyorum. Fogle'ın sınıfındaki diğer öğrencilerin çoğu psikoloji, hukuk ya da sosyoloji bölümleriydi ve sonuç olarak İki öğrenci dışında Emerson'la birkaç dersimiz var."

Eğer içgüdülerim doğruysa, Emerson rastgele bir hedef değilse, o zaman bu iki öğrencinin kim olduğunu çok merak ediyordum.

Sloane tezgahın üzerindeki dosya yığınına ustalıkla karıştırdı ve iki tanesini bana uzattı. "Bryce Anderson ve Gary Clarkson."

Michael Bryce'in adını duyunca yaptığı işten başını kaldırıp baktı. "Bryce, Emerson'la birlikte başka dersleri olduğundan bahsetmedi."

Bilgisayarıma geri döndüm ve Gary Clarkson'ın profilini aradım. Akranlarının çoğunun aksine, profilin kendisi özel olarak ayarlanmıştı, bu yüzden görebildiğim tek şey profil resmiydi.

"Gary Clarkson," dedim bilgisayarımı diğerlerinin görebileceği şekilde çevirerek. "Clark olarak tanınıyor."

Clark Emerson'ı tanıyordu. Onun profesörle yattığını biliyordu. Kızgındı. Ve biz onun turuncu bir avcı yeleği giymiş, elinde silah tutan bir resmine bakıyorduk.

CHAPTER 26

Y Emerson'ın çoğu dersine giriyorduk. Hiç düşünmeden Clark'ın aklına girdim. Onu izlemek hoşuna gidiyordu. Hoş biriydi. sana. Onun mükemmel olduğunu düşündün. Ve eğer öyle olmadığını öğrendiysen.

"Bir şey mi buldun?" Michael odanın karşısındaki yerinden bana sordu. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Belki."

Clark'ın Emerson'ı hedef aldığını görebiliyordum ama ona saldıran o olsaydı, daha karmaşık olmasını beklerdim. Bunu bir gün önce ben de düşünmüştüm: Clark bir katilse, dağınık bir katil olurdu. Emerson bir anda öldürülmedi. UNSUB asla duygusal kontrolünü kaybetmedi.

Ve yine de...

Bir telefon çaldı ve beni düşüncelerimden kopardı. Bir saniyemi aldı zil sesinin bana ait olduğunu fark ettim. Telefonuma uzandım ama Lia benden önce davrandı. Onu kaptı ve ulaşamayacağım bir yerde tuttu.

"Ver şunu, Lia."

Seçici bir sağırlıkla telefonu çevirdi, böylece arayanın adını görebiliyordum. TA GEOFF ekranda belirdi. *Bu da ne...* Bana numarasını vermişti. Telefonuma takmıştı ama benimkini hiç vermemiştim.

"İkiniz mesajlaşıyormuşsunuz," dedi Lia bana küstahça. "Sen gerçekten çok yakınlaştık."

Telefonumun şifresini değiştirmek için aklıma bir not aldım.

"Bakalım ne diyecek?" Lia çağrıya cevap vermeden önce bir yanıt beklemedi.

"Geoffrey. Ben *de tam* senden bahsediyordum." Cevap olarak ne söylediye gülümsedi, sonra telefonu hoparlöre aldı ve aramızdaki sehpanın üzerine bırakarak kapatmam için bana meydan okudu.

Ben yapmadım.

"Profesöre olanları duydun mu?" Geoffrey sordu, sesi ciddiye. "Bütün haberlerde var."

Profesörün ölümüyle ilgili haber yayılmıştı.

"Bu senin için çok zor olmalı," dedi Lia, ayaklarını koltuğa uzatarak. kahve masası. Ses tonundan sempati sızan kadın, gözlerini abartılı bir şekilde devirdi.

Geoffrey cevap olarak, "Hiçbir fikrin yok," dedi. "Profesör bunu hak etmedi."

Peki Emerson yaptı mı? Soruyu geri çektim.

"Önce o kız, şimdi de profesör," dedi Lia, Geoffrey'nin her sözünü dinlemeye hazır bir trajedi hayranı edasıyla. "Kim olduğunu düşünüyorsun?"

Geoffrey, "*Organize bir katil* dediğim şeyle karşı karşıyayız," diye söze girdi. "Son derece zeki ve yakalanması zor."

Hangisinin daha itici olduğunu bilmiyordum: Geoffrey'nin "organize katil" ifadesini icat etmiş gibi davranması - sadece Bunun gerçekte ne anlama geldiğine dair en küçük bir anlayış kırıntısı ya da "çok zeki" ifadesinin muhtemelen kendisini tanımlamak için kullanacağı bir tanımlama olduğu gerçeği.

Geoffrey, "Fogle gittiğine göre muhtemelen dersi ben devralmak zorunda kalacağım," diye ekledi. "*Bind Them, Brand Them, Cut Them, Hang Them: The Daniel Redding Story* adlı kitabına ne olacağını bilmiyorum."

Geoffrey kitabın başlığını atmadan duramadı. Onu dinlerken Dean'in aynı sözleri söylerken nasıl görüldüğünü düşündüm: gözleri görmüyordu, yüzü solgundu.

"Sence sınıftan biri olabilir mi?" Lia sordu. "*Senin* sınıfından mı?"

Konuşmanın yönünü değiştirmekte o kadar iyiydi ki Geoffrey bunu yaptığının farkına bile varmadı.

"Bu sınıfta böyle bir potansiyele sahip bir öğrenci olsaydı," dedi Geoffrey, kendini beğenmişlikle dolu ses tonuyla, "sanırım onu tanırdım."

Bu sözlere verdiğim ilk tepki, *tabii ki* onun Bir katili tanımak. Ama ikinci tepkim mideme daha ağır oturdu. *Potansiyel* kelimesini kullanmıştı.

Yetenek olarak potansiyel mi, yoksa *yetenek* olarak potansiyel mi?

"Peki ya sınıfın gidişatını belirleyen çocuk?" Lia, Geoffrey'i sözlü olarak bir kez daha dürttü.

"Olamaz," diye alay etti Geoffrey. "Gary bir şey. O bir sineği bile incitmez."

Gary Clarkson. Clark gibi. Onu eğri çizen bir tip olarak görmezdim ve bu beni rahatsız etti. Belki de fark ettiğimden daha planlı, daha A tipi, daha *düzenliydi*.

Lia telefonu kaptı ve aniden kapattı. Ani hareket beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve bakışlarımı takip ettim. Dean koridorda arkamda duruyordu.

Kulak misafiri olduğu şey hakkında yorum yapmadı. Briggs'i kuralları çiğnediğimizi söylemekle tehdit etmedi. Yine. Sadece döndü ve yürüdü. Merdivenlere doğru ağır adımlarla.

Telefonumu geri aldım. Lia beni durdurmadı. Telefon çaldı. Arayanın Geoffrey olmasını bekliyordum ama değildi.

Briggs alışlagelmiş selamlaşmayı bir kenara bırakarak, "Aramanızı istediğim biri var," dedi.

"Ben de sana," dedim ona. "Gary Clarkson. Silahlarla arası iyidir, Emerson'ın derslerinin büyük bir kısmını paylaşırdı ve Fogle'ın sınıfındaki eğriyi belirliyordu." Bir an tereddüt ettim, sonra devam ettim. "Profesörün asistanını da kontrol etmelisin."

FBI bize Geoffrey için bir dosya vermemişti ama bu onların gözünden kaçmıştı. Sınıfta öğrenci değildi ama üniversitede öğrenciydi ve Dean'in babasının FBI'a yanıltıcı ama doğru bir şey söylemesi gibi bir şey olurdu.

"Bununla ilgileneneğim," diye söz verdi Briggs, "ama şu anda Conrad Mayler hakkında ne bulabileceğine bakmanı istiyorum. İki yıl önce Fogle'ın dersini alan bir son sınıf öğrencisi."

"Neden onu arıyorum ki?"

Diğer uçta sessizlik vardı. Bir an için Briggs'in soruya cevap vermeyeceğini düşündüm ama bir saniye tereddüt ettikten sonra cevap verdi. "Suç mahallinin videosunu yayınlayan kişi o."

Briggs'in cümle sonlarını öyle bir noktalaması vardı ki, konuşmanın devamına kapıyı tamamen kapatıyordu.

"Tamam," dedim. "Conrad Mayler. Anladım."

Yirmi dakika sonra Conrad Mayler hakkında internetten öğrenebileceğim her şeyi öğrenmiştim. Gazetecilik okuyormuş. Sadece indie grupları dinlediğini iddia ediyordu. En sevdiği filmler belgesellerdi. Bir blogu vardı. Burada çeşitli reality şovların iğneleyici özetlerini yazıyordu. Profiline göre, özel bir liseye gitmiş ve öğrenci radyo istasyonunda yarı zamanlı olarak çalışmış.

İlişki durumu "Karmaşık" idi. Söz konusu ilişkiye adı karışan kız Bryce Anderson'dı.

Sürekli senin adın geçiyor. Sarışın kızı zihnimde canlandırırdım. Daha önce bir UNSUB'ı yanlışlıkla erkek sanarak hata yapmıştım. Bu sefer içgüdülerim bana ne derse desin, aynı hatayı ikinci kez yapma riskini göze alamazdım.

Conrad'ın durum güncellemeleri ve profilleri arasında gezinirken, kendisini bir gazeteci olarak gördüğünü anlamak zor değildi. Muhtemelen Emerson'ın cesedinin videosunu çekip internette isimsiz olarak yayınladığını çünkü halkın bunu bilmeye hakkı olduğunu iddia edecekti. Videoyu gerçekten profilinde yayınlamamış olmasına yarı şaşırmıştım.

Görünüşe göre düşüncelerime cevap olarak önümdeki sayfa kendini güncelledi. Conrad yeni bir video yayınlamıştı. Kendimi en kötüsüne hazırlayarak oynat tuşuna bastım ama bir ceset yerine öğrencilerle dolu sıra sıra tahta koltuklar gördüm. Videodaki zaman damgasında sabah 7:34 yazıyordu.

"Profesör George Fogle bir keresinde dersini sabah 7:30'a koymasının nedeninin, dersi e ğ l e n c e olsun diye alan öğrencileri kriminoloji konusunda ciddi olanlardan ayırmak olduğunu söylemişti." The Kamera odayı taradı ve oditoryumu tanıdım.

Oraya daha önce de gitmiştim.

"Üç gün önce, üç yüz yedi ciddi öğrenci üç Canavarlar ya da İnsanlar sınavından ilkine girdi. Üç yüz sekizinci öğrenci, Emerson Cole, o sabah ölü bulundu."

"Beyaz gürültü yok," diye yorumladı Sloane, arkamdan yaklaşarak. "Anlatımı kim kaydettiye iyi bir ekipmanı var. Öte yandan video bir tür akıllı telefonla çekilmiş. En azından 1080p çözünürlükte, belki daha yüksek."

Video oditoryum sahnesinden tanıdık bir görüntüye, Emerson'ın cesedinin klibine geçti. Anlatım devam etti ama ben duymadım.

"Bu çocuk ciddi mi diye sorardım," dedi Michael, yanımıza gelerek, "ama öyle olduğunu söyleyebilirim. Bunun son teknoloji gazetecilik olduğunu düşünüyor. Profil sayfasında."

"Emerson'ı o öldürmedi," dedim yorgun bir sesle. Conrad profile uymuyordu. Katilimizin alaycı bir blogu yoktu. Bryce gibi bir kız arkadaşı yoktu - karmaşık *olsa* bile. Ve Emerson'ı öldüren, onu sahibinin ayaklarının dibine ölü bir kuş bırakan bir köpek gibi sergileyen kişi, olayla ilgili "video yayınına" asla sınıfın görüntüleriyle başlamazdı.

UNSUB için sınıfın geri kalanı konunun dışında olacaktı. "Tekrar oynat," diye emretti Sloane. "En başından itibaren."

Ben yaptım. Sloane beni nazikçe yolumdan itti ve klavye kısayollarını kullanarak videoyu duraklattı, oynattı, duraklattı. Gözleri ekran üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Dış ses haklıydı," dedi sonunda.

"O sınıfta sınava giren üç yüz yedi öğrenci var. Şüpheliniz de dahil," dedi bana, açık bir yüzü işaret ederek

-Yuvarlak, donuk gözlü, üçüncü sırada. Clark. Bryce'ın iki koltuk ötesinde, Derek'in bir sıra arkasında oturuyordu.

"Testi kim çekiyor?" Ben sordum. "Ve neden?"

"Bilmiyorum." Sloane'un dili yoğun bir konsantrasyon içinde dudaklarının arasından dışarı fırladı. "Haberlerde Emerson'ın cesedinin o sabah erken saatlerde bulunduğu yazıyordu," dedi sonunda. "Asıl soru Erken mi?"

Ben de onun düşüncesini takip ettim. Zaman damgasına göre, bu görüntü sabah 7:34'te çekilmiş.

"Ölüm zamanı." Bariz olanı yüksek sesle söyledim. "Ölüm zamanına ihtiyacımız var."

Sloane telefonumu aldı ve hafızasından bir numara çevirdi. Kimse cevap vermeyince tekrar aradı. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Ne?" Kızgınlık Briggs'in sesini uzaktan duyabileceğim kadar yükseltmişti.

"Yetmiş beş desibelin üzerinde konuşmak kabalık sayılır," diye burnunu çekti Sloane. "Sanırım buna bağırmak deniyor."

Briggs'in cevabını duyamadım.

"Emerson Cole'un otopsi sonuçları geldi mi?" Sloane telefonu omzuyla kulağına tuttu ve boşta kalan elleriyle saçlarını at kuyruğundan çıkarıp yeniden bağladı. "Ölüm zamanına ihtiyacımız var. Ölüm nedeni de önemli olabilir. yardımcı olur."

Briggs'in bu bilgiyi vermek istemeyeceğinden oldukça emindim. Üniversite öğrencilerinin sosyal medya üzerinden fişlenmesi ile gizli bir otopsinin ayrıntılarının okunması arasında epeyce mesafe vardı.

Sloane, Briggs'in itirazlarına aldırmadan, "Yetmiş sekiz desibeldesiniz," dedi. "Ve hâlâ ölüm zamanına ihtiyacımız var." Tekrar durakladı. "Çünkü," dedi Sloane, sanki çok küçük, çok yavaş bir çocukla konuşuyormuş gibi kelimeyi uzatarak, "burada oturmuş o sabah 7:34'te çekilmiş bir videoya bakıyoruz. Eğer kampüs haritalarını doğru hatırlıyorsam -ki biliyorsun ben am-Davies Oditoryumu yirmi beş dakikalık yürüme mesafesinde ve on dakikalık

Başkanın evinden arabayla. Bu da demektir ki, Emerson Cole'un ölümü (a) UNSUB'ın varlığını gerektirdiyse ve (b) sabah 7:25'ten sonra ve o sınavın bitiminden önce gerçekleşiyse, o sınıftaki her bir öğrencinin bir mazereti vardır."

Sloane bu kez daha uzun süre sessiz kaldı. Sonra telefonu kapattı. "Ne dedi?" Michael ona sordu.

Sloane dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara itti. "Cesedin o sabah 8:15'te bulunduğunu söyledi. Ölüm saati 7:55 olarak tahmin ediliyor."

CHAPTER 27

Tvideodaki zaman damgası doğrulandı. Artık resmileşmişti: Emerson Cole boğularak öldürülmüş, Profesör Cole'un öğrencileri ise Fogle'ın sınıfı Davies Oditoryumu'nda vizelerini yapıyordu.

FBI videonun izini iyi dostumuz asistan Geoff'a kadar sürdürdü ve o da Profesör Fogle'ın, sınavları başka bir öğrencinin yerine yapmak isteyenleri caydırmak için sınavları videoya kaydetme politikası olduğunu açıkladı. Tam uzunluktaki videoda ayrıca her öğrencinin testlerini teslim ederken yakın çekimleri de yer alıyordu. Potansiyel 307 şüphelimizin her biri -Geoffrey'i de sayarsak 308 kişi- mevcuttu ve hesaba katılmıştı.

Mazeretlere gelince, bu seferki sağlamdı.

"Briggs'e Daniel ile olan röportajı izlememe izin vermesi gerektiğini söyledim.

Redding." Lia dondurucunun kapısını çarptı ve ardından hıncını çatal bıçak çekmecesinden çıkardı. Çekmeceye vurarak açtı ve içindekileri şangırdattı.

"Var olmayan bir ipucunun peşindeydik çünkü kimse o ruhsuz, Makyavelist..."

Lia'nın Dean'in babasını tanımlamak için birçok renkli yolu vardı. Ben anlatmadım.

hiçbirine katılmıyorum. Önüne geçtim ve çatal bıçak çekmecesinden iki kaşık çıkardım. Birini ona uzattım. Uzun bir süre sonra kaşığı aldı. Sonra elimdeki kaşığa şüpheyle baktı.

"Dondurmayı paylaşıyorsun," dedim ona. Kaşığı parmaklarının arasında ileri geri çevirdi ve acaba benim ölümümü mü planlıyor diye düşündüm.

"Dean de benimle konuşmuyor," dedim ona. "Ve ben de en az senin kadar hayal kırıklığına uğradım. Yaptığımız her şey -yapmaya çalıştığımız her şey- boşunaydı. UNSUB o sınıfta değil. Geoffrey'nin çok az empati kurması ve karanlık tarafa hayranlık duyması ya da Clark'ın Emerson'a karşı bir şeyler hissetmesi ve bastırılmış bir öfkesi olması önemli değil. Bunların hiçbiri önemli değil çünkü ikisi de Emerson'ı öldürmedi."

FBI'nın yapmamıza izin verdiği tek şey, Dean'in psikopat babasının izniyle boşa kürek çekmektir. Bir üniversite kampüsüne elimizi kolumuzu sallayarak girebileceğimizi ya da bazı internet profillerine bakıp bir katil bulabileceğimizi düşündüğüm için kendimi *aptal* gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Dean bize hâlâ kızgındı ve elimizde gösterecek hiçbir şey yoktu.

"Lia-"

Lia sözümü keserek, "Pekâlâ, şimdiden," dedi. "Bu kadar bağlanma yeter Cassie. Dondurmayı paylaşacağım ama başka bir yerde yiyeceğiz. Başkalarıyla iyi oynama havasında değilim ve bir sonraki kişi benden Bir şeyi paylaşmak yavaş ve acılı bir ölümdür."

"Yeterince adil." Mutfağın etrafına bir göz attım. "Aklında bir yer var mı?"

İlk başta Lia'nın beni yatak odasına götürdüğünü sandım, ama kapıyı arkamızdan kapattığında, amacının bu olmadığını anladım. Yatak odasını iterek açtı.

ve omzunun üzerinden son bir kez hınzırca bakarak çatıya tırmandı.

Harika, diye düşündüm. Tam zamanında kafamı pencereden dışarı uzattım ve onun bir köşede kaybolduğunu gördüm. Bir an tereddüt ettim, sonra dikkatle pencereden dışarı çıktım. Çatının eğimi Lia'nın odasının dışında hafifti ama yine de bir elimi evin kenarına koydum. Kendimi

Lia'yı gördüğüm köşeye doğru ilerledim. Dönüşü tamamladığımda derin bir nefes aldım.

Çatı düzleşti. Lia sırtını dış c e p h e kaplamasına dayamış oturuyordu, bir kilometre uzunluğundaki bacakları neredeyse oluğun kenarına kadar uzanıyordu. Adımlarıma dikkat ederek ona doğru ilerledim ve kendim de oturur pozisyona geçtim. Lia sözünü sakınmadan taşlı yol kartonunu bana doğru eğdi.

Kaşığımı dondurmanın içine daldırdım ve iri bir kaşık çıkardım.

Lia nazikçe tek kaşını kaldırdı. "Birileri dondurma baş ağrısına davetiye çıkarıyor."

Kaşığımın ucundan bir ısırık aldım. "Kase getirmeliydik."

"Yapmamız gereken pek çok şey vardı." Lia hiç kıpırdamadan oturuyor, gözlerini ufka dikeyordu. Güneş daha yeni batıyordu, ama eğer ben yanında olmasaydım, bütün gece burada, yerden iki kat yüksek, ayakları kenara sürtünerek kalacağı hissine kapıldım. Sıkışıp kalmaktan nefret eden bir insandı. Kapana kısılmaktan nefret ederdi. O her zaman bir çıkış stratejisi vardı.

Sadece çok uzun zamandır bir tanesine ihtiyacı olmamıştı.

"Dean bunu atlatacaktır." Düşündüğüm diğer şeyler yerine bunu söyledim - çıkış stratejileri, Lia'nın çocukluğu ve büyük olasılıkla yalan söylemeyi nasıl öğrendiği hakkında. "Bize sonsuza kadar kızgın kalamaz," diye devam ettim. "Biz sadece yardım etmeye çalışıyorduk."

"Anlamıyor musun?" Lia sonunda başını benimkine doğru çevirdi, karanlık Gözleri asla dökülmesine izin vermeyeceği yaşlarla parlıyordu. "Dean sinirlenmez. Kendine izin vermez. Yani şu anda onunla konuşmaya gitsek bize kızmaz. *Hiçbir şey* olmazdı. Onun yaptığı bu.

Kendini kapatıyor, insanları dışlıyor ve bunda bir sorun yok. Anlıyorum. Herkesten çok ben anlıyorum." Lia gözlerini kapadı ve dudaklarını birbirine kenetledi. O aldı

birkaç hırıltılı nefes aldı ve sonra tekrar açtı. "Ama *beni* kapatmıyor dışarı."

Dean Lia'yı hepimizden daha iyi tanıyordu ve bu da onu dışlamanın nelere yol açacağını çok iyi bildiği anlamına geliyordu. Onun güvendiği tek kişinin kendisi olduğunu, aralarındaki ilişkinin kendisini her zaman kapana kısılmış hissetmesini engelleyen tek şey olduğunu biliyordu. Michael'ın büyürken kullandığı savunma mekanizması öfkeyi tanımak ve etkisiz hale getiremezse onu kızdırmaktı. Lia'nınki ise kendini o kadar çok aldatma katmanının altına gömmektir ki, kim ona ne yaparsa yapsın, *gerçek* kızı dokunamadıkları için onu gerçekten incitemiyorlardı.

Dean bir istisnaydı.

"Buraya geldiğimde sadece Dean, Judd ve ben vardık." Lia kaşığını karton kutuya bıraktı ve ellerinin topuklarına yaslanarak arkasına yaslandı. Bunu bana neden anlattığından emin değildim ama ilk kez içimden bir ses bana söylediği her şeyin doğru olduğunu söylüyordu. "Ondan nefret etmeye hazırdım. İnsanlardan nefret etmekte iyiyimdir ama Dean hiç baskı yapmadı. Bana cevaplamak istemediğim tek bir soru bile sormadı. Birkaç ay burada kaldıktan sonra bir gece gizlice kaçmaya gittim. Kaçmak iyi olduğum bir şeydir."

Bunu da Lia'nın geçmişi hakkında bildiklerimin büyüyen listesinin altına ekledim. "Dean beni yakaladı. Eğer ben gidiyorsam, onun da benimle geleceğini söyledi. I

blöfünü gördüm, ama blöf yapmadığı ortaya çıktı. Ben kaçtım. O da beni takip etti. Üç gün boyunca yoktuk. Ben daha önce sokaklarda yaşamıştım ama o yaşamamıştı. Ben uyuyabileyim diye geceleri uyumadı. Bazen uyanırdım ve onu nöbet tutarken görürdüm. Bana asla çoğu erkeğin baktığı gibi bakmadı. Beni izlemiyor, beni gözetliyordu." Durakladı. "Karşılığında hiçbir şey istemedi."

"Yapmazdı."

Lia'nın gülümsemesi kırılıyordu. "Hayır," diye onayladı. "Yapmazdı. Son gün

Dönmeden önce bana babasından bahsetti.

Burada, Briggs hakkında. Dean bana hiç yalan söylemeyen tanıdığım tek insan."

Ve şimdi onunla hiç konuşmuyordu.

"Ajan Sterling babasının kurbanlarından biriydi," dedim usulca. Lia'nın gözleri benimkilere kaydı. Ardından gelen keskin nefes a l ı ş ı n d a n , sözlerimin gerçek olduğunu anladığını ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemediğini anladım.

Lia'ya söylemek Dean'e ihanet etmek gibi gelmedi. O Dean'in ailesiydi. Lia'nın insanlara açılmadığı bir şekilde bana açılmıştı ve bu da bana sırf işleri berbat ettiği için onu dışlamadığını bilmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu anlatıyordu. Dean'in hayatı şu anda bir mayın tarlası gibiydi.

"Sterling'in bir markası var, tam burada." Parmak uçlarımı göğsümde birleştirdim. "Bir şekilde kaçtı. Sanırım Dean kaçmasına yardım etti."

Lia bu bilgiyi sindirdi, yüzü okunmaz haldeydi. "Ve şimdi geri döndü," dedi sonunda, gözleri uzakta bir yere sabitlenmişti. "Ve Dean'in tek düşünebildiği ona yeterince yardım etmediği."

Başımı salladım. "Sonra Emerson Cole ölü bulundu ve Dean kendini babasıyla birlikte bir sorgu odasında buldu." Arkama yaslandım ve başımın evin kenarına hafifçe çarpmasına izin verdim. "O odaya girmek, Daniel Redding'in söylediklerini dinlemek, Dean'in içine kapanmasına neden olan şeydi. Sanki biri ruhunu bedeninden çekip almış gibiydi. Sonra Ajan Sterling ona kendi başımıza kazmaya gittiğimizi haber verdi-"

Lia, "*Sen* de ağzından kaçırdın," diye araya girdi.

"Sterling kaçtığımı zaten biliyordu," dedim ona. "Ve ayrıca, ona ne yaptığımızı söylemedim. Senin orada olduğunu bile söylemedim. Ona sadece ne öğrendiğimizi söyledim."

"Bunların hiçbirinin önemi yok," diye araya girdi Lia, "çünkü o sınıftaki her öğrencinin - asistandan bahsetmiyorum bile - sağlam bir mazereti var. Ve FBI bizi kullanması gerektiği gibi kullanmak yerine, tüm görkemli bilgeliğiyle, bizi burada kilitli bırakıyor, davayı çözmek için hiçbir şey yapamayacağımız ya da yardım edemeyeceğimiz bir yerde

Dean." Lia simsiyah saçlarından kalın bir tutamı parmağına doladı. "Ve işte şimdi en sevdiğimiz kişi."

Lia'nın bakışlarını takip ettim. Koyu renkli bir araba garaj yoluna girmişti. Ajan Sterling indi.

"Sence neredeydi?" Lia bana sordu.

Sterling daha önce öğrencilerin dosyalarını almak için eve uğramış, sonra da gitmişti. Briggs'le buluşmak için geri döndüğünü sanmıştım ama Briggs şu anda yanında değildi.

Sterling'in arabasının yolcu tarafı açıldı ve yönetmen dışarı çıktı. İkisi de çok gergin, çok sessiz bir araba yolculuğu geçirmiş insanların bakışlarına sahipti.

"Sence bizi görmek için mi döndü?" Sesimi alçaltarak sordum, her ne kadar yeterince uzakta olsalar da buna ihtiyacım olduğundan emin değildim.

Lia bir eliyle ağzımı kapatıp beni geri çekti, böylece görüş alanımız kısmen kapanmış oldu. Gözleri kısılmıştı. Anladığımı göstermek için başımı salladım ve bir an sonra Lia'nın çatıya neden bu kadar düşkün olduğunu keşfettim.

Akustik mükemmeldi.

"Evinize gitmek için arabayı ödünç alabilirsiniz," dedi Ajan Sterling. Sorgulayıcısının sesini kullanıyordu, acımasız ve soğukkanlı.

"Beni buraya getirmenizi ben istedim," diye karşılık verdi müdür. Sesi baritondtu, tıpkı onunki gibi telaşsızdı. "Çocukla konuşmak istiyorum."

"Dean'le konuşmana gerek yok."

"Sanırım burada hangimizin yönetici olduğunu unutuyorsunuz, Ajan."

"Ve sanırım Locke fiyaskosundan sonra, benim sorular soran tek kişi." Durakladı, kelimelerin hedefine ulaşmasını bekledi. "Ulusal İstihbarat'ta bağlantılarım var. Washington'daki insanlar

konusuyorduk. FBI'ın bu davada Redding'in genç oğluna danıştığı ortaya çıkarsa ne olur sizce?"

"Bu, maruz kalmanın endişe kaynağı olmadığı tek vaka." Müdürün ses tonu hiç değişmedi. "FBI, bizim için çalışıyor olsa da olmasa da bu davada çocukla konuşacaktı. Eğer Ulusal İstihbarat Direktörü sorarsa -ki sormayacaktır- bunu açıklamak yeterince kolay olacaktır. Redding'in oğlu ilk seferinde oradaydı. Redding'in ruh halini herkesten daha iyi biliyor - siz de dahil."

"Buraya gelip bu programı değerlendirmeyi kabul ettim çünkü siz Naturals programını Washington'a bildirmenin bir hata olacağını söylediniz." Ajan Sterling'in sesinde küçük bir duygu kırıntısı belirdi ama bunun hayal kırıklığı mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamadım. "Neyi kapatacağımı tam olarak anlayabilmem için programı bizzat görmem gerektiğini söylemişsiniz."

Müdürün, bu programın bir hata olduğunu düşündüğünü bile bile kızını neden buraya gönderdiğini merak ediyordum ve artık biliyordum.

Müdür sakince, "O zaman beni dinlediniz," diye karşılık verdi. "O raporu verebilirdiniz ama vermediniz."

"Sanki bana başka seçenek bıraktın!"

"Size gerçeği söylemekten başka bir şey yapmadım." Müdür, bu konuşma için ne kadar zaman harcadığını işaretlemek istercesine saatine baktı. "Bu program *o çocuğu* uçurumdan uzak tutan tek şey. Sence koruyucu ailede daha mı iyi olur? Ya da belki Lia Zhang'ı sokaklara geri göndermemi istersiniz? Eninde sonunda yine yakalanır ve bu sefer bir yetişkin olarak yargılanacağını garanti ederim."

Lia'nın yanımda sertleştiğini hissettim.

"Buraya gelmemi sen istedin," dedi Sterling, kelimeleri gıcırdatarak. "Buraya geldim. Ama geldiğimde, beni dinleyeceğine söz verdin. tavsiyeler."

"Mantıklı olsaydınız dinlerdim. Ama Dekan Redding'i bu davadan uzak tutmak mantıklı değil." Müdür ona cevap vermesi için bir an verdi ve cevap vermeyince devam etti. "Orada durup bana bu programın ne kadar *yanlış* olduğunu söyleyebilirsiniz, ama içinizde bu katili kapatmayı en az benim kadar çok istiyorsunuz. Bunu yapmak i ç i n Doğalları kullanmamak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun ve er ya da geç, tüm ilkelerini unutacaksın. *Bana* o çizgiyi geçmemiz gerektiğini söyleyen sen olacaksın."

Sterling'in ona hatalı olduğunu söylemesini beklerdim. Ama söylemedi. "Tabii ki onları kullanmak istiyorum!" diye karşılık verdi. "Ama bu benimle ilgili değil. Ya da seninle. Ya da Büro'yla. Bu, o evde yaşayan beş gençle ilgili. Tek korumaları senin koyup sonra tekrar tekrar çiğnediğin kurallar olan beş gerçek insan. Cassie Hobbes'un Locke davasında çalışmasına izin veren sendin. Dean'i Redding ile konuşmaya getirmemiz için ısrar eden sendin. Kurallar koyuyor ve onları çiğniyorsun, karışık mesajlar gönderiyorsun-"

"Konu bu değil," diye araya girdi yönetmen. Kızının sesinin aksine, onunki tamamen soğukkanlıydı. "Verdiğimi düşündüğün mesajlar için üzgün değilsin. Beş yıl sonra, bu programda senin yerine kocanın tarafını tuttuğum için hâlâ kızgınsın."

"Eski kocam."

"Onu terk ettin. FBI'dan ayrıldın."

"Devam et ve söyle, baba. *Seni* terk ettim."

"Bunun beni ne tür bir pozisyona soktuğunu biliyor musun Veronica? Kendi kızım bile buralarda kalmaya zahmet etmezken tüm Büro'nun sadakatini nasıl sağlayabilirim? O olaydan sonra Hawkins Nightshade davasındaki kız, moraller düşüktü. Birleşik bir cephe oluşturmamız gerekiyordu."

Ajan Sterling babasına sırtını döndü ve arkasını döndüğünde kelimeler bir silahtan çıkan kurşunlar gibi ağzından fırladı. "Adı Scarlett'ti ve bu bir *olay* değildi. Bir psikopat laboratuvarımıza gizlice girdi ve

adamlarımızdan birini öldürdü. Tanner ve benim kanıtlamamız gereken bir şey vardı-" Nefes nefese kalarak sözünü kesti. "Büro'dan ayrıldım çünkü oraya ait değildim."

"Ama geri döndünüz," dedi yönetmen. "Benim için değil. Çocuk için geri döndün. Redding'in sana yaptıkları, Scarlett'in başına gelenler Nightshade davası - hepsi senin zihninde düğümlenmiş. Onu kurtaramadın, bu yüzden onu kurtarmaya karar verdin."

Sterling babasına doğru bir adım attı. "Birinin yapması gerek. O daha on yedi yaşında."

"Ve on iki yaşındayken sevgili babama yardım ediyordu!"

Çatıdan uçup yönetmene saldırmamak için kendimi zor tuttum. Yanımda, Lia'nın vücudundaki tüm gerginlik eriyip gitmişti. Rahatlamış görünüyordu. Hatta arkadaş canlısıydı. Lia için bu neredeyse kesinlikle kan peşinde olduğu anlamına geliyordu.

Bazı insanlar Dean'e baktıklarında hep babasını görecekler, diye düşündüm. Yönetmen Dean'i sadece babasının günahlarından sorumlu tutmuyordu, Dean'i suç ortağı olarak görüyordu.

"Seninle bu konuyu konuşmaktan bıktım, Veronica." Müdürün sinirleri gerilmişti. "Redding'in ziyaretçilerinden herhangi birinin bu davada olası bir şüpheli olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. Colonial Üniversitesi'nin bazı mezunlarının kim olduğunu söylememe gerek var mı?

Öyle mi? Bu işi bitirmek için baskı çok yükseklerden geliyor, Ajan." Sesi hafifçe yumuşadı. "Cesetlerin üst üste yığıldığını görmek istemediğini biliyorum. yukarı."

"Elbette bu adamı başkaları zarar görmeden yakalamak istiyorum." Ajan Sterling davaları kişiselleştirmemem konusunda beni uyarmıştı ama bu seferki onun zırhındaki çatlaklardan sızmıştı. "Bu yüzden Redding'i görmeye kendim gittim."

Müdür dondu kaldı. "O kötü düşünülmüş planı uygulamadan önce sizi durdurdum."

Ajan Sterling dişlerini göstererek ona gülümsedi. "Öyle mi yaptın?"

"Veronica-

"Şu anda sanırım *Ajan*'ı tercih ederim. Daniel Redding'in derisinin altına girecek birini istedin. Bunun için Dean'e ihtiyacın yok. Kaçan kişi benim, Müdür Bey. Bunun Redding gibi bir adam için ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Onun yakınında olmanı istemediğimi biliyorum." Yönetmenin sesi ilk kez gerçekten bir baba gibi çıkıyordu.

"Dean'le konuşmama izin ver." Sterling, ne kadar küçük olursa olsun, kendi avantajını zorlamaktan çekinmiyordu. "Dean'e ziyaretçi kayıtlarını gösteren kişi ben olayım. Eğer konuyla ilgili bir şey biliyorsa bana söyleyecektir. Dean bana güveniyor."

On ya da on beş saniyelik bir sessizlikten sonra müdür başıyla onayladı. "Peki. Ama sen ve Briggs bana sonuç getiremezseniz, getirebilecek birini getireceğim."

CHAPTER 28

L Ajan Sterling ve müdür gözden kaybolana kadar tek kelime etmedik. "Ben de ailemin sorunları olduğunu sanırdım." Lia ayağa kalkıp gerindi, sırtını kamburlaştırdı ve bir yandan diğerine döndü. "Bizim için en iyisini düşündüğünü söylerken doğruyu söylüyordu. Gerçeğin tamamını değil ama doğruydu. İ açıcı, değil mi?"

Duyduklarımızın ne anlama geldiğini düşünmekle meşgul olduğumdan cevap veremedim. Geçen yazdan sonra Sterling programı kapatmakla tehdit etmişt. Müdür, Sterling'e tam olarak benim söylediğim şeyi, yani normalin artık hiçbirimiz için bir seçenek olmadığını söyleyerek onun boyunu aştmasını engellemişt. En azından benim geri dönecek bir yerim vardı. Dean'in yoktu. Lia'nın yoktu. Michael'ın babası tacizciydi. Sloane'un ailesinin, onun yüzde 86,5 oranında yanlış şeyler söylediği ve yaptığı fikrini benimsetmişt olma ihtimali çok yüksekti.

Annem ölmüştü, babam hayatıma neredeyse hiç karışmıyordu. Ve şanslı olan bendim.

"Müdür Dean'e *ocuk* diyor." Bunun anlamını düşünmek için durakladım. "Dean'i bir insan olarak görmek istemiyor. *ocuk* babasının bir uzantısı. *ocuk* bir amaç için bir araç."

Bunu söyleyen *de* kendi kızından *Ajan* diye bahseden adam.

Senin izinden giden o. Tüm çocukların arasında sana en çok benzeyen oydu. O senin mirasındı ve sonra gitti.

"Müdür Dean'in babasına yardım ettiğine gerçekten inanıyor." Lia devam etmeden önce bunu birkaç saniye düşünmeme izin verdi. "Dean'in Redding'e tam olarak ne yapmasına yardım ettiğini düşünüyor ama sesinde duyduğum şey varsayım değildi. Ona göre Dean'in suçu gerçek."

"Dean babası tutuklandığında on iki yaşındaydı!" İtirazım içimden patladı. Koroya vaaz verdiğimi fark ederek öfkemi biraz dizginledim. "Dean'in bildiğini biliyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Buna bir son vermenin bir yolunu bulması gerektiğini, işleri farklı yapsaydı o kadınları kurtarabileceğini düşündüğünü biliyorum ama Profesör Fogle'ın dersine göre Redding yakalanmadan önce beş yıldır cinayet işliyormuş. Dean yedi yaşında olacaktı."

Dean bir keresinde bana *ilk başta* babasını bilmediğini söylemişti. Ama sonra.

Bana izlettirdi. Dean'in sözleri dişlerimin arasına sıkışmış bir yemek gibi aklıma takıldı.

Dikkatimi şimdiki zamana, Lia'ya geri dönmeye zorladım. "Sterling - bizim Sterling- Dean'e ziyaretçi kayıtlarını soracağını söylerken doğruyu mu söylüyordu?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı Lia. "Öyleydi."

"Belki de Dean'i bundan koruyamayacağını anlamaya başlamıştır," dedim. "Tek yapabileceği araya girmek ve bunu tek başına yaşamamasını sağlamak."

Sözlerim havada asılı kaldı. Başından beri Sterling ve Briggs'in Dean'i karanlıkta tutarak ona iyilik yapmadıklarını düşünmüştüm ama onun bakış açısından Lia, Michael ve ben de aynı şeyi yapmıştık. *Bir davanın merkezinde ben olduğumda, yavaşça düşündüm, diğerlerinin arkamdan soruşturma yürüttüğünü öğrenseydim, kendimi korunmuş hissetmezdim.*

İhanete uğramış hissederdim.

"Sen nasıl istersen, Cassandra Hobbes." Lia döndü ve yatak odasının penceresine doğru ilerlemeye başladı. Ayak parmaklarının ucunda yürüyordu, Sanki çatı bir ipti ve ölüme meydan okuyan bir hareket yapmasına saniyeler kalmıştı.

"Dondurmayı unuttun," diye seslendim arkasından.

Omzunun üzerinden geriye baktı. "Ve bu küçük geziden öğrendiğimiz en ilginç şeyi unuttun."

Ajan Sterling'i buraya getiren olaylar dizisine ve yönetmenin Dean hakkındaki yorumlarına o kadar odaklanmışım ki konuşmalarının geri kalanını.

"Nightshade davası mı?" Dondurmayı kaptığım gibi ayağa kalktım ama Lia'nın yanıtı beni olduğum yerde dondurdu.

"Nightshade davası -her neyse o- ve bu dava nasıl sonuçlandıysa bedelini ödeyen kişi."

"Scarlett," dedim, hapishanenin dışında Ajan Sterling'in birini kaybettiğini ve kendisini suçladığını fark ettiğim anı düşünerek.

Lia köşeyi döndü. Artık onu göremiyordum, ama sesini duymakta güçlük çekmiyordum. "Sadece Scarlett değil," diye karşı çıktı. "Scarlett *Hawkins*."

CHAPTER 29

TAjan Sterling'in çok fazla önemseydiği için kaybettiği kişi, çünkü hayat kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı, Judd'ın soyadını paylaştı.

Tahminimce *kızıydı*. Judd yönetmenle hemen hemen aynı yaşıydı ve Ajan Sterling'e davranış şekli sadece tanıdık değildi, babacan bir tavidir. Judd'ın müdür hakkındaki hisleri şimdi tamamen anlam kazanmıştı. Judd bir çocuğunu kaybetmişti ve Müdür Sterling'in öncelikli kaygısı *moral*di.

Bildiklerimi bir araya getirdim. Scarlett Hawkins ve Ajan Sterling arkadaşlardı. İkisi de FBI'da çalışıyordu. Scarlett öldürüldü. Briggs davalarda yardım için Dean'e gitmeye başladı. Ajan Sterling FBI'dan ve kocasından ayrıldı.

Müdür Briggs'in ne yaptığını öğrendiğinde bunu resmileştirdi. Dean bu eve taşındı. Judd'la birlikte.

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki, ön bahçede sürünerek ilerleyen figürü neredeyse görmüyordum. Güneş tamamen batmıştı, bu yüzden Ellerini ceplerine sokan kişinin hareketlerini fark etti, omuzları yuvarlanmış ve kamburlaşmıştı. Figürün giydiği kapüşonlu tişört yüzünü neredeyse maskeliyordu. Umutsuzca düzeltilmeye ihtiyaç duyan saçları da işi tamamlıyordu.

Dean. Evden gizlice çıkıyorum. Hareket ettiğimi bile fark edemedi Lia'nın penceresine giden yolu yarılardım. Kendimi zorladım.

aşağı baktım ve yolculuğu bitirdim. Lia'nın pencereyi açık bırakmış olmasına şükrederek odasına geri döndüm ve merdivenlerden aşağı koştım.

İlk defa kimseye rastlamadım. Ön kapıdan çıktığımda Dean sokağın yarısını çoktan geçmişti. Ona yetişmek için koştım.

"Dean!"

Beni görmezden geldi ve yürümeye devam etti.

"Özür dilerim," diye seslendim arkasından. Sözlerim gecenin havasında asılı kaldı, yetersizdi ama değerliydi. "Lia ve ben o partiye gideceğimizi sana söylemeliydik. FBI'ın gözden kaçırdığı bir şeyi yakalayabileceğimizi düşündük. Sadece bu davanın bitmesini istiyorduk."

"Benim için." Dean arkasını dönmedi ama yürümeyi bıraktı. "Bu davanın benim için bitmesini istedin."

"Bu o kadar kötü mü?" Arkasında durarak sordum. "İnsanların seni önemsemesine izin var ve bana insanlar seni önemsedığında incindiklerini söyleme. Bunu söyleyen sen değilsin. Bu sana söylenen bir şey. Bu babanızın inanmanızı istediğı bir şey, çünkü başka kimseyle yakın olmanızı istemiyor. Seni hep kendine saklamak istedi ve sen bizi her uzaklaştırdığında ona *tam da* istediğı şeyi vermiş oluyorsun."

Dean hâlâ arkasını dönmedi, ben de önünde durana kadar üç adım attım. Kapüşonunun ucu yüzüne doğru sarkıyordu. Kapüşonu geri ittim. Hareket etmedi. Bir elimi yüzünün her iki yanına koydum ve yukarı kaldırdım.

Michael'ın yüzümü kendi yüzüne doğru eğdiğı gibi.

Ne yapıyorsun, Cassie?

Dean'den geri çekilemezdim, şimdi olmazdı. Ne anlama gelirse gelsin. Dean'in buna ihtiyacı vardı. Fiziksel temasa. Ondan korkmadığımı, yalnız olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı.

Elmacık kemiklerindeki saçları taradım ve koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Sana hiç çok fazla gördüğünü söyleyen oldu mu?" diye sordu.

Küçük bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Bunun bir kısmını kendime saklamam gerektiği söylendi."

"Yapamazsın." Dean'in dudakları neredeyse belli belirsiz yukarı doğru kıvrıldı. "Bunların hiçbirini söylemeyi planlamamıştın. Ağzından çıkana kadar onları bildiğinden bile emin değilim."

O haklıydı. Şimdi söylediğime göre, bunun doğru olduğunu görebiliyordum-Dean'in babası onu paylaşmak istemiyordu. Briggs'le yaptığı röportajda *onu zorladığımı* söylemişti. Dean'in Redding'in öldürdüğü her kadın için kendini suçlamasını istiyordu, çünkü Dean kendini suçlarsa, seilmeyi hak etmediğini düşünürse, dünyanın geri kalanıyla arasına mesafe koyacaktı. Babasının oğlu olacaktı, başka bir şey değil.

"Nereye gidiyorsun?" Dean'e sordum. Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı. Ellerimi yüzünden çektim ama sadece boynuna kadar gidebildiler.

Bu bir hata.

Bu doğru.

Bu düşünceler birbirinin peşi sıra geliyor, stereo olarak çalışıyordu. Dean her an dokunuşumdan geri çekilebilirdi.

Ama
yapmadı.

Ve
yapmadım.

"Burada öylece oturup bir sonraki cesedin ortaya çıkmasını bekleyemem. Müdür beni bir çekmeceye koyup *işe yaradığım* zaman çıkarabileceğini düşünüyor. Ajan Sterling babasını korumaya çalıştı ama onun ne düşündüğünü biliyorum."

Bunu ona borçlu olduğunu düşünüyor, diye düşündüm, dokunuşumla Dean'in nabzının boğazında atmaya başladığını hissederken. *Seni aleti yaparak dünyaya bir iyilik yaptığını düşünüyor.*

"Nereye gidiyorsun?" Soruyu tekrarladım.

"Ajan Sterling bana bir liste gösterdi." Dean ellerini bileklerime koydu ve ellerimi boynundan çekti. Bırakmadı, kaldırımında öylece durdu, parmakları bileklerimden parmaklarıma doğru ilerledi, ta ki

Ellerimiz iç içe geçmişti. "Babamın ziyaretçilerinden herhangi birini tanıyıp tanımadığımı, gözüme çarpan bir şey olup olmadığını öğrenmek istedi."

"Peki gözünüze çarpan bir şey oldu mu?"

Dean sertçe başını salladı ama ellerimi bırakmadı. "Ziyaretçilerden biri benim memleketimden bir kadındı."

Detaylandırmasını bekledim.

"Daniel o kasabada insanları öldürdü, Cassie. Dördüncü sınıf öğretmenim. Yoldan geçenler. O kasabadaki insanlar, arkadaşlarımız, komşularımız, gerçek ortaya çıktıktan sonra bana *bakmaya* bile tahammül edemediler. Neden oradaki herkes onu ziyarete gitsin ki?"

Bunlar retorik sorular değildi. Dean'in kendisinin yanıtlamaya k a r a r l ı olduğu sorulardı. "Eve gidiyorsun," dedim. Dean bunu benim için onaylamadan çok önce bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Broken Springs çok uzun zamandır evim değil." Dean geriye doğru bir adım attı ve ellerimi bıraktı. Kapüşonunu tekrar yukarı çekti. "Babam gibi adamları hapishanede ziyaret eden kadınları bilirim. Büyülenmişlerdir. Takıntılıdırlar."

"Suçlarını yeniden yaratacak kadar saplantılı mı?"

Dean, "FBI ile işbirliği yapmayacak kadar takıntılılar," dedi. "Benimle konuşmak isteyecek kadar takıntılılar."

Dean'e Briggs'ten Judd'a kadar herkesin bunu yaptığı için onu öldüreceğini söylemedim. Ancak zamanlamasına itiraz ettim. "Oraya vardığında saat ne kadar geç olacak? Ve bu konuda, oraya *nasıl* gideceksin?"

Dean cevap vermedi.

"Bekle," dedim ona. "Sabaha kadar bekle. Sterling Briggs'le dışarıda olacak."

Seninle gelebilirim ya da Lia gelebilir. Dışarıda bir katil var. Hiçbir yere yalnız gitmemelisin."

"Hayır," dedi Dean, yüzü ekşi bir şey tatmış gibi buruşmuştu. "Bu Lia'nın işi."

Bu davayı onsuz araştırdığım için özür dilemiştim. O dilemedi. Lia'yı bunu yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Dean de bunu biliyordu.

"Sakin ol," dedim ona. "Ona her ne söylediyse, çok ağırına gitti." "Zoruna gitmesi gerekiyor." Dean'in çenesinde inatçı bir duruş vardı.

"Dinlediği tek kişi benim. Bir cinayet soruşturmasının ortasında iki yabancı adamla kaçıp gitmesini önemseyen tek kişi benim. Başka birinin söyleyeceği herhangi bir şeyin onu bunu tekrar yapmaktan alıkoyacağını mı sanıyorsun?"

"Demek istediğini anladım," dedim ona. "Ama sen sadece onun dinlediği tek kişi değilsin. Güvendiği tek kişi de sensin. Bunu kaybedemez. Sen de kaybedemezsin."

"Peki," dedi Dean. "Broken Springs'e gitmek için sabaha kadar bekleyeceğim ve gitmeden önce Lia'yla konuşacağım."

Lia işin içine girdikten sonra, arkasına yaslanıp onun kendi başına gitmesine izin vereceğinden şüpheliydim. Eğer onu ya da beni götürmezse en azından Michael'ı götürebilirdi. Bu yumruk yumruğa kavga ile biten bir yolculuk için bir reçete olabilirdi ama en azından Dean'in desteği olurdu.

Michael Dean'den nefret etmiyor. Dean'in kızgın olmasından ve bunu i ç i n d e tutmasından nefret ediyor. Dean'in onun çocukluğunun nasıl olduğunu bilmesinden nefret ediyor. Dean'in benimle olması fikrinden nefret ediyor.

Döndüm ve eve doğru yürümeye başladım, aklım Michael, Dean ve benimle ilgili düşüncelerle doluydu. Dean yanıma düştüğünde altı adım gitmiştim. Yanımdaki bedeninin sıcaklığını düşünmek istemiyordum. Onun eline uzanmak istemedim.

Bu yüzden kendimi daha güvenli bir zeminde kalmaya zorladım. "Judd'ın Scarlett adında bir kızı olduğunu hiç duydun mu?"

CHAPTER 30

TErtesi sabah uyandığında Michael'ın yine dışarıda arabasıyla uğraştığını gördüm. Yatak odamın penceresinde durmuş, onu izliyordum.

sanki olimpik bir spormuş gibi elektrikli zımparayla tampona vuruyordu. *O arabayı mahvedecek*, diye düşündüm. Restorasyon Michael'ın güçlü yanı değildi.

"Sıra sende."

Pencereden dönüp yatağında doğrulmakta olan Sloane'a baktım.

"Uyandım."

"Neye bakıyorsun sen?"

Soruya cevap vermekten kaçınmak için bir yol aradım ama bulamadım.

"Michael," dedim.

Sloane bir an beni inceledi, tıpkı bir arkeoloğun mağara duvarındaki resimlere baktığı gibi. Beyninin çalışma şekli göz önüne alındığında, muhtemelen hiyeroglifleri okumada daha şanslı olurdu.

"Sen ve Michael," dedi Sloane yavaşça.

"Michael ve benim aramda bir şey yok." Cevabım hemen geldi.

Sloane başını iki yana eğdi. "Sen ve Dean mi?"

"Dean'le aramızda hiçbir şey yok."

Sloane bana üç saniye daha baktı ve sonra: "Pes ediyorum." Belli ki kız kızı konuşma kapasitesini tüketmişti. Tanrıya şükür. O

Dolabın içinde kayboldu ve ben sözümü hatırlayana kadar kapının yarısına gelmiştim.

"Bugün bir yere gidiyor olabilirim," dedim ona. "Dean'le birlikte."

Sloane yarı giyinik bir halde dolaptan çıktı. "Ama dedin ki-"

"Öyle değil," diye araya girdim aceleyle. "Dava için. Planın ne olduğundan emin değilim ama öğrenmeye hazırlanıyorum." Durakladım. "Bir dahaki sefere seninle anlaşıcağıma söz vermiştim. Bu benim seni ele verişim."

Sloane gömleğini çekti. Birkaç saniye sessiz kaldı. Konuştuğunda yüzü gülüyordu. "Beni ele geçirmiş say."

Dean'i mutfakta, beyaz pijamaları ve kırmızı topuklu ayakkabılarıyla mutfak tezgahının üzerinde oturan Lia ile birlikte bulduk. Saçları dağınık ve taranmamıştı. İkisi kelimeleri çıkaramayacağım kadar alçak sesle konuşuyorlardı.

Lia, Dean'in omzunun üzerinden beni gördü ve gözlerinde şeytani bir parıltıyla tezgâhtan aşağı atladı. Yere indiğinde topukları fazla sallanmadı.

"Aşık çocuk dün gece onu aptalca bir şey yapmaktan senin alıkoyduğunu söylüyor." Lia sırtıttı. "Şahsen, atlarını tutması için onu nasıl *ikna* ettiğini bilmek istemiyorum. Atlar tutuldu. Hassas kulaklarımı ayrıntılardan kurtaralım, olur mu?"

"Lia," diye bağırdı Dean.

Sloane elini kaldırdı. "Bu hassas ayrıntılarla ilgili sorularım var." "Sonra," dedi Lia Sloane'a. Uzanıp Dean'in yanağını okşadı. Dean Gözlerini kıstı ve ellerini vücudunun önünde düzgünce kavuşturdu. "Uslu duracağım," diye söz verdi. "Scout'un onuru."

Dean nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Allık. Yüz buruşturma. Sırıtmı." Michael odaya girdi, geçerken her birimizi etiketledi. "Ve Sloane şaşkın. Tüm eğlenceyi özledim."

Dean'ın sözlerinden bir şey anlamamaya çalıştığını hissedebiliyordum. Yüzümü buruşturmamı ve kızarmamı. Michael beni rahat bırakmaya çalışıyordu. Ne yazık ki, benim benimkini kapatamadığım gibi o da kendi yeteneğini kapatamıyordu.

"Townsend." Dean boğazını temizledi.

Michael tüm dikkatini diğer çocuğa verdi. "Bir şeye ihtiyaın var," dedi Dean'ın çenesini ve dudaklarının ince çizgisini inceleyerek. "Sen gerçekten sormaktan nefret ediyorum." Michael gülümsedi. "Yara bandı gibi bir şey, ek çıkar."

"Arabaya ihtiyaı var," dedi Lia, Dean'ın bunu yapmasına gerek kalmasın diye. "Ve bunu ona sen vereceksin."

"yle miyim?" Michael şaşır mış gibi görünmek için iyi bir iş çıkardı.

"ok memnun olurum." Dean Lia'ya bir bakış fırlattı, ben *bunu* bu işe *karışma* olarak anladım.

"Peki nereye gidiyoruz?" Michael sordu.

"Biriyle konuşmak için." Dean belli ki bundan daha fazlasını paylaşmak istemiyordu. Michael'ın bunu uzatmasını, Dean'ın gerçekten sormasını sağlamasını bekledim ama Michael birkaç saniye ona baktı ve sonra başını salladı.

"Srşm hakkında yorum yok," dedi Michael hafifçe. "Ve bana borçlusun." "Anlaştık."

"Mükemmel." Lia kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Michael Dean ve Cassie'yle gidecek, Sloane ve ben de dikkatlerini dağıtacağız."

"Bu planı sevdim," dedi Sloane parlak bir ifadeyle. "ok dikkat dağıtıcı olabilirim."

Michael ve Dean o kadar da hevesli değillerdi. "Cassie gitmiyor." İkiisi birlikte konuştular.

Lia bir çocuktan diğerine bakarak, "Bu çok garip," diye yorumladı. "Siz ikiniz şimdi de birbirinizin saçını örmeye mi başlayacaksınız?"

Bir gün, Lia'nın şu başlığı taşıyan bir kitap yazacağından oldukça emindim

Garip Bir Durumu Daha Kötü Hale Getirmek.

"Cassie büyük bir kız," diye devam etti Lia. "Kendi başına karar verebilir. Gitmek istiyorsa gidebilir."

Onlara eşlik etmem konusunda neden bu kadar hevesli olduğundan ya da neden kendisinin evde kalmaya gönüllü olduğundan emin değildim.

"Dean ve ben ikimiz de profilciyiz," diye belirttim. "Bu beni biraz gereksiz yapmıyor mu?" Bu girişime getireceğim tek şey tarafsızlıktı. Lia'nın yeteneği onu daha bariz bir seçim yapıyordu.

"Alınma ama" -Lia bir sonraki cümlesine, ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin hakaret olacağını az çok garantileyecek şekilde başladı- "ama yalan söyleyemezsin Cassie. Ajan Sterling son küçük *maceramızla* ilgili gerçeği senden o kadar çabuk öğrendi ki, bu utanç verici. Gerçekten utanç verici. Burada kalırsan hepimizi yakalatırsın. Ayrıca," diye ekledi, yüz hatlarına bir sırtıma yerleşerek, "Buradaki Tweedledee ve Tweedledum'un kendilerini öldürtme -ya da birbirlerini öldürme- olasılığı daha düşük olacaktır."

Lia ve Michael'ın sırf Dean'i kızdırmak için birlikte dans etmelerini ve Michael'ın ayıları sopalarla dürtmekten kendini alamamasını düşündüm. Michael, Lia ve Dean'in birlikte bir arabada kilitli kalmaları felaket

olurdu. "Tweedledee olmak benim hakkım," dedi Michael umursamazca.

"Peki," dedim Lia'ya. "Ben de onlarla gideceğim."

Bir an için Dean'in itiraz edeceğini sandım ama etmedi. "Siz ikiniz hazır olduğunuzda ben de hazırım," dedi huysuzca.

Michael önce Dean'e, sonra da bana gülümsedi. "Ben hazır doğmuşum."

Broken Springs, Virginia'ya kadar olan yolculuğu gergin ve rahatsız edici bir sessizlik içinde geçirdik.

Sessizlik fazla gelmeye başladığında Michael, "Tamam, arıyorum," dedi. "Radyoyu açıyorum. Şarkı söylenecek. Araba dansı yapılmasına karşı değilim. Ama bir sonraki kişinin yüz ifadesi

yaklaşımları burnuna yumruk yiyor. Cassie olmadığı sürece. Eğer Cassie ise Dean'in burnuna yumruk atarım."

Dean'den boğuk bir ses geldi. Bir saniyemi aldı karışık sesin kahkaha olduğunu fark etti. Tehdit o kadar Michael'dı ki -Tamamen saygısızca, her ne kadar bunu yapacağından hiç şüphem olmasa da.

"Peki," dedim, "kara kara düşünmek yok ama radyo da yok. Konuşmalıyız."

Ön koltukta oturan her iki kişi de bu öneri karşısında biraz telaşlanmış görünüyordu.

"Dava hakkında," diye açıkladım. "Dava hakkında konuşmalıyız. Göreceğimiz bu kadın hakkında ne biliyoruz?"

"Trina Simms," dedi Dean. "Ajan Sterling'in bana gösterdiği ziyaretçi kayıtlarına göre, son üç yıldır babamı giderek artan sıklıkta ziyaret etmiş." Dişlerini sıktı. "Bunun romantik olabileceğine inanmak için sebepler var, en azından onun açısından."

Dean'den bu nedenin ne olduğunu açıklamasını istemedim. Michael da sormadı.

"Onu hapse girmeden önce tanıdığından şüpheliyim," diye devam etti Dean, her kelimeyi önemsizmiş gibi söylüyordu - çünkü izin verirse çok önemli olacaktı. "Kırkklı yaşlarında. Büyük olasılıkla ya onun masum olduğuna ya da öldürdüğü kadınların ölmeyi hak ettiğine kendini inandırmıştır."

Asıl soru, Trina Simms'in çoğu insanın canavar olarak gördüğü bir adama duyduğu ilgiyi nasıl haklı çıkardığı değildi. Asıl soru, kendisinin de bir katil olup olmadığıydı. Eğer öyleyse, cinayetleri romantik bir ilişki olarak mı görüyordu?

Jest mi? Dean'in babasının onunla gurur duyacağını mı düşünmüştü? Bunun onları birbirine yaklaştıracaklarını mı?

Daniel Redding'in bu kadını umursamadığını içgüdüsel olarak biliyordum. İnsanları umursamıyordu, nokta. Duygusuzdu. Duygusuzdu. Sevgiye en çok yaklaşabildiği şey Dean'e karşı hissettiği şeydi ve o da

Her şeyden çok narsistti. Dean sadece *onun* olduğu için önemsenmeye değerdi.

"Oyun planımız nedir?" Michael sordu. "Sadece ön kapıyı mı çalacağız?"

Dean omuz silkti. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Bu senin rodeon," dedi Michael ona. "Ben sadece şoförüm."

"Yalnız gitsem daha iyi olur," dedi Dean.

Ona tek başına hiçbir yere gidemeyeceğini söylemek için ağzımı açtım ama Michael benden önce davrandı.

"Yapamam kovboy. Buna dostluk sistemi demelerinin bir sebebi var. Ayrıca Cassie senin peşinden gitmeye çalışır, ben de onun peşinden giderim ve bu böyle devam eder...." Michael uğursuzca sözünü kesti.

"Peki," diye teslim oldu Dean. "İçeri grup olarak gireriz. Ona arkadaşlarım olduğunuzu söylerim."

"Zekice bir numara," diye yorumladı Michael. O anda Michael'ın Dean'i buraya benim için ya da Lia için getirmeyi kabul etmediğini anladım. Bana geçmişleri hakkında anlattığı her şeye rağmen, bunu Dean için yapmıştı.

"Konuşmayı ben yapacağım," dedi Dean. "Eğer şanslıysak, bana o kadar odaklanmış olacak ki ikinize de dikkatini veremeyecek. Eğer onu tanıyabilirsen harika olur. İçeri gireceğiz. Çıkacağız. Şansımız yaver giderse, kimse gittiğimizi anlamadan evde oluruz."

Görünüşte plan kulağa basit geliyordu ama bu arabadaki tek bir kişiye bile yakıştırabileceğim bir sıfat değildi. Michael bir tabelanın yanından geçerken bu düşünce aklımdan çıkmıyordu: BROKEN SPRINGS'E HOŞ GELDİNİZ, NÜFUS 4,140.

CHAPTER 31

Trina Simms avokado renginde tek katlı bir evde yaşıyordu. Çimler aşırı büyümüşü ama çiçek tarhları açıkça otlanmıştı.

Ön verandada pastel bir hoş geldin paspası vardı. Dean kapı zilini çaldı. Hiçbir şey olmadı.

"Zil bozuldu." Saçları kısa kesilmiş bir çocuk evin yan tarafından geldi. Sarı saçlı ve açık tenliydi.

bir yerde olmak. İlk bakışta yaşı bizimkine yakın gibi görünüyordu ama yaklaştığında en az birkaç yaş büyük olduğunu fark ettim. Aksanını Dean'inkine benzetmişim. Bize kibar bir gülümseme sundu, ülkenin bu kısmında nezaketten çok bir refleks. "Bir şey mi satıyorsunuz?"

Gözleri Dean ve Michael'ın üzerinden geçti ve bana takıldı.

"Hayır," diye yanıtladı Dean, adamın dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Kayıp mı oldun?" diye sordu adam.

"Trina Simms'i arıyoruz." Michael'ın gözleri adama kilitlenmişti. Michael'ın yüzünü daha iyi görebilmek için yana doğru küçük bir adım attım. Kibar gülümsemenin başka bir şey saklayıp saklamadığını ilk bilen o olacaktı.

"Sen kimsin?" diye sordu sarışın adam.

"Biz Trina Simms'i arayan insanlarız," dedi Dean. Bunu söyleme biçiminde saldırgan bir şey yoktu, sesinde bir kavga iması yoktu, ama yabancının yüzündeki gülümseme buharlaştı.

"Annemden ne istiyorsun?"

Böylece Trina Simms'in bir oğlu oldu; Michael ya da Dean'den çok daha uzun ve iri bir oğul.

"Christopher!" Genizden gelen bir çığlık havayı yararak içeri girdi.

"Gitmelisin," dedi Trina'nın oğlu. Sesi alçak, çakıllı ve yatıştırıcıydı, söylediği kelimeler öyle olmasa bile. "Annem misafir sevmez."

Pastel hoş geldin paspasına baktım. Ön kapı hızla açıldı ve neredeyse dengemi kaybedip zıplayarak yoldan çekiliyordum.

"Christopher, nerede benim-" Kapıdan çıkan kadın durma noktasına geldi. Bir süre kısık gözlerle bizi inceledi. Sonra gülümsedi. "Ziyaretçiler!" dedi. "Ne satıyorsunuz?"

"Hiçbir şey satmıyoruz," dedi Dean. "Sizinle konuşmak için buradayız hanımefendi, sanırım siz Trina Simms'siniz?"

Dean'in aksanı daha önce hiç duymadığım kadar belirgindi. Kadın ona gülümsedi ve Daniel Redding'in Dean'in insanların görür görmez sevdiği türden bir çocuk olduğu hakkında söylediklerini hatırladım.

"Ben Trina," dedi kadın. "Tanrı aşkına Christopher, kambur durmayı bırak. Misafirimiz olduğunu görmüyor musun?"

Christopher daha dik durmak için hiçbir hareket yapmadı. Benim bakış açıma göre, hiç de kambur durmuyordu. Dikkatimi tekrar annesine çevirdim. Trina

Simms'in saçları muhtemelen bütün sabah bigudilerle toplanmıştı. Kırmızı ruj dışında hiç makyaj yapmamıştı.

"Sanırım Christopher'ın arkadaşları olduğunuzu ummak çok fazla olur?" dedi bize. "Bir sürü arkadaşı var ama onları hiç getirmiyor."

"Hayır, hanımefendi," diye yanıtladı Dean. "Daha yeni tanıştık."

Eğer Dean "tanıştık" derken "sessizce birbirimizi değerlendirdik" demek istediye.

"Çok güzelsin." Trina'nın benimle konuştuğunu anlamam bir anımı aldı. "Şu saçlara bak."

Saçlarım ortalamadan biraz daha uzun ve biraz daha kalındı - yorum yapmaya değecek bir şey değil.

"Ve o ayakkabılar," diye devam etti Trina, "çok

kıymetliler!" Kanvas tenis ayakkabısı giyiyordum.

"Hep bir kızım olsun istemiştim," diye itiraf etti Trina.

"Onları içeri davet ediyor muyuz, etmiyor muyuz anne?" Christopher'ın sesinde hafif bir gerginlik vardı.

"Oh," dedi Trina, aniden sertleşerek. "Yapmamız gerektiğinden emin değilim."

Eęer oğlunuz bir şey söylemeseydi, bizi kendiniz davet ederdiniz diye dūřündüm. İkisi arasındaki dinamikte beni rahatsız eden bir şey vardı.

"Onlara neden burada olduklarını sordun mu?" Trina'nın elleri kalçalarına gitti. "Üç yabancı annenin verandasına geliyor ve sen hiç-"

"Sordu ama henüz kendimi tanııtma fırsatı bulamadım," diye araya girdi Dean. "Benim adım Dean."

Trina'nın gözlerinde bir ilgi kıvılcımı çaktı. "Dean?" diye tekrarladı. Bir adım öne çıkarak beni yana doğru dirseğiyle itti. "Dean ne?"

Dean hareket etmedi, gözünü kırpmadı, onun incelemesine herhangi bir tepki vermedi. "Redding," dedi. Christopher'a baktı, sonra tekrar Trina'ya. "Sanırım babamı tanıyorsunuz."

CHAPTER 32

T Simms'lerin evinin içi, aşırı büyümüş ön bahçeyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Yerler tertemizdi. Porselen figürler oturuyordu. mevcut her yüzeyde. Koridorun duvarlarında düzinelerce çerçeveli resim asılıydı: Christopher'ın okul fotoğrafı üstüne okul fotoğrafı, her birinde yüzünde aynı ciddi bakış. Sadece bir erkek resmi vardı. Daha yakından baktım ve donakaldım. Adam sıcak bir şekilde gülümsüyordu. Birkaç tane Gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar vardı. Onu tanıdım.

Daniel Redding. Ne tür bir kadın peçetelere düşkündür ve duvarına bir seri katilin resmini asar?

"Onun gözlerini almışsın." Trina bizi oturma odasına götürdü. Oturdu. Dean'ın karşısında. Bakışları sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi onun yüzünden hiç ayrılmıyordu. Sanki açlıktan ölüyordu ve o da yiyecekti. "Geri kalanınız... Daniel her zaman annenizden çok şey taşıdığınızı söylerdi." Trina durakladı, dudakları büzüldü. "Onu tanıdığımı söyleyemem. O burada büyümedi, biliyorsun. Daniel üniversiteye gitti -her zaman çok zekiydi. Onunla birlikte geri döndü. Ve tabii bir de sen vardın."

"Büyürken babamı tanıyor muydun?" Dean sordu. Sesi son derece kibar. Son derece rahat görünüyordu.

Bu ona zarar veriyordu.

"Hayır," dedi Trina. Dudaklarını bir kez daha büzdü ve ardından bir açıklama yaptı. "Benden birkaç sınıf küçüktü, bilirsin işte."

bir hanımefendi asla yaşını söylemez."

"Burada ne işin var?" Christopher odanın girişinde kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Dean'e bu soruyu yöneltti. Yüzü gölgeler içindeydi ama sesi olayların bu şekilde gelişmesiyle ilgili hisleri hakkında hiçbir şüphe bırakmıyordu. Dean'i evinde istemiyordu. Dean'in babasının duvarlarında resim.

Onu suçladığımdan değil.

Trina sert bir sesle, "Dean'e kapımız açık," dedi. "Eğer temyizde işler yolunda giderse, burası onun evi olabilir."

"İtiraz mı?" Dean söyledi.

Trina sabırla, "Babanın temyiz başvurusu," dedi. "Yerleştirdikleri kanıtlar." "*Onlar* FBI mı?" Michael sordu. Trina ona bir el salladı. bir sineği uzaklaştırıyordu.

"Bu aramaların hiçbiri yasal değildi," dedi Trina. "Hiçbiri." "Babam o kadınları öldürdü." Dean durakladı. "Ama sen bunu biliyorsun, değil mi?"

"Baban çok zeki bir adam," dedi Trina. "Her parlak adamın çıkış yollarına ihtiyacı vardır. Ondan diğer erkekler gibi yaşaması beklenemez. Bunu sen de biliyorsun."

Trina'nın konuşmasındaki aşinalık beni hasta etti. Dean'i tanıdığını sanıyordu. Dean'in onu tanıdığını sanıyordu.

Ama Emerson Cole'u o mu öldürdü? Profesörü o mu öldürdü? Buraya bu yüzden gelmiştik. Bilmemiz gereken şey buydu.

"Daniel gibi bir adam için zor olmalı," dedim. Dean'in eli benimkini buldu. Uyarırcasına sıktı ama Trina'nın dikkatini çoktan çekmiştim. "Kafese kapatılmak, bir hayvan gibi, sanki gerçekten *daha azmış* gibi."

"O *daha fazlası*," diye bitirdi Trina.

"Bu kadar yeter," dedi Christopher odayı geçerken. "Gitmen gerekiyor." Dirseğime uzandı ve beni koltuktan kaldırdı. Tökezledim.

Christopher'ın gözlerine bakmak, ne düşündüğünü, beni bu kadar sert yakalamak *isteyip istemediğini* bilmek için

Dean bir an yanımdaydı, bir an sonra Christopher'ı duvara yapıştırmış, ön kolunu Trina'nın oğlunun boğazına dayamıştı. Ten renkleri arasındaki zıtlık dikkat çekiciydi -Dean'inki bronz, Christopher'inki solgundu.

"Christopher!" Trina söyledi. "Bu genç bayan bizim *misafirimiz*." Göğsü telaşla kabarmıştı. *Hayır, tedirginlik değil*, fark ettim. Dean'in gözlerindeki bakışı, hareket edişini görünce *heyecanlandığını* anladım.

Michael Dean'e doğru yürüdü ve onu avından çekip aldı. Dean bir an Michael'ın tutuşuna karşı koydu, sonra hareketsiz kaldı. Michael onu bıraktı ve Christopher'ın gömleğinin önünü okşadı, Christopher yıpranmış ve hırpalanmış bir tişört giymiş olmasına rağmen takım elbise ceketinin yakalarının tozunu alır gibiydi.

"Ona bir daha dokunursan," dedi Michael Christopher'a konuşurcasına, "beni senden çekmeye çalışan Dean olur."

Michael bir keresinde bana kendini kaybettiğinde *gerçekten* kaybettiğini söylemişti. Hoş tonunun altından bunu duyabiliyordum - Christopher bana bir el daha atarsa, Dean Michael'ı çekip alamayabilirdi.

Christopher'ın elleri yumruk şeklinde düğümlendi. "Buraya gelmemeliydin. Bu hastalıklı bir durum. Hepiniz hastasınız." Yumrukları iki yanında kaldı ve bir dakika sonra oturma odasından dışarı çıkıp evden çıktı. Ön kapı çarpıldı.

Trina Dean'e, "Korkarım Christopher babanla olan ilişkiyi tam olarak anlamıyor," dedi. "Kendi babası gittiğinde sadece dokuz yaşındaydı ve..." Trina iç çekti. "Bekar bir anne elinden geleni yapar."

Dean yanıma oturmak için geri geldi. Michael ayakta duruyordu ve Trina'yı onun dikkatini fark etme olasılığını azaltacak bir açıdan izlediğini fark ettim.

"Daniel'la ne zamandır birliktesiniz?" Ben sordum. *Sen değilsin* birlikte, düşündüm. *Seni kullanıyor*. Ne için, emin değildim.

"Yaklaşık üç yıldır görüşüyoruz," diye yanıtladı Trina. Bu sorunun sorulmasından memnun görünüyordu - tabii ki bu soruyu seçmemin nedeni de buydu. Eğer ilişkimizi onayladığımıza inanırsa, bu kafasında çizdiği küçük mutlu tabloyu besleyecekti. Dean *ziyarete* gelmişti. Bu bir sorgulama değildi. Bu bir konuşmaydı.

"Sizce bu yeni dava temyiz şansını etkileyecek mi?" Ben sordum.

Trina kaşlarını çatı. "Ne yeni davası?" diye sordu. Cevap vermedim. Trina benden Dean'e baktı.

"Neden bahsediyor Dean?" diye sordu. "Babanın yasal durumu için ne kadar kritik bir dönem olduğunu biliyorsun."

Yasal durumunun hüküm giymiş bir seri katil olması olduğunu düşündüm. Briggs ve Sterling'le ve Dean'in kendisiyle olan etkileşimlerime dayanarak, bu itirazın Trina'nın yaşlı Redding serbest bırakılırsa Daniel ve Dean'in buraya taşınacağına dair yanlış yönlendirilmiş inancı kadar kurgusal olduğundan neredeyse emindim.

"İşte bu yüzden buradayım," dedi Dean, beni takip ederken yan gözle bana bakarak. "Colonial'da öldürülen kız mı? Ve sonra kitabı yazan profesör?"

"FBI benimle *bu* konuda konuşmaya çalıştı." Trina burnunu çekti. "Babanın destekçisi olduğumu biliyorlar. Beni ona karşı kullanabileceklerini düşünüyorlar."

"Ama yapamazlar," dedim yatıştırıcı bir şekilde. "Çünkü sahip olduğun şey gerçek." Bu kadının sanrılarıyla oynadığım için duyduğum suçluluk duygusunu yuttum. Daniel Redding'in ne olduğunu bildiğini hatırlamak için kendimi zorladım: bir katil. Sadece umurunda değildi.

"Bu davanın Daniel ile hiçbir ilgisi yok. *Hiçbir ilgisi yok.* FBI onun üzerine başka bir şey yıkmak ister. Halka açık bir çimenliğe mi bırakılmış?" Trina alay etti. "Daniel asla bu kadar düşüncesiz, bu kadar özensiz bir şey yapmaz. Ve dışarıda başka birinin olduğunu düşünmek-" Başını salladı. "Kendine pay çıkarıyor, şöhretinin ticaretini yapıyor. Bu bir suç, olan bu."

Cinayet bir suçtur, diye düşündüm ama bunu yüksek sesle söylemedim. Burada ihtiyacımız olanı almıştık. Trina Simms, Daniel Redding'in çalışmalarını devam ettirmekle ilgilenmiyordu; ona göre taklitçi bir intihalcı, bir kalpazandı. O kadındı, düzen hastasıydı ve kontrolcüydü. Bizim UNSUB bunların hiçbiri değildi.

UNSUB'ımız yirmili yaşlarında, başkaları tarafından boyunduruk altına alınmış bir erkekti. "Gitmeliyiz," dedi Dean.

Trina gıdıkladı ve itiraz etti ama kapıya doğru ilerledik. "Sormamın sakıncası yoksa," dedim çıkarken, "Christopher ne tür bir araba kullanıyor?"

"Kamyon kullanıyor." Trina bunun tuhaf bir soru olduğunu düşündüyse de belli etmedi.

"Kamyon ne renk?" Ben sordum.

"Söylemesi zor," dedi Trina, sesi Christopher'a karşı defalarca kullandığı tona bürünmüştü. "Onu hiç yıkamaz. Ama son baktığımda siyahtı."

Ajan Sterling'in bize verdiği profili düşününce ürperdim ve Christopher'ın kolumdaki hayaletini hissettim.

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," diyebildim.

Trina elini uzattı ve yüzüme dokundu. "Ne kadar tatlı bir kız," dedi Dean'e. "Baban bunu onaylardı."

CHAPTER 33

“Hİşte." Michael anahtarlarını Dean'e fırlattı. Dean onları yakaladı. "Sen sür," dedi Michael, arabanın yolcu tarafına geçerek. "Sen de kullanabilirsin."

Dean anahtarları sıkıca kavradı ve ben Michael'ın nasıl bir oyun oynadığını merak ettim. Arabasını başkasının kullanmasına asla izin vermezdi ve Dean bir istisna yapacağı *son* kişiydi. Dean de muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu ama başını sallayarak teklifi kabul etti.

Michael benimle birlikte arka koltuğa tırmandı. "Dean evden uzaklaşırken, "Christopher Simms: annesinin seri katillere ilgisi olduğu için anlaşılabilir bir şekilde üzgün mü, yoksa kendisi de bir psikopat mı?" diye sordu.

"Cassie'yi yakaladı." Dean bu ifadenin bir an havada asılı kalmasına izin verdi. "Benim için de gidebilirdi. Senin için de gidebilirdi. Ama o Cassie'ye gitti."

"Ve sen onu tehdit ettiğinde," diye ekledim, "gitti."

Buraya gelmemeliydin. Christopher'ın sözlerini tekrar gözden geçirdim. *Bu iğrenç. Hepiniz hastasınız.*

"Neyi bekliyorsunuz?" Michael sordu. Bir an için benimle konuştuğunu sandım ama sonra yorumun Dean'e yönelik olduğunu fark ettim. Araba hareket etmiyordu. Dur işaretinde oturuyorduk.

"Yok bir şey," diye cevap verdi Dean ama gözleri yola kilitlenmişti ve birden Michael'ın Dean'in arabayı sürmesine öylece izin vermediğini fark ettim. Bu bir

Dean'in büyüdüğü kasaba. Burası onun geçmişiydi, bu dava olmasaydı asla gitmeyi seçmeyeceği bir yerdi.

"Şu yolun aşağısında ne var?" Dean'e sordum.

Michael gözüme takıldı ve başını hafifçe salladı. Sonra koltuğunda geriye yaslandı. "Dean, eve geri mi dönüyoruz, yoksa bir yere mi gidiyoruz? dolambaçlı yol mu?"

Uzun bir süre sonra Dean yola döndü. Parmak eklemlerinin direksiyonun üzerinde sıkılaştığını görebiliyordum. Michael'a baktım. O da

Sanki bunu planlamamış gibi omuz silkti. Sanki kasabaya gelirken Dean'in yüzünde bir şey görmemişti de giderken arabayı Dean'in kullanmasına izin vermek istemişti.

Ormanın içine doğru kıvrılan toprak bir yolun yanındaki kaldırıma park ettik. Dean arabayı kapattı ve indi. Bakışlarım bir posta kutusuna takıldı. O ormanın içinde, yolun sonunda bir yerde bir evdi.

Dean'in eski evi.

Dean'i arabanın içinden izleyen Michael'a öfkeyle, "Buraya gelmesini sen istedin," diye fısıldadım. "Ona anahtarları sen verdin-"

"Ona bir seçenek sundum," diye düzeltti Michael. "Dean'i kızgın gördüm. Onu iğrenirken, suçluluk duygusu içinde boğulurken, kendinden ve yapabileceklerinden korkarken, *senden* korkarken gördüm." Michael bir an için bunun kafasına dank etmesine izin verdi. "Ama bugüne kadar onu bir kez bile ham görmedim." Michael durakladı. "Bu kötü bir şey değil. Bir insanı böyle parçalayan anılardır Cassie. İyi olanlar."

Bir anlık sessizliğe gömüldük. Dışarıda Dean yürümeye başladı. Toprak yola. Onun gidişini izledim, sonra Michael'a döndüm. "Ona anahtarları buraya gelmesi gerektiği için mi yoksa bir zamanlar *senin* geçmişini yüzüne vurduğu için mi verdin?"

Buraya gelmek Dean'e yardımcı olabilirdi ama şüphesiz canını da yakacaktı. "Profil uzmanı sensin," diye yanıtladı Michael. "Sen söyle."

"İkisi de," dedim. *Sözde rakipler. Sözde kardeşler. Sözde başka bir şey.* Michael ve Dean'in benimle hiçbir ilgisi olmayan karmaşık bir ilişkileri vardı. Michael bunu Dean'e yardım etmek ve onu incitmek için ayarlamıştı.

"Onun peşinden gitmek istiyor musun?" Michael'ın sorusu beni şaşırttı.

"Duyguları okuyan sensin," diye karşılık verdim. "Sen söyle."

Michael bana doğru eğilerek, "Sorun da bu Colorado," diye cevap verdi. "Ne hissettiğini sana söylememi istiyorsun. Ben senin *bilmeni* istiyorum."

Elim yavaşça kapı koluna doğru gitti. Michael koltuğun üzerinden bana doğru eğildi. "Her zaman onun peşinden gidecektin," dedi bana. Dudakları benimkilere o kadar yakındı ki her an arayı kapatabileceğini düşündüm. "Asıl anlamam gereken şey *neden* olduğu."

Karşıma geçip arabanın kapısını iterek açtığında Michael'ın nefesini hâlâ yüzümde hissedebiliyordum.

"Hadi git," dedi. "Ben bekliyor olacağım."

Ama bu kez, sesinde alttan alta bir gerginlik duydum - Michael'ın uzun süre beklemeyeceğini söyleyen bir şey.

Dean'i bir çitin önünde yakaladım. Bir zamanlar beyaz olabilirdi ama şimdi kir tutmuş ve yıpranmıştı. Arkasındaki evin dış kaplaması da aynı renkteydi. Bahçede yan yatmış parlak sarı bir üç tekerlekli bisiklet, etrafındaki her şeyle tam bir tezat oluşturuyordu. Dean'in bakışlarını takip ederek Çitin hemen dışındaki çıplak otlar.

Dean, sanki babasının tüm o kadınlara işkence ettiği ve öldürdüğü binadan değil de havadan bahsediyormuş gibi, "Alet kulübesini yıkmışlar," diye yorum yaptı.

Çimenlerin üzerindeki üç tekerlekli bisiklete baktım ve burayı satın alan insanları merak ettim. Buranın tarihini biliyor olmalılar. Bir zamanlar bu bahçede nelerin gömülü olduğunu biliyor olmalıydılar.

Dean tekrar yürümeye başladı, evin yarısına kadar gelmişti. Çitin yanında diz çöktü, parmaklarıyla bir şey arıyordu.

"İşte," dedi. Yanında diz çöktüm. Görebilmek için elini hareket ettirdim. Baş harfleri. Onun ve bir başkasının.

MR.

"Marie," dedi Dean. "Annemin adı Marie'ydi."

Evin ön kapısı açıldı. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk üç tekerlekli bisiklete doğru hızla geldi. Küçük çocuğun annesi ön verandada kaldı ama bizi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gençler. Yabancılar. Onun mülkünde.

Dean sessizce, "Gitmeliyiz," dedi.

Tekrar konuşana kadar toprak yolu yarılamıştık. "Eskiden Go Fish oynardık." Konuşurken gözlerini dikmiş önüne bakıyordu, aynı sabit tempoda yürüyordu. "Old Maid, Uno, War- kartlarla ilgili her şey."

Biz. Dean ve annesi gibi.

"Ona ne oldu?" Bu daha önce hiç sormadığım bir soruydu. Daniel Redding Briggs'e karısının onu terk ettiğini söylemişti ama ben onun sadece Daniel Redding'i terk etmediğini düşünmemiştim. Dean'i de terk etmişti.

"Sıkıldı." Dean bir asker gibi yürüyordu, gözleri dosdoğru ilerideydi, hızı hiç kesilmiyordu. "Ondan sıkıldı. Benden sıkıldı. Onu bu küçük kasabaya geri getirdi, ailesiyle tüm ilişkisini kesti." Bir kez yutkundu.

"Bir gün eve geldiğimde gitmişti." "Hiç düşündün mü?"

"Onu öldürdüğünü mü?" Dean durdu ve yüzünü bana döndü. "Eskiden öyleydim.

FBI cesetleri çıkardığında, bana onun öylece gitmediğini söylemelerini bekledim. Hâlâ orada, toprağın altında olduğunu." Tekrar yürümeye başladı, bu sefer daha yavaştı, sanki vücudu çimentoyla ağırlaşmıştı. "Ve sonra sosyal hizmet uzmanım onu buldu. Canlı olarak."

"Ama..." Dilimin ucundaki soruyu bastırmayı başaramadan ağzımdan o tek kelime kaçtı. Ne düşündüğümü söylemeyi reddettim - Dean'ın annesi yaşıyorsa ve nerede olduğunu biliyorlarsa, Dean nasıl oldu da koruyucu aileye verildi? Müdür neden bu program olmasaydı gidecek başka bir yeri olmayacağını iddia ediyordu?

"Biriyle çıkıyordu." Dean bir ayağını toprağa sürttü. "Ben Daniel Redding'in oğluydum."

Orada durdu, anlayamadığım bir şeyi açıklamak için dokuz kelime kullandı.

Sen de onun oğluydun, diye düşündüm. Bir insan kendi çocuğuna bakıp nasıl "Hayır, teşekkürler" diyebilir? *Go Fish ve Old Maid* çitlere isimlerinin baş harflerini kazıyorlardı. Dean'ın buraya dönmesinin sebebinin Marie Redding olduğunu biliyordum.

İnsanı parçalayan kötü anılar değildir. İyi olanlardır.

"Nasıl biriydi?" Soru ağzımda zımpara kağıdı gibi hissettirdi ama buraya bunun için geldiyse dinleyebilirdim. Kendimi dinlemeye zorlardım.

Dean arabaya dönene kadar soruma cevap vermedi. Michael sürücü koltuğunda oturuyordu. Dean yolcu tarafına doğru yürüdü. Elini kapıya koydu, sonra bana baktı.

"Nasıl biriydi?" diye tekrarladı usulca. Adam başını salladı. "Trina Simms'e hiç benzemiyordu."

CHAPTER 34

WDöndüğümüzde Judd verandada oturmuş bizi bekliyordu. *Hiç iyi değildi.* Yaklaşık beş saniye boyunca, acaba günü şehirde geçirdiğini iddia ediyor. Judd elini kaldırdı ve ben daha kelimeleri oluşturamadan onları durdurdu.

"Her zaman şuna inandım: Çocuklara yeterince alan tanırsanız, kendi hatalarını kendileri yaparlar. Öğrenirler." Judd birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Sonra bir keresinde kızım on yaşlarındaydı. O ve en yakın arkadaşı *bilimsel* bir *keşif gezisine* çıkmayı akıllarına koymuşlardı."

"Bir kızın mı var?" Michael söyledi.

Judd sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Scarlett'in aklına hep bunun gibi fikirler gelirdi. Aklına bir şeyler yapmak gelirdi.

Bir şey vardı ve onu bundan vazgeçirmek mümkün değildi. Ve küçük arkadaşı, eğer Scarlett bu işe *bilim* için girdiyse, arkadaşı da keşifçi tiplerden biriydi. Bir *örnek* için bir uçurumun kenarından aşağı inen bir tipti. Neredeyse kendilerini öldürdüler." Judd tekrar sessizliğe gömüldü. "Bazen bazı çocuklar öğrenme konusunda biraz yardıma ihtiyaç duyarlar."

Judd hiç sesini yükseltmedi. Kızgın bile görünmedi. Ama birden Judd'ın "yardımını" istemediğimden emin oldum.

"Benim hatamdı." Dean'in sesi Judd'inkini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu ve bazı tavırlarının da yaşlı adama ait olduğunu fark ettim. "Michael ve Cassie sadece ben yalnız gitmeyeyim diye benimle geldiler."

"Bu doğru mu?" Judd üçümüze de sadece ebeveynlik yapmış birinin yapabileceği bakışlardan birini atarak sordu; kendi ebeveyniniz yaptığında size bezinizi değiştirdiklerini ve şimdi bile BS'nizi tanıyabildiklerini hatırlatan bakışlardan.

"Bunu yapmam gerekiyordu." Dean bundan başka bir şey söylemedi. Judd kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Belki yaptın," diye izin verdi. "Ama ben olsam önümüzdeki beş saniye içinde daha iyi bir bahane düşünürdüm evlat, çünkü buna ihtiyacın olacak."

Topuk seslerini duydum. Bir an sonra Ajan Sterling, Judd'ın arkasındaki kapıda belirdi. "İçeri," diye bağırdı. "Hemen şimdi."

İçeri girdik. Yakalanmamak için çok fazla. Sterling bizi Briggs'in ofisine götürdü. Kanepeyi işaret etti. "Oturun."

Ben oturdum. Dean oturdu. Michael gözlerini devirdi ama kanepenin koluna oturdu.

Michael ciddiyetle, "Bu Dean'in hatasıydı," diye açıkladı. "Bunu yapması gerekiyordu."

"Michael!" Dedim.

"Briggs'in şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" Ajan Sterling'in sorusu beklediğim gibi değildi. Zihnim Briggs'in konumunun bu tartışmayla, yaptığımız şeyle ilgili olabileceğine dair nedenler aramaya başladı. Dışarıda bizi mi arıyordu? Hasar kontrolü yapmak için müdürle mi buluşuyordu?

"Briggs," dedi Ajan Sterling gergin bir sesle, "Warren County polis karakolunda, Emerson Cole cinayetiyle ilgili bilgi sahibi olduğunu düşünen bir adamla görüşüyor. Anlayacağınız, bir seri katilin oğlu bu öğleden sonra annesini ziyaret etti ve Bay Simms çocuğun saldırgan olabileceğine inanıyor." Durakladı. "Beyefendinin iddiasını desteklemek için boynunda bir çürük var."

Christopher Simms Dean'i polise mi ihbar etmiş? Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Neyse ki," diye devam etti Ajan Sterling, kelimeyi bir şans ifadesinden çok bir suçlama gibi kullanarak, "Briggs yerel halktan bu davayla ilgili her şeyi onun aracılığıyla yönlendiriyor, yani ifadeyi alan kişi o. Hâlâ orada, ifadeyi alıyor. Anlaşıldığı üzere, Christopher Simms'in söyleyecek çok şeyi var. Dean hakkında, geri kalanınız hakkında, annesinin Daniel Redding ile olan ilişkisi hakkında. O sadece bir kaynak bilgi."

"Siyah bir kamyon kullanıyor." Ellerime baktım ama konuşmaktan kendimi alamadım. "Daniel Redding ile bir bağlantısı var. Annesi onu sürekli azarlıyor. Ben oradayken kendini kaybetti ve beni yakaladı. Dürtüselliğiniz var ama hareketleri ve tavırları da kontrollü."

"Cassie'yi yakaladığında Christopher'ı duvara mı çarptın?" Ajan Sterling Dean'e sordu. Söylediğim onca şey arasında buna takılacağını tahmin etmiştim.

Dean özür dilemeden omuz silkti. Ajan Sterling bunu evet olarak kabul etti.

Sterling Michael'a döndü. Ona bir şey sormasını bekliyordum ama onun yerine sadece elini uzattı. "Anahtarlar."

"Spatula," diye yanıtladı Michael. Kadın gözlerini ona dikti. "Sadece rastgele isimler söylemiyor muyuz?" diye sordu küstahça.

"Bana anahtarlarını ver. Şimdi."

Michael cebinden anahtarlarını çıkardı ve umursamazca ona doğru fırlattı. Dean'e geri döndü.

"Babama sana güvendiğimi söyledim," dedi. "Ona bunu halledebileceğimi söyledim."

Sözleri Dean'in derisinin altına işledi. Dean onu geri itti. "Senden beni idare etmeni hiç istemedim."

Sterling gerçekten de irkildi. "Dean..." Özür dileyebilecekmiş gibi görünüyordu ama kendini durdurdu. Yüzündeki ifade sertleşti.

"Şu andan itibaren yalnız değilsin," dedi Dean'e sertçe. Michael'ı işaret etti. "Siz ikiniz birlikte kalacaksınız. Eğer Michael'la değilsen, başka biriyle birliktesin. Artık yerel polisin radarına girdiğine göre, eğer UNSUB'ımız tekrar saldırırsa, bir mazerete ihtiyacın olabilir."

Ajan Sterling Dean için daha iyi bir ceza tasarlayamazdı. Doğası gereği yalnız bir insandı ve o günkü olaylardan sonra yalnız kalmak isteyecekti.

"Gidebilirsiniz." Ajan Sterling'in sesi netti. Üçümüz de bir anda ayağa kalkmıştık. "Sen değil, Cassie." Sterling bakışlarıyla beni olduğum yerde sabitledi. "Siz ikiniz," dedi çocuklara, "dışarı!"

Michael ve Dean önce birbirlerine sonra da bana baktılar. "Sana bir daha sormayacağım."

Ajan Sterling konuşmadan önce kapı çocukların arkasından kapanana kadar bekledi. "Sen ve Dean eski Redding evinde ne yapıyordunuz?"

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Bilmediği *bir şey* yok muydu?

"Polisle temasa geçen tek kişi Christopher Simms değildi," diye bilgilendirdi Sterling beni. "Yerel polis, Redding'in eski arazisinde 'genç avcılar' olduğunu duyuyor, birileri Dean hakkında şikayette bulunduktan sadece birkaç dakika sonra ve akıllarının nereye gittiğini tahmin edebilirsiniz."

Ben bile bunun iyi görünmediğini kabul etmek zorundaydım.

"Geri dönmesi gerekiyordu," dedim, sesim yumuşak ama tereddütsüzdü. "Sadece görmek için."

Sterling'in çenesi sıkıştı ve artık var olmayan bir alet deposunda elleri ve ayakları bağlı olarak o arazide geçirdiği zamanı düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Dean'in oraya geri dönmesi gerekiyordu, bu babasıyla ilgili değildi." Bunun kafama girmesi için durakladım. "Bu ziyaretin Daniel Redding'le hiçbir ilgisi yoktu."

Sterling bunu zihninde evirip çevirdi. "Annesi mi?" diye sordu.

Cevap vermedim. Cevap vermek zorunda değildim. Bir başka gergin sessizlik anından sonra ağzımdan bir soru döküldü. "Onunla konuşan oldu mu?" Annemin pek çok hatası olduğunu ama beni asla *terk* etmeyeceğini düşünmeye devam ettim. Dean'in annesi de sadece terk etmemişti, onu geri alma şansı vardı ve hayır demişti. "Eğer UNSUB'ımız Redding'e takıntılıysa, Dean'in annesi bir hedef olabilir," diye devam ettim. Marie'yle konuşmak için onu sarsmakla ya da en azından Dean'e yaptıklarıyla yüzleşmesini sağlamakla ilgisi olmayan nedenler vardı.

Sterling kısaca, "Onunla konuştum," dedi. "Ve o bir hedef değil."

"Ama nasıl olur da-"

"Dean'in annesi Melbourne'de yaşıyor," dedi Sterling. "Avustralya'da olduğu gibi- dünyanın öbür ucunda ve bu katilin ulaşamayacağı bir yerde. Davayla ilgili herhangi bir bilgisi yok ve onu rahat bırakmamızı istedi."

Dean'i terk ettiği gibi mi?

"Onu hiç sordu mu?" Ben sordum. Sterling dudaklarını büzdü. "Hayır."

Ajan Sterling ve Dean'le olan ilişkisi hakkında bildiklerimi göz önüne aldığım da, onun da o görüşmeye benimle aynı şekilde gittiğine bahse giriyordum: Marie'den yaptıkları için nefret ediyor, ama doğru şeyi söyler ya da doğru soruyu sorarsa bunu geri alabileceğine yarı yarıya inanıyordu. Ajan Sterling, Doğallar programının Dean'in en iyi seçeneği olduğuna inanmak istememişti ama şimdi, *"Eğer bu olmasaydı"* diye düşündüğünü duyar gibiydim.

gidecek başka bir yeri yoktu.

"Şüpheliler listenize Christopher Simms'i de eklemelisiniz," dedim. Ne zaman

Beni hemen susturmadı, ben de devam ettim: "Küçük biri değil ama onun boyunda birinden bekleyeceğiniz türden bir duruşu da yok. Yavaş hareket eder, yavaş konuşur, zeki olmadığından ya da

koordinasyonsuz, ama kasıtlı olduğu için. Çekingen. Utangaç değil, beceriksiz değil, sadece içinde bir şeyler tutuyor."

"Cassie-" Bana durmamı söyleyecekti ama ona fırsat vermedim.

"Eve yaklaştığımızda Christopher dışarıdaydı. Tahmin etmem gerekirse, bütün dış işleri onun yaptığını söyleyebilirim. Çimler aşırı büyümüştü- Belki de her konuda annesinin isteklerini yerine getirmesine rağmen, bu şekilde annesine saldırıyor. Biraz zorlanıyor ama gerçekten istese taşınabilecek yaşta." Kelimeler ağzımdan gittikçe daha hızlı dökülüyordu. "Annesi bir sürü arkadaşı olduğundan bahsetti ve antisosyal ya da özellikle beceriksiz olduğunu düşündüren hiçbir şey görmedim. Peki neden taşınmıyor?" Kendi soruma kendim cevap verdim. "Belki annesinin ona ihtiyacı olduğunu düşünüyordur. Belki de onun onayını istiyordur. Belki de onu buna zorluyordur. Bilmiyorum. Ama şunu biliyorum ki kendini kaybettiğinde bir anda oldu ve Michael ya da Dean'e saldırmadı. Benim için gitti."

Sonunda nefes almak için durdum. Birkaç saniye boyunca Sterling orada öylece durdu.

"UNSUB'ın ateşli silahlar konusunda rahat olduğunu ama iş silahsız çatışmalara geldiğinde kendinden daha az emin olduğunu söylemişsiniz. O odadaki kolay hedef bendim ve o da bana saldırdı."

Belki de Christopher konuşan ben olduğum için bana uzanmıştı. Belki de aktif olarak kavga *çıkarmamaya* çalışıyordu ve üçümüz arasında yumrukla karşılık vermeyecek tek kişinin ben olduğumu düşündü.

Ya da belki de kadınlara karşı kendini savunmaktan hoşlanan bir adamdı.

"Evde hiç ateşli silah var mıydı?" Sterling sordu. Sorunun ağzından kaçtığı hissine kapıldım. Bunu sormak istememişti.

"Ben hiç silah görmedim."

Ajan Sterling'in telefonu çaldı ve elini kaldırarak beni beklemeye aldı.

"Sterling." Telefona kendi adıyla cevap verdi. Telefonun diğer ucundaki kişi her ne söyleyecekse, bu iyi bir haber değildi. Sımsıkı sarılmış bir yay gibiydi, her kası gergindi. "Şaka yapıyorsunuz.

Ne zaman?" Sterling, cevaplanan tek sorunun "ne zaman" olmadığını düşünmemi sağlayacak kadar uzun bir süre sessiz kaldı. "Beş dakika içinde yola çıkabilirim."

Aramayı aniden

sonlandırdı. "Haberler kötü

mü?" diye sordum. "Ceset."

Bu sözler muhtemelen konuşmayı bitirmek içindi ama sormak zorundaydım. "Bizim UNSUB?"

Sterling elini telefonuna sımsıkı sardı.

"Bana bu işin dışında kalmamı söylediğin nokta bu mu?" diye sordum.

Sterling gözlerini kapadı ve tekrar açmadan önce derin bir nefes aldı.

"Kurbanın adı Trina Simms ve oğlu Christopher Briggs'le birlikte *karakoldayken* komşuları çığlık seslerini duyup 911'i aramış." Sterling bir elini saçlarında gezdirdi. "Evet, sana bu işe karışmamanı söylediğim yer burası."

İstese de istemese de Christopher hakkında söylediklerimi dinledi. Briggs'in söylediklerini duymak yüzüne soğuk su çarpmak gibiydi.

Yanılmışım, diye düşündüm. Broken Springs'e yaptığım ziyaretten topladığım ufak tefek şeylerin artık hiçbir önemi yoktu. Trina ölmüştü ve Christopher olay sırasında Briggs'in yanındaydı.

O sadece bir adam. Koyu renk kamyoneti olan ve annesi tam bir baş belası olan bir adam. İşe yaramaz biriydi.

Ayakkabılarımın değerli olduğunu düşünen Trina'yı ve Daniel Redding'in temyiz başvurusu üzerine hapisten çıkacağını hayal ettim.

"Dean'in babasının açık bir başvurusu var mı?" Ben sordum.

Ajan Sterling konunun değişmesine hiç aldırmadı. "Yok." Briggs'in masasına doğru yürüdü ve çekmecelerden birinden bir şey çıkardı.

Çekmeceyi kapattı ve bana doğru geri yürüdü. "Ayağını kanepeye koy," diye emretti.

İşte o zaman hatırladım. *Bir daha benim iznim olmadan Quantico'dan dışarı adımını atarsan, sana ayak bileği bileziği taktırırım.*

İzleyici.

"Ciddi olamazsın," dedim.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Sterling sordu. Judd'ın eve döndüğümüzde bize baktığı gibi bakıyordu. "Sana bir söz verdim," dedi bana, "ve ben her zaman sözlerimi tutarım." Kıpırdamadım ve o da diz çöküp takip cihazını yerine taktı. "Bahçeyi terk edersen haberim olur. Takip cihazını çıkarmaya çalışırsan, haberim olur. Bu bileklikte ayarlanan çevreyi ihlal edersen, sessiz bir alarm çalacak, doğrudan benim telefonuma ve doğrudan Briggs'in telefonuna bir mesaj gönderecek. Bu bileklikteki GPS sayesinde yerinizi tam olarak belirleyebileceğiz ve ben de sizi tekme tokat buraya geri getireceğim."

Tekrar ayağa kalktı. Ağzım kurumuştı. İtiraz etmek için kendimi zorlayamadım. "İyi içgüdülerin var," dedi Sterling bana. "İyi bir gözün var. Bir gün çok iyi bir ajan olabilirsin."

Takip cihazı görüldüğünden daha hafifti, ancak hafif de olsa eklenen ağırlık tüm vücudumu ağır hissettiriyordu. Ayrılamayacağımı bilmek, hiçbir şey yapamayacağımı bilmek, bundan nefret ediyordum. Kendimi işe yaramaz, zayıf ve çok ama çok genç hissediyordum.

Sterling ayağa kalktı. "Ama o gün, Cassandra, bugün değil."

SEN

Trina Simms'in son anlarını zihninizde mükemmel bir şekilde canlandırabilirsiniz. Aslında, artık iş bittiğine göre, tekrar tekrar hayal etmekten kendinizi alamıyorsunuz.

Eller birbirine bağlı. Plastik etli bilekleri ısırıyor. Bıçak. Kan.

Beyniniz o anı parlak, teknik renk detaylarıyla yeniden yaratıyor. Cildi lekesiz değil. Pürüzsüz değil. Marka içine batıyor.... içine.

Yanan et, esnek olsa da olmasa da, genç olsa da olmasa da aynı kokar. Sadece markanın içine işlediğini düşündüğünüzde bile kokusunu alabiliyorsunuz. Her nefeste, hayal edersiniz-

Boynunda ip. Donuk, cansız gözler.

Trina Simms her zaman tiz sesli, kandırılmış ve talepkârdı. Artık o kadar talepkar değil.

CHAPTER 35

E Bu davada bulmayı başardığımız her ipucu bir tuğla duvarla sonuçlanmıştı. Emerson'ın bir ilişkisi olduğunu keşfetmiştik. Profesörü de en az onun kadar ölü bulunmuştu. Öğrencilerin internet profillerini incelediğimizde her birinin bir mazereti olduğunu gördük. Michael, Dean ve ben Trina Simms ile konuşmaya gittik. Onu şüpheli olmaktan çıkarabilmiştik ama katilin gözünün onun üzerinde olduğunu fark etmemiştik.

Eğer içgüdülerim bu kadar iyiye, merak ettim, o zaman neden bunun olacağını göremedim? Neden Christopher Simms'e bu kadar odaklanmıştım?

Doğal bir insan olmam gerekiyordu. Bu işte iyi olmam gerekiyordu. *Evet, doğru.* O kadar iyiydim ki Locke'un bir katil olduğunu fark etmemiştim. O kadar iyiydim ki, Christopher'ın profilini çıkarırken ve kendimden şüphelenirken, UNSUB yakınlarda pusuya yatmış, gitmemizi bekliyor olabilirdi.

Bu davada yaptığımız hiçbir şey olması gerektiği gibi sonuçlanmamıştı ve şimdi elektronik bir tasma takılmıştı. Bir suçlu gibi.

"Aksesuarlar söz konusu olduğunda, arzulanan bir şey bırakıyor." Lia'nın ayak bileğime takılan takip cihazına tepkisi tahmin edilebileceği gibi bıkkınlık vericiydi.

"Yine de siyah plastiğin bu tonu gözlerinizin rengini ortaya çıkarıyor."

"Kapa çeneni."

"Huysuz, huysuz." Lia bana parmağını salladı. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Bunun lezzetli bir ironi olduğunu kabul etmelisin," dedi sallanan parmağını güvenli bir yere koyarak.

Hiçbir şeyi itiraf etmek *zorunda* değildim.

"Hepimiz arasında," diye devam etti Lia, "tutuklanma olasılığı en düşük olan sensin. Aslında, aramızda *tutuklanmayan* tek kişi sen olabilirsin. Ve yine de..." Ayak bileğimi işaret etti.

"Yukarı çık," dedim ona. "Sıradaki sen olabilirsin. Ajan Sterling muhtemelen bu şeyleri toplu olarak sipariş ediyordur."

"Biraz çifte standart, öyle değil mi? Çocuklar gizlice dışarı çıkıyor ve birbirlerinin arkadaşlığına mahkum oluyorlar. Sen gizlice kaçıyorsun ve-"

"Yeter," dedim Lia'ya. "Oturup bunun hakkında konuşmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ayrıca, bu bizim en büyük sorunumuz değil."

Birinin hâlâ Dean'e Trina Simms'e ne olduğunu anlatması gerekiyordu.

"Onu görmeye gittik ve şimdi öldü." Dean tüm durumu tek bir cümleyle özetledi.

"Zamansal yakınlık nedensellik anlamına gelmez," dedi Sloane, omzunu okşayarak - Sloane'un rahatlatıcı bir *orası*, *orası* versiyonu.

"Asıl soru bu, değil mi?" Michael araya girdi. Beşimiz, çocukların şimdi - görünüşe göre- paylaştıkları odada toplanmıştık. Michael kapı pervazına yaslandı ve bir bileğini diğerinin üzerine koydu. "Trina zaten katilin hedefinde miydi, yoksa ziyaretimiz bir şekilde UNSUB'ı harekete mi geçirdi?"

Dean soruyu düşündü. "Emerson'ın cinayeti oldukça iyi-planlanmıştı." Profilci moduna geçmesi onu tekrar o karanlık yere sürüklenmekten alıkoydu ama Dean olanlarla arasına mesafe koymaya çalışırken bile Emerson'dan ismiyle bahsetmeyi asla bırakmadı.

"Cesedin sunumu kusursuzdu. Son birkaç gündür Sterling ve Briggs'le olan etkileşimlerimize dayanarak, ellerinde fazla fiziksel kanıt olmadığını tahmin ediyorum. Detaylara son derece dikkat eden biriyle karşı karşıyayız ve bu da katilin kurbanlarını seçerken metodik davranacağını gösteriyor."

Gözlerimi kapattım ve zihnimdeki karmakarışık düşünce yığınının kendi kendine çözülmesini diledim. "Eğer UNSUB bunu Daniel Redding'le özdeşleştirdiği için yapıyorsa," dedim, konuşurken mantık yürütüyordum, "bu iki numaralı kurban için Redding'i gerçekten tanıyan birini araması mantıklı."

"Üç numaralı kurban," diye hatırlattı Sloane. "Profesörü unuttun."

Haklıydı. Profesörü atlamıştım, çünkü Briggs ve Sterling nasıl öldüğü hakkında tek bir şey söylememişti. UNSUB'ın profesöre de kadınlara yaptığı gibi işkence yaptığına inanıyordu. Daniel Redding'in ilk kurbanlarının hepsi kadındı. Kadınları bağlamak, damgalamak - bu sahiplikle ilgiliydi. Bu özel yöntem ve vahşetle özdeşleşen bir UNSUB, yaşlı bir erkeğin ölümünden aynı şekilde zevk almazdı. Asıl olay kadınlardı; Fogle sadece bir engeldi.

Bazı şeyleri istediğin için yaparsın, bazı şeyleri de ihtiyacın olduğu için yaparsın diye düşündüm.

Dean, profesörü kurban listesinden çıkarmamla ilgili hiçbir şey söylemedi. Kendi tünel görüşü vardı. "Emerson yirmi yaşındaydı, sarışındı, arkadaş canlısıydı ve sınıf arkadaşları tarafından çok seviliyordu. Trina kırklı yaşlarının sonundaydı, esmerdi, nevroktikti ve ziyaretçilere verdiği tepkiye bakılırsa, iki kişi dışında sosyal olarak izole edilmişti: babam ve oğlu."

Çoğu katilin bir tipi vardır. Trina Simms ve Emerson Cole'un ortak noktası neydi?

"Emerson genç. Güzel bir kız." Dean'in sesi garip bir uğultuya dönüştü. "Kendini Daniel Redding konusunda uzman sanan bir adamla yatıyor. Belki de bu yüzden onu seçtim."

Bir UNSUB'ın profilini çıkardığımda *sen* kelimesini kullandım. Dean katillerin profilini çıkardığında *ben* dedi.

"Ya da belki," dedi Dean, göz kapakları ağırlaşmış, gözleri neredeyse kapanmıştı, "benimle yatmayan bir kız seçtim, sonra da taklit ettiğim adamla yatan bir kız." Dean'in sesi ürkütücü bir şekilde düşünceliydi. Olasılıklara daha da derinden daldığını hissedebiliyordum. "Eğer Redding hapiste olmasaydı, Trina Simms'i kendisi öldürürdü. Onu doğrar, asar ve her çılgılık attığında kahkahalarla gülerdi."

Dean gözlerini açtı. Birkaç saniye boyunca bizi, herhangi birimizi görüp görmediğinden emin olamadım. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şekilde bir şeylerin değiştiğini biliyordum -odadaki havanın, yüzündeki ifadenin.

"Dean?" Dedim.

Telefona uzandı.

"Kimi arıyorsun?" Lia sordu. Dean başını zorlukla kaldırdı. "Briggs."

Briggs telefona cevap verdiğinde Dean volta atıyordu. "Benim," dedi. Briggs bir şeyler söylemeye başladı ama Dean onun sözünü kesti. "Biliyorum. Bir suç mahallindesiniz. Bu yüzden arıyorum. Bir şey aramanızı istiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum, tam olarak değil." Dean oturdu. Ancak bu şekilde volta atmayı bırakabilirdi. "Bana sonra bağırırsın, Briggs. Şu anda yapmam gereken Simms'lerin evindeki sehpa'nın ya da sehpa'nın üzerinde porselen figürlerden başka bir şey var mı bilmiyorum." Dean kolunun ön kısmını dizlerinin üzerine çöktü ve başını koluna bastırdı. "*Sadece bak ve bana ne gördüğünü söyle.*"

Odaya bir dakika, belki de daha fazla sessizlik çöktü. Lia bana sorgulayan bir bakış gönderdi, ama ben başımı salladım. Ne olduğu hakkında benim de en

az

onun gibi devam ediyordu. Bir saniye önce şüphelimizin profilini çıkarıyordu, bir saniye sonra ise telefonda emir yağıdırıyordu.

"Bir şey yok mu?" Dean söyledi. Nefes verdi ve doğrulup oturdu. "Beyzbol kartları, kibrit kutusu arabalar ya da olta yemleri yok." Dean her şeyden çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Kitap yok. Oyun yok." Dean geri kalanımızın duyamadığı bir soruya yanıt olarak başını salladı, sonra Briggs'in başını salladığını göremeyeceğini fark etmiş gibiydi. "Hayır. Ben iyiyim. Sadece aklıma bir şey geldi. Önemli bir şey değil. Bir şey olmadığına eminim." Dean'in orada durmaya, başka bir şey söylememeye çalıştığını görebiliyordum. Başaramadı. "Onun içine bakabilir misin? cepler?"

Yine uzun bir sessizlik. Ama bu kez Briggs'in cevap verdiği anı gördüm. Dean'in vücudu kaskatı kesilmişti. Artık gergin enerji yoktu. Daha fazla soru yok.

"Bu hiç iyi değil," diye mırıldandı Michael yanımda.

"Bir sorunumuz var." Dean'in sesi sertti, duruşu da aynıydı. "Şüphelimizin bir taklitçi olduğunu sanmıyorum." Durakladı, sonra zorla bir açıklama yaptı. "Sanırım babamın bir ortağı var."

CHAPTER 36

B Riggs ve Sterling o gece geç saatlerde eve döndüler. Hiçbirimiz uyumuyorduk. Mutfakta toplandık, önce yemek yedik, sonra da Bekle. Gece yarısına doğru Judd hepimizi yatağa götürmek için geldi ama onun yerine bir fincan kahve koydu. Ajan Briggs ve Sterling mutfağın kapısını iterek açıp bizi masanın etrafında toplandığımızı gördüklerinde, Sloane daha yeni sakinleşmeye başlamıştı. Geri kalanımız sessizdi ve gecenin büyük bölümünde de öyle olmuştu.

"Trina Simms'in ceplerinin içindekiler." Briggs şeffaf plastik bir torbayı hafifçe önümüzdeki masaya fırlattı. Torbanın içinde tek bir oyun kartı vardı - maça papazı.

"Yanılmış olmak istedim." Dean'in ilk başta söylediği tek şey buydu. Elindeki kanıt çantasını masanın kenarına bıraktı ama yerden almadı. "Yanılmış olmalıyım."

"Bu fikri aklına ne soktu?" Ajan Sterling'in sesi boğuk geliyordu. Acaba o ve Briggs akşamı insanlara bağırarak mı geçirmişlerdi, yoksa onu kaçırıp işkence eden adamın artık dışarıda bir ortağı olduğunu öğrenmek mi etkilemişti?

"Şüphelimizin profilini çıkarıyordum." Dean'in sesi kısık değildi. Yavaş ve eşit tonlarda konuşuyor, parmakları plastiğin içinden kartın kenarıyla oynuyordu. "Adamımızın Trina Simms'i hedef almış olabileceğini düşündüm çünkü babam hapiste olmasaydı onu kendisi öldürecekti. Mantıklı geldi.

UNSUB'ın Trina'yı öldürmenin babam olma yolunda bir adım olduğuna inanması. Ama sonra"-Dean elini karttan geri çekti-"Onu görmeye gittiğimiz gerçeğini düşündüm, Cassie, Michael ve ben."

Bunun neden bir fark yarattığından, ziyaretimizin Dean'i neden bunun bir taklitçi olduğunu düşünmekten babasının da işin içinde olduğunu düşünmeye götürdüğünden emin değildim ama o bize bunu acımasız ve tavizsiz bir şekilde açıkladı.

"Onunla tanıştım. Ondan hoşlanmadım. O öldü."

Gloria gibi, Daniel Redding'in küçük oğluyla tanıştırdığı kadın. *Ona yeni bir anne istemediğimi söyledim. O da Gloria'ya baktı ve "Çok yazık" dedi.*

"Bunun bir tesadüf olmasını istedim," diye devam etti Dean. Ellerini yumruk yapıp kucağına koydu, tırnakları avuçlarının içine batıyordu. eller. "Ama sonra babamla sorgu odasında onun profesörü nerede arayacağını bildiği gerçeğini düşündüm." Dean omuz silkti. "Bu mantıklı. Profesör onunla birçok kez görüşmüştü. Bir kitap yazıyordu. Tabii ki yazı kulübesinden bahsetmiş olabilir." Dean sıradaki sözleri Ajan Briggs'e söylemek için döndü. "Bilmemiz gerekirdi."

Lia, Dean'in düşünce zincirini yakaladı. "Sana profesörün yeri hakkındaki gerçeği söyledi, ama tüm gerçeği değil. Onun işi bu. Teknik ayrıntılarla, yarı gerçeklerle ve görünüşte beyaz yalanlarla uğraşır."

Dean dönüp Lia'ya bakmadı ama masanın altından elinin kısa bir süreliğine Lia'nın eline değdiğini gördüm. Lia onun elini tuttu ve öyle sert sıkı ki bırakacağından emin değildim.

Dean, "Aklımızı karıştırdığını her zaman biliyordum," dedi. "I Bizi manipüle ettiğini biliyordum ama en azından UNSUB'ımızın iplerini de onun çektiği ihtimalini göz önünde bulundurmalıydım. İnsanlar onun için sadece birer kukla, onun sahnesinde birer oyuncu."

"Briggs'e kurbanın cebine bakmasını söyledin." Dean'e ayrıntılara odaklanmak. Somut ayrıntılar hakkında konuşmak, büyük resmi uzak tutmasına yardımcı olmak için aklıma gelen tek şeydi. "Orada bir şey olacağını nereden biliyordun?"

"Ben yapmadım." Dean gözlerini benimkilere kaldırdı. "Ama eğer babam bu işe karıştıysa, Trina onu görmeye gittiğim için öldüyse, benden bunu yapmamı isteyeceğini biliyordum. biliyorum."

Bir mesaj göndermek isterdi. Dean'in onun olduğunu. Dean her zaman onun olmuştu. O annesinin değildi. FBI'a ait değildi. Kendine bile ait değildi. Daniel Redding'in oğluna küçük bir kartla gönderdiği mesaj buydu.

"Bu sadece senin için değil Dean." Ajan Sterling bunca zamandır oldukça sessizdi. "Bu bizim için de -Briggs ve benim için. Onun oyununu oynadığımızı bilmemizi istiyor." Dudakları geri çekildi, yüzünü buruşturmakla sert bir gülümseme arasında bir şeydi. "Kazandığını bilmemizi istiyor."

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra dişlerini gösterdi. "Bunu görmeliydik." Ajan Sterling'in tüm konuşma boyunca içinde tuttuğu kelimeler ağzından döküldü. "Bunu görmeliydim. İlk cinayet organize bir katilin tüm özelliklerini gösteriyordu - planlama, fiziksel kanıt eksikliği, UNSUB'ın olay yerine getirdiği malzemeler. Ama uymayan şeyler de vardı. Kızı boğmak için araba anteninin kullanılması. UNSUB'ın arkadan saldırdığı gerçeği. Cesedin halka açık bir yere atılması. Bunlar düşüncesizlik, belirli bir plandan sapma ve

güven sorunları var." Sterling öfkesinin geçmesini dileyerek uzun bir nefes verdi. "Düzenli. Dağınık. Bir suç mahalli her ikisinin de özelliklerini taşıyorsa, ya tekniğini geliştirmekte olan deneyimsiz bir UNSUB ile karşı karşıyasınızdır ya da iki UNSUB ile karşı karşıyasınızdır."

Dean kendi nefesini bıraktı. "Planları yapan bir dominant ve bunu gerçekleştirmeye yardımcı olan bir ast."

Ajan Sterling UNSUB'ın yaşını yirmi üç ile yirmi sekiz arasında göstermişti ama bu rakamları UNSUB'ın tek başına hareket ettiği varsayımına dayanarak hesaplamıştı. Redding'in denkleme dahil edilmesi işleri değiştirdi. UNSUB'ımızın Redding'i idol olarak gördüğü, güç, otorite ve kontrol özlemi çektiği hala güvenli bir bahisti. UNSUB'ın ergenlik yıllarında bir baba figürünün eksikliği muhtemelen hala hedefe yönelikti. Ama Redding'in UNSUB için oynadığı rol buysa, Dean'in babası bundan ne elde etmek istiyordu?

Locke'un benden istediği şeyin aynısını.

Birdenbire güvenli eve geri döndüm. Dean yerde baygın yatıyordu. Michael vurulmuştu. Ve Locke umutsuzca, delicesine bıçağı almamı istemişti. Onun gibi olmamı istemişti. *Onun gibi* olmamı istemişti. En azından beni bir insan olarak görmüştü. Daniel Redding için Dean bir şeydi. Harika bir yaratık, tamamen onun bedeni ve ruhu.

Belki de Redding bizim UNSUB ile bunu yeniden yaratmak istiyordu. Ya da

Belki de tüm bu dava asi oğluna kimin yetkili olduğunu hatırlatmak ve Dean'i gelip onunla yüz yüze görüşmeye zorlamak için bir yoldu.

"UNSUB'ımız için yaş aralığının alt sınırını ayarlamalıyız." Beynimin bu kısmı devreye girdiğinde her zaman yaptığım gibi sakin konuştum, en korkunç ve kişisel durumları bile çözülmesi gereken bir bulmacaya dönüştürdüm. "On yediye."

Gerekçemi açıklamadım ama bu sözlerin ardındaki anlamın Dean'in kafasında canlandığını o an anladım. On yedi yaşındaydı.

Briggs birkaç saniye bana baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Bana bunun *bizim* UNSUB'ımız olmadığını söyleyebilirdi. Ama söylemedi. Ajan Sterling'in itiraz etmesini bekledim. İtiraz etmedi.

Bu savaşın en sıcak anıydı. Bir taklitçiyle uğraşmıyorduk. Biz Ajan Sterling'i esir tutan, ona işkence eden adamlarla uğraşıyorlardı. Redding parmaklıkların arkasından onunla akıl oyunları oynuyordu.

Dean ile oynuyordu.

Bunun üzerinde durmadım ya da Ajan Sterling'in bundan bir gün, bir hafta ya da bir ay sonra tüm bunlar hakkında nasıl hissedeceğini düşünmedim. Ajan Briggs'e döndüm ve sorusunu cevapladım.

"Bizim UNSUB ve Redding ortak değil," dedim. "Daniel Redding gibi adamların *ortakları* yoktur. *Eşit* olduklarını düşünmezler." Doğru kelimeyi aradım. "Aradığımız kişi bir ortak değil," dedim sonunda. "Bu bir çırak."

CHAPTER 37

TErtesi sabah Ajan Briggs Lia'ya bir DVD getirdi. "Bu dava başladığından beri Redding'le yaptığımız tüm toplantıların kayıtları." ona söyledi. "Hepsi senin."

Lia, Briggs teklifi yeniden düşünmeden DVD'leri kaptı. Onun yanında Sterling boğazını temizledi. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Müdür bu davaya dahil olmanızı onayladı, ama hayır deme hakkınız var."

"Yapmamızı istemiyorsun." Michael onun duruşuna ve yüzündeki ifadeye baktı. "Bunu sormaktan bile nefret ediyorsun, ama evet dememizi umuyorsun."

"Ben varım." Lia, Michael ajanı daha fazla okuyamadan sözünü kesti. "Cassie de öyle, Sloane da öyle."

Sloane ve ben ona karşı çıkmadık.

"Yapacak daha iyi bir şeyim yok," diye teklif etti Michael. Sesi rahattı ama gözleri Dean'i Christopher Simms'in elinden çekip aldığı anda gördüğüm duyguyla parlıyordu. Kimse bu dünyada önemseyemediği birkaç kişiyle oyun oynamazdı.

"Lia, Michael ve Cassie, siz medya odasında olacak ve bu röportajları ince eleyip sık dokuyacaksınız." Briggs emirleri kısa ve etkili bir şekilde verdi. "Redding burada avantajlı olduğunu düşünüyor. Bu *bugün* değişecek."

Ajan Sterling dikkatini Dean'e odakladı. "Eğer buna hazırsan," dedi, sesi geri kalanımızla konuşurken olduğundan daha kısıktı, "Briggs babanı görmeye gidecek."

Dean hiçbir şey söylemedi. Sadece yıpranmış beyaz tişörtünün üzerine hafif bir palto giydi ve kapıya doğru döndü.

Sterling Briggs'e döndü. "Sanırım bu onun bu işe hazır olduğu anlamına geliyor."

Dean'den bunu yapmasını istemek onu incitmişti ama hiçbir şey yapmamak, buna bir son vermek için *elinden gelen her şeyi* yapmaktan daha azını yapmak onu daha çok incitebilirdi. Ajan Sterling makyaj yapmamıştı. Gömleği içine sokulmamıştı. Onda bir enerji vardı, Dean'in tanıdığı Veronica Sterling'e baktığını söyleyen ham bir kararlılık.

Ajan Sterling'e beni hatırlatan kişi. "Burada iyi misin?" Briggs ona sordu.

"Beni tanıyorsun." Sterling gülümsedi -tüm dudakları, dişleri yoktu. "Her zaman ayaklarımın üzerine düşerim."

Briggs bir süre onu izledikten sonra Dean'i kapıya kadar takip etti.

"Peki ya ben?" Sloane arkasından seslendi.

Cevap veren Ajan Sterling oldu. "Coğrafya ile aran nasıl?"

Sloane, Redding'in ortağının coğrafi profilini çıkarmak için bir avuç haritayla bodrumda kayboldu. Geri kalanımız da kendimizi medya odasına attık. Michael ve ben kanepenin iki ucuna oturduk. Lia, Briggs'in ona verdiği DVD'yi oynatıcıya yerleştirdi ve bir bacağına göğsüne çekip diğerini uzatarak aramıza yerleşti. Ajan Sterling kapı aralığında yerini almış, bizi izliyordu. DVD oynamaya başladı.

Daniel Redding uzun bir masanın bir tarafında oturuyordu. Elleri birbirine kelepçelenmiş ve masaya zincirlenmişti ama duruşuna bakılırsa bir iş görüşmesinde olduğunu düşünebilirdiniz. Sol tarafındaki kapı açıldı ve Ajan Briggs elinde ince bir dosyayla içeri girdi. Redding'in karşısına oturdu.

"Ajan Briggs." Canavarın sesinde müzikal bir şeyler vardı. Ama dikkatinizi çeken gözleri oldu: köşelerinde belli belirsiz kırıklıklar olan karanlık, duygulu gözler. "Bunu en çok neye borçluyum? paha biçilemez bir zevk?"

"Konuşmamız gerek." Briggs tamamen işle ilgiliydi. Kelimeleri aceleye getirmede. Onları uzatmadı. "Anladığım kadarıyla son zamanlarda alışılmadık miktarda posta alıyormuşsunuz."

Redding gülümsedi. İfadesi kendini beğenmiş, neredeyse çocuksu görünüyordu. "Ben sıra dışı bir adamım."

"Cezaevi mektuplarınızı tarıyor ve katalogluyor, ancak mektupların kopyalarını saklamıyorlar."

Redding, "Oldukça özensiz davranmışlar," dedi. Ellerini masanın üzerinde kavuşturmuştu. Öne doğru eğildi, sadece bir santim kadar. "İnsan *kayıtları* konusunda asla çok dikkatli olamaz."

Kayıtları söyleme şeklindeki bir şey bana gerçekten başka bir şeyden bahsettiğini düşündürdü - Ajan Briggs'in derisinin altına girmeyi hedefleyen bir şey.

Redding öldürdüğü kadınların kayıtlarını tutmuş muydu?

Briggs yemi yutmadı. "Hayran mektubu olarak sınıflandırabileceğin herhangi bir mektup aldın mı?" diye sordu, sesi hafif alaycı bir tona bürünmüştü,

Sanki Daniel Redding kafese kapatılmış huzursuz bir yırtıcı değil de çoktan unutulmuş b i r çocuk grubunun üyesiymiş gibi.

"Ajan Briggs, sanırım bir şeye ihtiyacınız var." Redding şaşırmış gibi yaptı ama sesindeki zevk uğultusu gerçektir. "Şimdi, sizin gibi bir adam neden benim gibi bir adamın aldığı mektuplarla ilgilensin ki? Neden

Kadınların *beni sevdiklerini* söylemek için yazdıklarını, her gün mirasımın yaşadığını, bu dünyanın yalnızlarının, kalp hastalarının ve lezzetli, karanlık kayıp koyunlarının ruhlarını sayfadaki mürekkebe döktüklerini, bana yalvardıklarını, beni kendilerine doğru çağırdıklarını, o kadar çaresiz olduklarını bilmek ister misiniz?

Çoban."

Redding'in sesi ipeksi, bu sözleri söylemesini görmezden gelmek imkansızdı.

"Bu soruları neden sorduğum önemli değil. Önemli olan, cevap vermezseniz hayatınızı önemli ölçüde daha az keyifli hale getirebileceğim. Nakil hakkında ne düşünüyorsun? Duyduğuma göre bazı federal tesisler varmış.

yılın bu zamanı *çok güzeldir*."

"Şimdi, şimdi, Ajan Briggs. Tehditlere başvurmanıza gerek yok. Sanırım ikimiz de biliyoruz ki elinize en ufak bir fırsat geçse beni bulabileceğiniz en derin, en karanlık deliğe atarsınız. Şimdiye kadar atmamış olman yapamayacağın anlamına gelir." Redding öne doğru eğildi, gözleri Briggs'inkilerin üzerindeydi. "Merak ediyorum, yapamadığın şeylerden hiç sıkıldın mı? Her katili yakalayamazsın." Redding'in sesi somurtkan bir tona büründü ama yüz ifadesi bana bir şahini hatırlattı, keskin gözlü ve acımasız, tek bir şeye ve sadece tek bir şeye odaklanmış. "Bir eş tutamıyorum. Buraya geri dönmeyi engelleyemezsin. Beni aklından çıkaramıyorsun."

"Buraya seninle oyun oynamaya gelmedim Redding. Eğer bana bir şey veremezsen, burada kalmak için bir nedenim yok." Briggs öne doğru eğildi. "Belki de gitmemi tercih ederdin," dedi, sesi Redding'inki kadar alçak ve ipeksi.

"Devam et," diye yanıtladı Redding. "Git. Sanırım ikimiz de senin benim tipim olmadığını biliyoruz. Öte yandan nefis Ajan Sterling..."

Briggs'in boynundaki bir kas gözle görülür biçimde gerildi, ama sinirlenmedi. Bunun yerine, dosya klasöründen bir fotoğraf çıkardı ve masanın üzerine koydu. Fotoğrafı öne doğru iterek Redding'in ulaşamayacağı

bir yerde tuttu.

"Pekala," dedi Redding, büyülenmiş bir halde, "bu ilginç bir olay."

Fotoğrafa uzandı ve Briggs onu geri çekti. Dosyaya geri koydu ve ayağa kalktı. Az önce ne olduğunu anlamam bir anımı aldı. Bu görüşme ilk kurbanın ölümünden kısa bir süre sonra kaydedilmişti. Briggs'in Redding'e Emerson'ın cesedinin fotoğrafını gösterdiğine bahse girmeye hazırdım.

Katilin gözlerinde, onu tekrar görme arzusunu bastıramayacağını görebiliyordum.

"Taklit, dalkavukluğun en samimi şeklidir derler." Redding'in bakışları artık Briggs'in yüzünde değildi. Dosyanın üzerindeydi. "O neredeydi buldun mu?"

Briggs soruyu yanıtlamakta gecikmedi ama sonunda Redding'in iştahını kabartmaya yetecek bir yanıt verdi. "Colonial Üniversitesi. Başkanın ön bahçesi."

Redding homurdandı. "Gösterişli," dedi. "Özensiz."

Gözleri hâlâ dosyadaydı. Resmi görmek istiyordu. Onu incelemek istiyordu.

"Bana ne bilmek istediğimi söyle," dedi Briggs sert bir sesle, "ben de sana ne bilmek istediğini söyleyeyim."

Briggs, Redding'in narsisizmine güveniyordu. Adamın bu taklitçi hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek isteyeceğini varsayıyordu. Briggs'in bilmediği ve bizim de artık bildiğimiz şey, Redding'in bir taklitçinin çalışmasını eleştirmediydi. Kötü şöhretinin bu kızın vücudunda yansımaları görmek istemiyordu.

O bir öğretmendi ve ödüllü bir öğrencinin performansını değerlendiriyordu.

"Söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum." Redding bakışlarını dosyadan çekmeyi başardı. Bilekleri masaya zincirlenmiş halde metal sandalyesinde olabildiğince geriye yaslandı. "Ama sizinle ilgili olabilecek bazı bilgilere sahip olmam mümkün."

"Kanıtlayın." Briggs meydan okudu ama boşuna.

"Oğlumla konuşmak istiyorum," dedi katil açıkça. "Onu beş yıldır benden saklıyorsun. Sana yardım etmek için ne gibi bir sebebim olabilir ki?"

"Temel insan terbiyesi mi?" Briggs kuru bir sesle önerdi. "Eğer içinde insani ya da terbiyeli bir şey olsaydı, belki oğlun seni görmek isterdi."

"'Yıldızların ateş olduğundan şüphe et,' diye karşılık verdi Redding şarkı söyler gibi. "'Güneşin hareket ettiğinden şüphe et. Gerçeğin yalancı olduğundan şüphe et....'"

Briggs onun için alıntıyı tamamladı. "'Ama sevdiğimden asla şüphe etme.' Shakespeare." Ayağa kalktı, eşyalarını topladı ve konuşmanın kapısını çarparak kapattı. "Kendinden başka kimseyi sevme yeteneğine sahip değilsin."

"Ve sen bunun peşini bırakacak kapasitede değilsin." Redding tekrar gülümsedi, eşit derecede sakın ve kendini beğenmiş. "Konuşmamı mı istiyorsun? Konuşacağım. Bana kimin yazdığını ve kimin çok ama çok kötü bir çocuk olduğunu söyleyeceğim. Bilmek istediğin her şeyi anlatacağım ama konuşacağım tek kişi Dean."

Ekran karardı. Redding ve Briggs gitmiş, bir an sonra yerlerini ürkütücü bir şekilde benzer bir sahne almıştı ama bu kez Dean babasının karşısında, Briggs ise Dean'in yanında oturuyordu.

"Dean." Redding bu kelimededen zevk aldı. "Bana bir hediye getirdiniz Ajan Briggs," dedi gözlerini oğlundan ayırmadan. "Bir gün bu iyiliğinin karşılığını vereceğim."

Dean babasının omzunun hemen üstündeki bir noktaya baktı. "Beni burada istemiştin. Ben buradayım. Şimdi konuş."

Redding buna mecbur kaldı. "Annene benziyorsun," dedi, çölde ölmek üzere olan bir adam gibi Dean'in yüz hatlarını içine çekerek. "Gözlerin hariç, onlar benim."

Redding'in *benim* kelimesini söyleyiş şekli midemi bulandırdı.

"Buraya annem hakkında konuşmaya gelmedim."

"Eğer burada olsaydı, sana saçını kestirmeni söylerdi. Dik otur. Arada bir gülümseyin."

Dean'in saçları yüzüne düştü, gözleri saçlarının altında yarıklara dönüştü.
"Gülümseyecek pek bir şey yok."

"Bana hayatın tadını şimdiden kaybettiğini söyleme Dean. Tanıdığım çocukta çok fazla *potansiyel* vardı."

Dean'in çenesindeki bir kas seğirdi. O ve Redding birbirlerine bakarak oturdular. Tam bir dakikalık sessizlikten sonra Dean'in gözleri kısıldı ve "Bana mektuplardan bahset" dedi.

Ajan Sterling ve ben ilk seferinde bu noktada devreye girmiştik. İkinci kez izlemek daha zordu: Dean babasından bir bilgi kırıntısı koparmaya çalışıyor, Daniel Redding onunla sözlü olarak tartışıyor, konuyu tekrar tekrar Dean'e getiriyor.

"Senin hakkında bir şeyler bilmek istiyorum Dean. O eller son beş yıldır ne yapıyordu? O gözler ne manzaralar gördü?"

İlk ceset ortaya çıkar çıkmaz Briggs'in seni görmeye geleceğini biliyordun. Başka biriyle konuşmayı reddedersen Dean'in geleceğini biliyordun.

Bunu adım adım planladın.

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum." Ekranda Dean'in sesi daha yüksek sesle, daha yoğun bir şekilde konuşuyordu. "Konuşacak bir şey yok. Duymak istediğin bu mu? Bu ellerin, bu gözlerin *hiçbir şey* olmadığını mı?"

"Onlar her şey." Bu kez Redding'in gözlerinde manik bir yoğunluk görebiliyordum. Dean'e baktı ve gördüğü tek şey kendisiydi - bir tanrı, insanların yasalarına tabi olmayan, empati ve suçluluk gibi şeylerin üstünde. Briggs'in Trina'nın cebinde bulunduğu kartı düşündüm - maça papazı.

Redding ölümsüzlük istiyordu. Güç istiyordu. Ama her şeyden çok, bir varis istiyordu.

Neden şimdi? Düşündüm. *Tüm bunları neden şimdi yapıyor?* Beş yıldır o hapishanede oturuyordu. Onun işini yapacak birini bulmak o kadar uzun sürmüş müydü?

Yoksa onu bunu yapmaya iten bir şey mi oldu?

Ekranda Dean'in babası az önce bir kız olup olmadığını sormuştu. Dean inkar etti. Redding ona "oğlum" dedi ve Dean adamın öfkelenmesine neden olan beş kelimeyi söyledi.

"Ben senin oğlun değilim."

Geldiğini bilsem bile, ani şiddet dalgası beni hazırlıksız yakaladı. Redding'in yumrukları Dean'in gömleğinin ön kısmına gömülmüştü. Onu kendine doğru çekti ve her zaman babasının oğlu olduğunu ve öyle kalacağını söyledi.

"Bunu biliyorsun. Bundan korkuyorsun."

Bu kez Dean'in patladığı anı, Michael'ın bana yüzeyin altında her zaman var olduğunu söylediği öfkenin kabarıp taşıdığı anı gördüm. Dean'in yüzü taş gibiydi ama babasını yakalayıp masanın ortasına, diğer adamın zincirlerinin izin verdiği kadar uzağa çekerken gözlerinde vahşi bir şey vardı.

Bu sefer, Briggs kavgayı ayırırken, Redding'in gülümsediğini gördüm. İstediklerini elde etmişti. Bir parça şiddet. Dean'in *potansiyelinin* bir tadı.

Gözlerim ekrana perçinlenmişti. Bu ilk seferinde gördüğüm son şeydi. Briggs geri çekilmeden önce Dean'in bitirdiğinden emin olmak için bir iki dakika bekledi ama bu sefer oturmadığını, Dean'in hemen arkasında durduğunu fark ettim.

"Profesörün kulübesi nerede?" Briggs sordu.

Dean'in babası gülümsedi. "Catocin," dedi. "Bundan daha kesin bir şey bilmiyorum."

Dean iki ya da üç soru daha sordu ama babasının söyleyecek başka yararlı bir şeyi yoktu.

"Burada işimiz bitti," dedi Briggs. Dean ayağa kalktı. Babası oturmaya devam etti, son derece rahattı. Briggs bir elini Dean'in omzuna koydu ve onu odadan dışarı çıkarmaya başladı.

"Briggs'e karısına ne yaptığını tam olarak anlattın mı Dean?" Daniel Redding sesini yükseltmedi ama bu soru odadaki tüm oksijeni emmiş gibiydi. "Yoksa hala bıçağı yavaşça omuzlarından ve kalçalarından aşağı çeken kişinin ben olduğumu mu düşünüyor? et?"

Briggs'in Dean'i tutuşu sıkılaştı. Eğer daha önce onu kapıya doğru yönlendiriyorsa, şimdi onu itiyordu - Dean'i oradan çıkarmak için her şeyi yapıyordu. Ama Dean'in ayakları aniden yere yapıştı.

Git, dedim Dean'e sessizce. Sadece git.

Ama yapmadı.

Redding o anın tadını çıkardı. "Oradaki ajan arkadaşına ne yaptığını anlat Dean. Ona Veronica Sterling'i ellerinden ve ayaklarından bağladığım ahıra nasıl geldiğini anlat. Onu kesmeye nasıl gittiğimi, bıçağı elimden nasıl aldığını, onu kurtarmak için değil, kendin yapmak için. Onu nasıl kanattığını anlat. Etine bir *R* harfi yaktığında nasıl çığlık attığını anlat. Benden onu nasıl istediğini anlat." Redding gözlerini kapadı ve tanrılarına şükranlarını sunan bir adam gibi başını tavana doğru eğdi. "Ona onun senin ilk kızın olduğunu söyle."

İlk kurban. Redding için, kelimenin içine ne kadar ima sıkıştırırsa sıkıştırırsın, önemli olan tek *ilk* buydu.

Briggs kapıyı çarparak açtı. "Muhafız!"

Bir gardiyan - Ajan Sterling ve bana bu gösterinin ilk yarısını en ön sıradan izleten gardiyan - ortaya çıktı, yüzündeki tiksintiyi zorlukla bastırıyordu. Redding'i zapt etmeye gitti. "Profesörü evinde bulsanız bile Kabin," diye arkasından seslendi Dean'in babası, sesi yankılanıyordu, metal duvarlarla çevriliydi, "aradığınızı bulamayacaksınız. Aldığım en ilginç mektuplar, *detaylara* oldukça *dikkat* gösteren mektuplar - o mektuplar profesörden gelmedi. Onun öğrencilerinden birinden geldi. öğrenciler."

CHAPTER 38

Toda sessizliğe gömüldü. Lia DVD'yi durdurdu. Ayağa kalktım ve Michael ile Lia'ya arkamı dönerek kapıya doğru yürüdüm. Kapı aralığında, Ajan

Sterling sakince gözlerimin içine baktı. Görüşmelerin içeriği hakkında yorum yapmadı.

Dean seni gerçekten damgaladı mı? Ona sessizce sordum. Dean -bizim Dean'imiz- sana işkence etti mi?

Bana verecek cevabı yoktu.

"Redding'i sadece bir yalanın içinde yakaladım."

Bana duymak istediğim şeyi söylemesini umarak Lia'ya döndüm
-Redding'in Dean hakkında yalan söylediğini.

"Briggs'e söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmediğini söylediğinde
-Bu doğru değildi. Emerson Cole'un cinayetiyle ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Detaylara açmış, bu da demek oluyor ki zaten elinde yokmuş. Çırağı her kimse, UNSUB'ımız ayrıntıları kaydedip eski ustasına göndermemiş."

"Bu kadar mı?" Lia'ya sordum. "Söylediği diğer her şey doğru muydu?" Lia yere baktı. "Her şey."

"Demek ki Fogle'ın sınıfındaki bir öğrenciden dikkat çekici mektuplar almış," dedim. "Redding gibi bir adam için 'detaylara dikkat etmek' muhtemelen şiddetin oldukça açık bir şekilde tasvir edilmesi anlamına geliyor."

"Ve yine de," diye araya girdi Michael, "o sınıftaki her öğrencinin bir mazereti var."

"Yanlış yönlendirme." Lia kelimeyi hafifçe söyledi ama ses tonuna gömülü olan ısırtığı duydum. "Yalan söylemeden de insanları kandırabilirsin. Yalancılar sihirbazlar gibidir: Siz güzel asistanı izlerken, onlar kolundan tavşan çıkarırlar."

Bu röportajları -özellikle de Dean'le olanı- izlemek neredeyse fiziksel olarak acı vericiydi. Bu dava hakkında hiçbir şey öğrenmediğimize inanmayı reddediyordum.

"Öyleyse mektuplarla ilgili her şeyi ve profesörün güzel asistan olduğunu varsayalım," dedim. "Geriye ne kaldı? Ne öğrendik?" *Redding'in Dean'in Ajan Sterling'e işkence yaptığını iddia etmesi dışında.*

"Daniel Redding'in duyguları düz." Michael bacaklarını kanepenin kenarından sarkıttı ve ben de onun benim gibi odadaki fili görmezden geldiğini biliyordum. "Hiç korku hissetmiyor. Zevk alabiliyor ama mutluluk hissetmiyor. Pişmanlık yok. Pişmanlık yok. Çoğu zaman ifadesine daha beyinsel duygular hakim oluyor: kendini tatmin, merak, eğlence, bıçağı bükme arzusu. Hesaplıdır, ölçülüdür ve ondan gerçek duyguları çıkaran tek şey Dean'dir."

Dean'in babası hakkındaki tüm izlenimlerim doğrulanmıştı. Redding sahipleniciydi. Dean ilişkilerini her inkar ettiğinde sinirlenirdi. Dean'in onların aynı olduğunu düşünmesi için elinden geleni yapmıştı. -Ajan Briggs'ten başlayarak onu diğer herkesten ayırmak için.

"Briggs biliyor muydu?" Ben sordum. "Redding'in sonunda söylediği şeyi? Dean hakkında mı?"

Bundan daha fazlasını kelimelere dökemezdim.

"Biliyordu." Ajan Sterling videoları izlemeye başladığımızdan beri ilk kez konuştu. Ayrıntıya girmeden Lia'ya doğru yürüdü, uzaktan kumandayı aldı ve oynat tuşuna bastı. Bir süre sonra üçüncü bir görüşme başladı.

Daha önce hiç görmediğim bir koruma Sterling'e odaya kadar eşlik etti. Redding'in karşısına oturmak yerine ayakta kaldı.

"Veronica Sterling." Dean'in babası bu sözleri bir tür büyüünün başlangıcı gibi söylemişti. "Söylemeliyim ki, sevgili kocanızın -pardon, *eski kocam*- şeytanın vücut bulmuş haliyle bu kadar yakın olmanıza *izin verdi*."

Sterling omuz silkti. "Sen sadece bir adamsın. Bir kafeste yaşayan zavallı küçük bir adam."

"Briggs burada olduğunu bilmiyor, değil mi?" Redding sordu. "Peki ya baban? Hayır, o da bilmiyor, değil mi? Söyleyin bana Bayan Sterling, neden buradasınız?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun."

"Şu senin sinir bozucu küçük davan mı?" Redding söyledi. "Korkarım Ajan Briggs'e ve Dekanıma bildiğim her şeyi anlattım."

"Yalancı." Sterling ekrandaki kelimeyi tam da Lia'nın yanında mırıldandığı anda söyledi.

Redding cevap verdi. "İncindim ve burada çok özel bir ilişkimiz olduğunu sanıyordum."

"Kaçan ben olduğum için mi?" Sterling sordu. Redding'in yanağındaki bir kas seğirdi.

"Tam isabet," diye mırıldandı Michael.

Redding çabucak toparlandı. "Yara izleri soldu mu? Bıçak yaraları yeterince sığıdı - çocuğun ilk kez liderliği üstlenmesiydi, biliyorsunuz. Ama damga, damga solmayacak, değil mi? Hayatının sonuna kadar etine damgamı vuracağım. Kavurucu kokunu hâlâ alabiliyor musun? deri? Hissedebiliyor musun?"

"Hayır," dedi Ajan Sterling, oturarak. Şaşkınlıkla elini uzatıp gömleğini indirdi ve yara izini ortaya çıkardı. Redding'in dudakları aralandı.

"Düzelتيyorum," diye yorumladı Michael, "Daniel Redding'de gerçek duyguları ortaya çıkaran iki şey vardır."

Michael gibi duygular konusunda uzman değildim ama ben de görebiliyordum - hüküm giymiş katilin gözleriyle şükür şarkısı söylemesini.

Ajan Sterling kendi dudaklarını araladı ve göğsündeki harfin izini sürdü. İlk kez bu görüşmenin kontrolü tamamen kendisindeydi. Yüz ifadesindeki çeliği görmesi gerekirdi ama görmedi.

"Bu senin baş harfin değil," dedi, sesini fısıltının biraz üstüne düşürerek. "Bu *Dean*'in baş harfi. Dinlediğini biliyorduk. Çalışmalarını kontrol etmek için geri döneceğini ve onun art niyetli olmadığına inanmanın tek yolunun kanıt olması olduğunu biliyorduk." Parmağı *R* harfini bir kez daha döndürdü. "Bunu yapmasını ben söyledim. Ona yalvardım.

Söz verdi ve yaptı - bu onu ne kadar hasta etse de, o zamandan beri ne kadar aklından *çıkmasa* da *yaptı*. Ve işe yaradı."

"Hayır."

"Rolüne inandınız. Ona güvendin, çünkü onun *senin* oğlun olduğuna, içinde annesine ait hiçbir şey olmadığına inanmak istedin. Sen daha aptalsın." Sterling gömleğini düzeltti. "Ben *kaçmadım*, Daniel. Dean gitmeme izin verdi. Beni korudu."

"Yalan söylüyorsun." Redding sıkılmış dişlerinin arasından kelimeleri güçlükle çıkarabildi.

"Beni senden uzak durmam konusunda uyardı. Dinlemedim. Anlamadım ve desteksiz geldiğimde, üzerime atladığında, beni izliyordu. Bir planı vardı ve ne pahasına olursa olsun bu planı uyguladı." Gülümsedi. "Gurur duymalısın. O da en az senin kadar zeki, hatta sevgili babamı alt edecek kadar zeki."

Redding Ajan Sterling'e doğru sıçradı ama Ajan Sterling geriye doğru eğildi ve zincir onu yakaladı.

"Tasmalı bir köpek gibi," dedi.

"Seni öldüreceğim." Redding'in sesi donuktu ama kelimelerin içi boş değildi, hem de hiç. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Hem de hiç."

Sterling cevap vermedi. Odadan dışarı çıktı ve ekran karardı.

"Dean'den *seni damgalamasını* mı istedin?" Sesini ilk bulan Lia oldu.

"Dean'in beni öldüreceğine inanması için Redding'e ihtiyacımız vardı. gözetim altında tutulmasına gerek yoktu." Sterling Lia'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Bazen hayatta kalmak için yapmanız gerekeni yaparsınız."

Lia bunu biliyordu, aynı Dean'in bildiği gibi, aynı Michael'ın bildiği gibi. biliyordum. Sloane'un duş giderindeki delikleri saydığını ve gece boyunca saplantılı bir şekilde çalıştığını ve Locke'a Michael onu öldürebilsin diye kendi annemi öldürdüğümü söylediğimi düşündüm.

Hayatta kalmak için ne yapmanız gerekiyorsa onu yaparsınız.

"Her neyse," dedi Lia. "Sloane'un nasıl olduğuna bakmaya gidiyorum." Hayatta kalmak hakkında konuşmak istemedi ve ben de bunu ileride başvurmak üzere bir kenara kaydettim.

Uzaklaşma ihtiyacı duyarak Lia'yı bodruma kadar takip ettim. Sloane'u sahte bir fuayenin ortasında otururken bulduk, haritalar ve coğrafi araştırmalar etrafına yayılmıştı.

"Bir şey buldun mu?" Ben sordum.

Sloane başını haritalardan kaldırdı ama gözleri tam olarak bize odaklanmadı. Hâlâ kafasının içinde bir şeyler hesaplıyordu, düşünceleri dünyanın geri kalanını unutturacak kadar gürültülüydü.

Lia ayak parmağının ucuyla onu dürttü. Sloane kendini toparladı ve Lia'nın gözlerine baktı. "Coğrafi profillemeye şaşırtıcı derecede tatmin edici değil," dedi, sesi hafifçe hoşnutsuz geliyordu. Önündeki kâğıtları yeniden düzenledi ve daha yakından bakmamızı işaret etti. Diz çöktüm.

"Çoğu katil kurbanlarını evlerinin belirli bir yarıçapı içinde hedef alır." Sloane harita üzerinde her biri farklı bir merkeze sahip üç daire kümesini işaret etti. "Emerson Cole. Profesör Fogle. Trina Simms. Fogle'ın kulübesi Colonial'dan arabayla üç saat uzaklıkta, Broken Springs'ten de bir o kadar uzakta." Birlikte

Haritadaki üç nokta bir pasta parçasını andırıyordu. "Yarıçapı iki ila üç saatlik bir sürüş mesafesine ayarlasanız bile, örtüşme hala çok küçük."

"Bu iyi bir şey değil mi?" Cüret ettim. "Örtüşme ne kadar küçük olursa, bakmamız gereken yer de o kadar az olur."

"Ama hepsi bu kadar," dedi Sloane. "Haritanın o küçük diliminde göze çarpan tek bir şey var."

Lia benden önce gördü. "Dean'in babasını tuttukları hapisane."

"Mantıklı," dedim. "Kararları Redding veriyor. Redding her şeyin odak noktası.
nokta."

"Ama biz bunu zaten *biliyorduk!*" Sloane neredeyse bağıırıyordu. Alt dudağını ısırıldı ve burada ne kadar çaresiz hissettiğini anladım: yalnızdı, ne kadar hesap yaparsa yapsın bir fark yaratamıyordu.

"Hadi," dedim, bir kolumu onun kine geçirip ayağa kalkmasını sağladım. "Gidip Ajan Sterling'e bilgi verelim."

Sloane tartışacak gibi görünüyordu ama Lia bunu önledi.

"Her zaman küçük şeylerdir," dedi Sloane'a nazikçe. "Saniyenin onda biri, tek bir bilgi parçası - neyin fark yaratacağını asla bilemezsiniz."

Birinci kata ulaşmamızdan bir saniye sonra ön kapı çarptı. Lia, Sloane ve ben bir an donup kaldık, sonra girişe doğru koşmaya başladık. Sterling ve Michael bizi yolda karşıladı. Hepimiz birden durduk.

Dean ceketini çıkarıyordu. Briggs kollarını göğsünde kavuşturmuş bekliyordu. Belli ki acele etmesini bekliyordu.

"Bir şey var mı?" diye sordu Lia'ya.

"Bariz olandan başka bir şey yok: gerçeğin etrafında uzun, yavaş bir vals yapıyor."

"Sen mi?" Sterling Briggs'e sordu.

"Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersiniz?"

Sterling kuru bir sesle, "Şaşırt beni," dedi.

"Elimizde DNA var." Briggs kısa bir gülümsemeye izin verdi - FBI ajanının dans etme versiyonu. "Trina Simms bizim UNSUB'ı Tırnaklar."

Bir UNSUB'ın ilk iki suç mahallinde arkasında hiçbir kanıt bırakmaması ve üçüncüde kurbanının onu tırmalamasına izin vermesi normal miydi? Sonuçta, pratik

ve Daniel Redding bana mükemmelliğe, planlamaya ve ayrıntılara önem veren bir tip olarak göründü.

"Eşleştirecek bir şüpheli olmadan DNA'nın bize pek bir faydası olmaz," dedi Dean nefesinin altından.

Michael bir kaşını kaldırdı. "Sanırım bu siz ikinizin eski beyninizden bir şey öğrenemediğiniz anlamına geliyor?"

Michael hafızamda ilk kez Daniel Redding'den Dean'in babası olarak ya da ismiyle bahsetmemiştir. Dean'i sık sık canavarla paylaştığı soyadıyla çağıran bir çocuktan gelen bu ince bir nezaketti, sırf onu kızdırmak için.

Dean, Michael'ın çabalarını boşa çıkararak, "Babam," dedi, "bizi görmeyi reddetti.

Zorla bir toplantı yaptık ama konuşmadı."

"Bu doğru değil." Lia Dean'e özür dileyen bir bakış fırlattı ama itirazları önceden savuşturdu. "Bir şey söyledi."

"Tekrarlamaya değecek bir şey yok." Dean Lia'nın gözlerine baktı ve ona tekrar yalancı demesi için cesaretlendirdi.

"Tekrarlamak istediğin bir şey yok," diye sessizce düzeltti.

Briggs boğazını temizledi. "Redding bugün konuşmak istemediğini söyledi. Yarın konuşmak isteyebileceğini söyledi. Onu içeri aldık. ziyaretçi yok, telefon yok, posta yok, diğer mahkumlarla temas yok. Ancak ortağına ne gibi talimatlar verdiği konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Yarın konuşmak isteyebilir. Briggs'in sözleri zihnimde yankılandı ve başımı çevirip Dean'e baktım. "Yarın başka birinin daha öleceğini düşünüyorsun."

Bu sadece Redding'in tarzıydı, övünecek başka bir şey bulana kadar konuşmayı reddetmek. Yine de Dean'i görmeyi reddetmesi, eğer Ajan Sterling'in Daniel Redding'e ipucu verdiğini görmeseydim beni şaşırtabilirdi.

Oğlunun ona ihanet ettiği gerçeğine. Dean'in babası onu bunun için cezalandırmak isteyecekti, tıpkı Ajan Sterling'i sadece yaşamakla kalmayıp ondan en önemli şeyi çalma cesaretini gösterdiği için cezalandırmak istediği kadar.

Oğlu.

"Başka ne var?" Ben sordum. Dean ve Briggs'in bir şeyi atladıklarını biliyordum. Redding gücünü yeniden tesis etmek için bir şey yapmadan Dean'in o odadan çıkmasına izin vermezdi - Dean'e zarar vermek, babasına ihanet ettiği için ona acı çektirmek için.

Briggs yüksek sesle nefes verdi. Sonra bana döndü. "Bir şey daha vardı."

"Hayır." Dean'in itirazı anında ve kesindi. "Dean-"

"Hayır dedim."

Briggs Dean'e, "Bu senin vereceğin bir karar değil," dedi. "Bu işin en zor kısmı kendini tehlikeye atmaya istekli olmak değil - güvenliğin, akıl sağlığın, itibarın. En zor kısmı, değer verdiğiniz insanların da aynı şeyi yapmasına izin vermektir."

Dean mutfağa doğru döndü. Yürüyüp gideceğini sanmıştım ama gitmedi. Ajan Briggs bize Redding'in veda atışını anlatırken orada durdu, sırtı bize dönüktü.

"Onunla daha sonra değil de daha erken konuşmak istersek Dean'in bir dahaki sefere yalnız gelmeyeceğini söyledi."

"Yalnız değildi," diye cevap verdim, Redding'in Sterling'den bir ziyaret daha isteyip istemediğini merak ediyordum.

"Onlara söyleyeceksen tam olarak ne söylediğini de söyleyebilirsin." Dean arkasını döndü. Michael'a, Sterling'e, Briggs'e -benden başka her yere-bakmaya çalıştı.

Başarısız oldu. "*Bir dahaki sefere kızı da getir.*" dedi.

SEN

Bir hata.

Olan bu. Trina Simms'in ölmüş olması değil, o da planın bir parçasıydı. Ama geride kanıt bırakmak?

Özensiz. Aptalca. Değersiz.

Bir daha olmayacak. Bundan emin olacaksın. Başka hata olmayacak.

Gölgelerin arasında gizlenerek, parmağınızı bıçağın düz tarafı boyunca kaydırıyorsunuz. Mükemmel uzunlukta bir ip kesiyorsun. Marka elinde ağırlaşıyor. Bir kez havada beyzbol sopası gibi sallıyorsun.

Kafatasına çarpan metalin tatmin edici gümbürtüsünü hayal ediyorsun-

Hayır.

Bu iş böyle yapılmaz. Beş... dört... üç... iki... içinde yapacağın şey bu değil.

"Burada ne yapıyorsun?"

Markayla bir vuruş yaparsın. Avınız aşağı iner ve pişman olmazsınız.

Bağlayın. Damgalayın. Kesin. Asın. Kimse önce onları bayıltamayacağını söylemedi.

Markayı yere atıp fermuarını çekiyorsunuz. Emerson Cole bir görevdi ama bu eğlenceli olacak.

CHAPTER 39

“**H**Redding'in bir kızdan haberi *var* mı?" Müdür Sterling Briggs'in, kızının ve hepimizin yanından geçip Dean'in önünde durana kadar mutfağı boydan boya kat etti.

"Sordu," diye cevap verdi Dean. "Ona kimse olmadığını söyledim."

Judd mutfak masasından Müdür Sterling'i izliyordu, Müdür'ün ağır bakışları Dean'in üzerindeydi.

"Yani ya Redding sana inanmadı, ya bir şeyler biliyor ya da şansını deniyor." Müdür bu olasılıkları değerlendirdi. "Diğerlerinden herhangi birini sorguya çekme fikrinden hoşlanmıyorum. Eğer yanlış insanlar bunu öğrendi..." Sustu.

Dean'i zaten bir sorguya getirdin, diye düşündüm, ama biri Dean'i babasından bilgi almak için kullandığını öğrenirse, açıklayabilirsin.

Judd kahvesini yudumlarken, "Herhangi birinizi bir seri katille aynı odaya koyma fikrinden pek hoşlandığımı söyleyemem," dedi. "Soran olmadı."

"*Ancak,*" diye devam etti müdür Judd'ı görmezden gelerek, "müdürü bir kez daha arayabilirim. Kendi adamlarımızı güvenlik olarak yerleştirebilir ve hücre bloğunu mahkûmlardan ve gardiyanlardan temizleyebilirsek, kızlardan birini içeri gönderme fikrini değerlendirmeye hazırım."

"Ben," dedim, Briggs bize Redding'in isteğinden bahsettiğinden beri ilk kez konuşuyordum. "Ben olmalıyım."

Dean'le Broken Springs'e giden bendim. Eğer UNSUB bunu Redding'e iletmeyi başardıysa, istediği kişi bendim.

"Yapabilirim." Lia bu sözlerin önüne başka bir şey koymaya zahmet etmedi. "Daniel kızı getirirsen konuşacağını söyledi. Hangisi olduğunu hiç söylemedi.

bir tane."

"Lia." Dean sessizce onun adını söyledi. Oturduğu yerde dönüp ona baktı. "Eğer Cassie'yi onunla aynı odada istemiyorsam, seni doğrama tahtasına koymaktan daha mutlu olacağımı sana düşündüren nedir?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Lia'nın sesi dikkat çekici bir şekilde Dean'in sesine benziyordu; kelimeler basit ve yumuşaktı, onun normal parıltısından eser yoktu.

"Ve ben yapamaz mıyım?" Hakaret ederek sordum.

Sloane düşünceli bir ifadeyle, "Belki de gitmeliyim," dedi.

Yönetmen de dahil olmak üzere odadaki herkes aynı anda "Hayır," dedi.

"Ben jujitsu biliyorum," diye kandırdı Sloane. "Ayrıca, anladığım kadarıyla, bu tanık akıl oyunları ve ince telkinler konusunda uzmanlaşmış ve bu benim üzerimde işe yaramaz. Ben sayıları, gerçekleri ve kelimelerin gerçek anlamlarını anlarım. İnce anlamlar çeviride kaybolur."

Kimse Sloane'un mantığına karşı çıkamazdı.

"Muhtemelen denemeden bile onu kızdırabilirim!" Sloane'un sesi artık fazlasıyla coşkulu çıkıyordu. "Eğer işler çok gerginleşirse, ona evcilleştirilmiş gelinciklerle ilgili bazı istatistikler anlatırım."

"Bu... şey... çok cömert bir teklif Sloane, ama perde arkasında kalmanı tercih ederim." Yönetmenin sesi biraz boğuk çıkmıştı. "İki yönlü bir ayna var. Bölgenin güvenliğini sağladıktan sonra, geri kalanınızın gözlem yapamaması için hiçbir neden yok."

"Aklıma birkaç tane geliyor." Judd kahvesini bıraktı.

"Kusura bakma ama Judd," dedi müdür sertçe, "bu FBI'ın içi." Ve Judd FBI'dan değildi. Gergin bir sessizlik anından sonra bekimiz ayağa kalktı ve odadan ıktı.

"Cassie, Dean ve Briggs içeri girecek," diye açıkladı müdür ortaya çıkan sessizlikte.

"Neden?" Dean müdüre doğru bir adım attı. "Neden birini gönderelim ki? Ondan hiçbir ŗey öğrenemedik ve öğrenemeyeceğiz de. O bizimle oynayacak ve başka biri daha ölecek. Zamanımızı boa harcıyoruz. Tam da onun istediği ŗeyi yapıyoruz."

"Sinirleri gergin." Ajan Sterling müdürden önce cevap verdi. "O bir narsist. Eğer ona yeterince ip verirsek, kendini asar, Dean."

Dean, "Sanırım bu yüzden ilk seferinde onu yakalamak bu kadar kolay oldu," diye karşılık verdi. "Onu görmeye gittim. Onu kızdırdım ve bu bizim iimize yarayacak.

avantaj." Ajan Sterling Dean'e doğru bir adım attı. "O sadece bu oyunu kazanmak istemiyor. Bizi rahatsız edecek bir ŗekilde kazanmak istiyor ve bu da demek oluyor ki eğer üstünlüğü ele geçirdiğini dŗnrse bize bir ŗeyler söyleyecektir. İpuçları *olacak*, çünkü bundan be yıl sonra geceleri neden bunu görmediğimi merak etmemi isteyecek."

"Bunu görmek zorunda kalmayacaksın," diye araya girdi Michael. Lia'ya baktı. "Eğer o camın diğer tarafında *olursak*, göreceğiz."

"Bizi bu davanın dışında tutmaya ne oldu?" Dean Ajan Sterling'e seslendi, sesi sertti. "İstediğin bu değil miydi - *normal* ve *güvende* olmamız?"

Bu belden aşağı bir vurutu.

"Size *normal* bir ŗey verebilseydim, verirdim." Ajan Sterling'in sesi keskindi. "Ama yapamam Dean. Başına gelenleri silemem. Hibirinizin normali *istemesini* sağlayamam. Sizi bunun dışında tutmaya çalıştım. Hepinize ocuk gibi davranmayı denedim ama *ie yaramadı*. Yani, evet, ben büyük bir ikiyzlym, ama eğer beiniz o adamı durdurmamıza yardım ederseniz

bir hayat daha, bunun için seninle kavga etmeyeceğim." Babasına baktı.
"Seninle bu konuda savaşmayacağım."

Sorgu odası ekranda görüldüğünden daha küçük ve aynanın diğer tarafından hissedildiğinden daha klostrofobikti. Dean, Briggs ve ben önce geldik. Briggs'in ekibindeki ajanlardan biri, Ajan Vance olduğunu tanıdım, Dean'in babasını hapishane yetkililerinden almaya gitti. Müdür, Redding'in bu davaya karışmasının müdürün burnunun dibinde gerçekleştiğini söylediğinde, müdür Ajan Sterling ve benim *son* ziyaretimizde karşılaştıklarımızla güzel bir tezat oluşturuyordu.

Masaya oturdum ve Dean ile Briggs'in yanıma oturmasını bekledim.

Ayakta durdular, başkanı çevreleyen bir çift Gizli Servis ajanı gibi omzumun üzerinde geziniyorlardı. Odanın kapısı bir gıcırtyla açıldı ve dönüp Daniel Redding'in kapıdan masaya doğru ilerleyişini izlememek için kendimi zor tuttum. Ajan Vance zincirleri düzeltti, test etti ve sonra geri çekildi.

"Yani," dedi Redding, gözleri sadece beni görüyordu. "Sen o kızsın."

Sesinde kayıtlarda rastlanmayan müzikal bir kalite vardı.

"Çok sessizsin," diye yorumladı Redding. "Ve güzelsin." Bana ince bir gülümseme gönderdi.

"O kadar da güzel değil," dedim.

Başını yana doğru eğdi. "Biliyor musun, sanırım buna inanıyorsun." Durakladı. "Alçakgönüllülük sizin kuşağınızdaki biri için çok canlandırıcı bir özellik. Tecrübelerime göre, çoğu genç insan özelliklerini ve yeteneklerini *abartıyor*. Kendilerine çok çabuk güveniyorlar."

Trina Simms'in tırnaklarının altındaki DNA diye düşündüm. Redding'in bunu bilmesine imkân yoktu ve yine de bu konuşmanın iki katmanı olduğunun farkındaydım: aşikâr olan ve altında yatan.

Ajan Briggs omzuma bir el koydu ve ben de dikkatimi önümdeki soru listesine, Ajan Sterling'in listesine çevirdim.

"Bazı sorularım var," dedim. "Eğer onları sorarsam, cevaplar mısınız?"

Redding bana "Sana daha iyisini yapacağım," dedi. "Sana gerçeği söyleyeceğim."

Bunu göreceğiz. Ya da daha doğrusu, *Lia* iki yönlü aynanın arkasındaki konumundan bunu görecekti.

"Partnerin hakkında konuşalım," dedim.

"*Ortak* benim seçeceğim kelime değil."

Bunu biliyordum ve bilerek kullanmıştım. Ajan Sterling, Redding'in kendisinin yetkili olduğunu düşünmesinin bizim yararımıza olacağını söylemişti. Bırak beni sıradan bir kız sansın, düşman değil.

"Sen hangi kelimeyi kullanırdın?" "*Çırak* diyelim."

"Çırağınız üniversite öğrencisi mi?" diye sordum.

Redding bir saniye bile tereddüt etmedi. "Evet."

"Çırağınız hiç üniversiteye gitmemiş biri mi?"

Redding aynı sorunun iki farklı versiyonunu sormamı tuhaf bulduysa da bunu belli etmedi. "Evet."

"Çırağınız yirmi bir yaşın altında mı?" "Evet."

"Çırağınız yirmi bir yaşın üzerinde mi?"

Gülümsedi. "Evet."

"Çırağınız posta yoluyla tanıştığınız biri mi?" "Evet."

"Çırağınız şahsen tanıştığınız biri mi?" "Evet."

Başka sorular da vardı. Onları da sordum. O da benzer şekilde yanıt verdi. Sterling'in sorularının sonuna geldiğimde, Lia'nın her çiftte hangi yanıtın doğru, hangisinin yalan olduğunu söyleyebileceğini umarak bir saniye geçirdim.

"Başka sorunuz var mı?" Redding sordu.

Yutkundum. Hayır demem gerekiyordu. Kalkıp bu odadan çıkıp gitmem gerekiyordu ama yapamadım. "Dean'in yerine geçmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum. Ona bakıp da Locke'u ve onun bana takılma şeklini görmemek çok zordu.

"Hayır. Bir adam en iyi eserinin *yerine yenisini* koymaz." Redding gülümsedi. "Sıra bende: Oğlumu önemsiyor musun?"

"Evet." Cevabımı kısa tuttum. "Neden buraya gelmemi istedin?" "Çünkü Dean'in hayatının bir parçasıysan, benimkinin de bir parçasısın." İşte Redding'in gözlerindeki bakışta tüyler ürpertici bir şey vardı. "Onun ne yaptığını biliyor musun? Onun ne olduğunu?"

Dean'in arkamda sertleştiğini hissedebiliyordum ama arkamı dönme dürtüsüne boyun eğmedim. "Veronica Sterling'i biliyorum. Gloria'yı biliyorum. Diğerleri."

Bu tam olarak doğru değildi ama Redding'in Dean'in bana her şeyi anlattığını düşünmesine izin verdim.

"Ve sen umursamıyor musun?" Redding başını bir yana eğip bana, *içime* bakarak söyledi. "Karanlığa çekiliyorsun."

"Hayır," dedim. "Dean'e ilgi duyuyorum ve onu önemsiyorum, çünkü onu önemsiyorum. Sıra bende ve bana iki soru borçlusun."

"Sor bakalım."

İçgüdülerim bana Briggs'in bunun daha fazla sürmesine izin vermeyeceğini söylüyordu. Sorularımı dikkatlice seçmeliydim.

"Kimin öleceğine nasıl karar veriyorsunuz?" diye sordum. Redding avuçlarını masanın üzerine koydu. "Ben seçmiyorum."

Yalan söylüyordu. Öyle olmak zorundaydı. Trina Simms ve Emerson Cole arasındaki tek bağlantı, ikisinin de Redding'le bir bağlantısı olmasıydı.

"Sanırım size bir cevap daha borçluyum."

"Peki," dedim. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Redding kıkırdadı. "Senden hoşlanıyorum," dedi.

"Hoşlanıyorum."

Bekledim. *Ona yeterince ip verin, diye düşündüm, kendini asacaktır.*

"Senin bilmediğin bir şey," diye düşündü Redding. "Tamam. Şunu deneyelim: Anneni öldüren adamı asla bulamayacaksın."

Cevap veremedim. Nefes alamadım. Ağzım pamuk gibi kurumuştı. Annem mi? Annem hakkında ne biliyordu?

Dean sert bir sesle, "Bu kadar yeter," dedi.

Redding, "Oh, ama çok hoş bir sohbet yapıyoruz," dedi. "Biz mahkumlar bunu çok yaparız, bilirsiniz. Sohbet ederiz."

Anneme ne olduğuna dair hapishane dedikodularından bir şeyler duyduğuna inanmamı istiyordu. Bu, kim olduğumu bildiği anlamına geliyordu - ya da en azından, kayıp ve öldüğü varsayılan bir annem olduğunu bilecek kadar hakkımda bilgi sahibi olduğu anlamına geliyordu.

Kalbimin göğsümde çarpmasına rağmen, aniden doğal olmayan bir sakinliğe büründüm. "Bana bu dava hakkında bilmediğim bir şey söyle," dedim.

Redding alaycı bir tavırla, "Ana planımı paylaşmama izin verin," dedi. Ses tonu şakacıydı ama gözleri ölüydü. "Hücremde oturup bekleyeceğim ve Ben beklerken iki kişi daha ölecek. Ajan Briggs her an biriyle ilgili telefon alabilir, diğeri de bir gün ölecek.

Yarın. Sonra kurbanlar birikmeye başlayacak. Ceset üstüne ceset, çünkü Briggs ve Sterling yeterince iyi değiller." Redding bakışlarını benim yüzümden Briggs'in yüzüne kaldırdı. "Çünkü sen yeterince zeki değilsin."

Bakışlarını

Gözleri Dean'e kayar. "Çünkü sen zayıfsın."

Sandalyemi masadan geriye ittim, bunu yaparken Dean'e çarptım. O dengesini korudu ve ben de ayağa kalktım.

Burada iřimiz bitti, diye dūřundūm ama bunu yūksek sesle sūylemedim. Briggs, Dean ve ben tek sıra halinde odadan çıktık ve Dean'in babasını masaya zincirlenmiř halde yalnız bıraktık.

CHAPTER 40

W Gözlem odasında ekibin geri kalanına katıldı. Sloane yakındaki bir masanın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu, sarı saçları dağınık bir atkuyruğu yapmıştı, duruşu doğal olmayan bir şekilde dikti. Ajan Sterling onun yanında, iki yönlü aynadan hâlâ Redding'e bakmakta olan Lia'nın birkaç adım gerisinde duruyordu; kollarını göğsünde kavuşturmuş, boyalı tırnaklarını dirseklerine dayamıştı. Aynanın diğer tarafında Ajan Vance mahkûmu hücrelerine geri götürmek üzere içeri girdi.

Bir el omzumu sıyırdı ve döndüm. Michael hiçbir şey söylemedi, sadece yüzümü inceledi.

Yüzümü ondan çeviremedim. Ona iyi olduğumu ya da Redding'in beni kızdırmadığını söylemedim - ne olup olmadığını Michael zaten biliyordu. Konuyu uzatmanın bir anlamı yoktu.

"İyi misin?" Ajan Sterling soruyu sözlü olarak sordu. Benimle mi yoksa Dean'le mi konuştuğundan emin değildim.

Soruyu ikimiz için de geçiştirdim. "Annemle ilgili kısmı boş ver," dedim Lia'ya. "Davaya odaklan. Redding'in orada bana anlattıklarının ne kadarı doğruydum?"

Lia sonunda gözlerini aynadan ayırmayı başardı. Birkaç saniye için talimatlarımı görmezden geleceğini düşündüm. Yapmamasını diledim. Bunu kendisi de söylemişti: En iyi yalancılar sihirbazlardı. Dean'in babasının yalan mı söylediği yoksa doğruyu mu söylediği önemli değildi.

Annemin katili, bilmek istemedim. *Yanlış yönlendirme*. Annemin davası beş yıl önceydi. Bizim UNSUB *şu an* dışarıda öldürüyordu.

"Eee?" Dedim ki. "Herkesin en sevdiği psikopat ne hakkında yalan söylüyordu?"

Lia odayı geçti ve bir elini iki yana açarak bir ofis koltuğuna çöktü. "Bir şey yok."

"Hiçbir şey mi?" Tekrar ettim.

Lia avucunu sandalyenin kenarına çarptı. "Hiçbir şey. Bunu nasıl yaptığını bile bilmiyorum." Tekrar ayağa fırladı, öfkeyle titriyordu ve hareketsiz kalamayacak kadar huzursuzdu. "Her sorunun iki versiyonu vardı. Yanıtlarını karşılaştırabilmem gerekiyordu. Bu işleri kolaylaştırmalıydı ama her bir cevabın doğru olduğuna *yemin* edebilirim." Yaratıcı bir şekilde ve etkileyici bir coşkuyla küfretti. "Benim neyim var böyle?"

"Hey." Dean uzandı ve onun yanında volta atan kızın kolunu tuttu. "Bu senin hatan değil."

Kadın adamın elinden kurtuldu. "O zaman bu kimin suçu? Görünüşe göre *tamamen işe yaramaz* olan odadaki diğer aldatma okuyucusunun mu?"

"Ya değilsen?" Sloane araya girdi. Gözleri tam olarak şimdi ve buraya odaklanmamıştı. Kafasının içindeki dişlilerin döndüğünü duyar gibiydim. "İşe yaramaz değil, yani," dedi, elinin topuğuyla beyaz-sarı perçemlerini gelişigüzel gözlerinin önünden iterek. "Ya her seferinde doğruyu söylüyorsa?"

Lia başını atkuyruğunu savuracak kadar sert salladı. "Bu mümkün değil."

"Öyle," dedi Sloane, "eğer birden fazla çırak varsa."

Çırağınız üniversite öğrencisi mi?

Çırağınız hiç üniversiteye gitmemiş biri mi? Çırağınız yirmi bir yaşın üzerinde mi?

Çırağınız 21 yaşın altında mı? Oh, Tanrım.

Sloane haklıydı. Redding, dışarıdan *iki* kişiyle çalışsaydı her soruya doğru cevap verebilirdi - kağıt üzerinde çok farklı insanlar, ama Redding için manipüle etmesi aynı derecede kolay, eşit şiddet ve kontrol zevkleri.

Briggs olasılığı tarttı. "Yani Redding, bizi oyaladığını düşünmemiz için özel olarak tasarlanmış cevaplar veriyor, oysa gerçekte bize tam olarak bu davanın neden hiçbir zaman sonuçlanmadığını anlatıyor."

Neden Emerson Cole'un cinayeti, arkasında hiçbir kanıt bırakmayan, son derece organize, son derece hassas bir suçlunun işi gibi görünürken, Trina Simms'in katili onu komşularının duyabileceği bir yerde öldürmüş ve olay yerinde DNA'sını bırakmıştı.

Briggs'in telefonu çaldı. Geri kalanımız sessizliğe gömüldü. Redding'in cesetlerin yığılmaya başlayacağına dair sözü zihnimde yankılandı. *Ajan Briggs her an onlardan biri hakkında telefon alabilir.*

Yanımdaki Michael, yaşlı adam bize sırtını dönene kadar göz ucuyla Briggs'i izledi. Michael'a bir kaşımı kaldırdım. O da başını salladı.

Briggs her ne hissediyorsa, bu iyi bir şey değildi.

Briggs sesini alçaltarak koridora çıktı ve kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verdi. Bunu takip eden sessizlikte, hiçbirimiz olası durumu kelimelere dökmek istemedik.

Bir cinayet daha işlendi.

Orada öylece durup Briggs'in geri dönmesini ve bize başka birinin daha öldüğünü söylemesini bekleyemezdim. Sürekli kurbanların yüzlerini hayal ediyordum -Emerson'ın cansız gözleri, Trina'nın Dean'in kim olduğunu anladığında genişleyen gözleri.

İki katil, diye düşündüm, kurbanlara değil UNSUB'lara odaklanarak. Düşüncenin yerleşmesine izin verdim. Kanıt bırakan bir katil. Bırakmayan bir katil. İkisi de Redding'in kontrolü altında.

Briggs odaya geri geldi. Telefonu kapatmış olmalıydı ama hâlâ telefonunu ölümüne tutuyordu. "Bir cesedimiz daha var."

"Nerede?" Ajan Sterling sordu.

Briggs'in yüzündeki ifade acımasızdı. "Koloni Üniversitesi."

Aklım doğrudan orada tanıştığımız insanlara gitti.

Profesör Fogle'ın sınıfı.

"Tanıdığımız biri mi?" Michael ses tonunu nötr tutmayı başardı.

"Kurban on dokuz yaşındaydı." Briggs tam bir FBI modundaydı.

iş. "Erkek. Cesedi bulan oda arkadaşına göre adı Gary Clarkson'mış."

Boğazıma bir nefes takıldı. Lia aynanın karşısında geriye doğru yığıldı.

Clark.

Briggs ve Sterling bizi olay yerine götürmedi. Bizi eve bırakıp kendileri gittiler. Kaç çizgiyi geçtikleri önemli değil, yine de sınırlar vardı. Katil de dahil olmak üzere kimsenin bizi olay yerinde görmesi riskini göze alamazlardı. En azından teorik olarak bize aynı işi görecektir fotoğraflar getirebilecekken bunu yapamazlardı.

Bekledik. Briggs ve Sterling geri döndüklerinde evin üzerine huzursuz bir solgunluk çökmüştü.

Fotoğraflarla gelmediler. Haberlerle geldiler.

Ajan Sterling, "Adli tıp hâlâ kanıtları inceliyor ama katilin izine **r a s t l a y a m a y a c a k l a r**," dedi. "Bu UNSUB kurbanı demir bir dağlama aletiyle sopalamış ama Redding'in yönteminin geri kalanını en küçük ayrıntısına kadar takip etmiş. Kendinden emindi, çılgın değildi. Kendi kendine eğleniyordu."

Öğreniyor diye düşündüm.

"Trina Simms'i öldüren çok Emerson Cole'u öldüren UNSUB'a benziyor," dedim yüksek sesle, zihnim yüksek vitesine geçerek.

İki UNSUB. UNSUB 1 organize edilmişti. Emerson ve Clark'ı ve büyük ihtimalle profesörü öldürmüştü. UNSUB 2 düzensizdi. Biz onu ziyarete gittikten hemen sonra Trina Simms'i öldürmüştü.

"Bağlantı nedir?" Dean sordu. "Biri nasıl olur da Emerson'ı hedef almaktan Clark'ı hedef almaya geçer?"

"Fogle'ın sınıfında aynı gruptalarmış," diye önerdi Lia. "Clark o kıza sırlıslıklam aşığı."

"Yurt odası onun resimleriyle doluydu," diye doğruladı Briggs. "Binlercesi, yatağının altında."

"Peki ya gruplarındaki diğer iki kişi?" Ben sordum. "Derek ve Bryce. Sence UNSUB 1 onların peşinden gidiyor olabilir mi?"

Önce Emerson. Sonra Clark. Bu arada, UNSUB 2 Trina Simms'i öldürdü....

Düşüncelerim gelen mesajlarla bölündü; biri Sterling'in, diğeri Briggs'in telefonundan.

"Adli tıp mı?" Michael tahmin etti.

Sloane ona karşı çıktı. "Daha çok erken. Sonuçlar aceleye getirilmiş olsa bile, bir ya da iki testten fazlasını yapmış olamazlar."

"Testler aceleye getirildi," diye araya girdi Briggs. "Ancak şu ana kadar yapmayı başardıkları tek şey kurbanımızın DNA örneğini almak oldu."

"Neden eşzamanlı mesajlaşmayı hak etti?" Lia şüpheyile sordu.

"Çünkü sistemde bir eşleşme çıktı." Briggs takım elbisesinin ceketini silkti ve bir kolunun üzerine düzgünce katladı. Bu ölçülü bir hareketti ve gözlerindeki bakışla hiç uyuşmuyordu. "Clark'ın DNA'sı Trina Simms'in tırnaklarının altında bulunan örnek."

Bu imayı düşünmek için bir an bekledim. Sloane bunu kelimelere dökecek kadar yardımseverdi.

"Yani Gary Clarkson'ın sadece dört numaralı kurban olmadığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu. Aynı zamanda ikinci UNSUB'ımız."

SEN

Bıçağın ucunu göğsüne sapladığında o tombik, zavallı küçük askının gözlerindeki ifadeyi hâlâ görebiliyorsun.

"İşte böyle yapman gerekiyor," demiştin ona, bereketli bedeninde zig zag çizerek ilerlerken. "Her an, mükemmel Kontrol. Kanıt yok. Şans yok."

Trina Simms'in öldüğü haberini aldıktan sonra nasıl olması gerektiğini. Her ayrıntıyı hayal ettiniz - nasıl yapacağınızı. Onun çılgınlıklarını duymaktan alacağın zevki.

Ama bu taklit, bu taklitçi, yanlış yapmıştı. Bedelini ödemek zorundaydı.

Yüzünde ter ve gözyaşı birbirine karışmıştı. Mücadele etmişti, ama sen senin zamanın. Sabırlıydınız. Ona Trina Simms'i tanıdığınızı ve onun daha iyisini hak ettiğini açıkladınız.

Ya da daha kötüsü, bakış açınıza bağlı olarak.

O soluk taklidi, kopyanın kopyasını, sabrın ne olduğunu gösterdin. gerçekten öyleydi. Tek utanç verici şey, ağzını tıkamak zorunda olmanızdı - küçük domuzun ne hakkında ciyakladığını görmek için yan taraftaki Joe College'ın gelmesini riske atamazdınız.

Zanaatınızın aletlerini temizlerken anılarınızda gülümsüyorsunuz. Redding

sana taklitçiyi öldürmeni söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Sen ve az önce cehenneme gönderdiğin çocuk ayrı bir türsünüz.

Zayıftı.

Sen güçlüsün.

Rakamlarla resim yapıyordu ve yine de çizgilerin içinde kalmayı başaramadı.

Sen gelişmekte olan bir sanatçısın. Doğaçlama. Yenilik. Bunu düşünmek bile vücudunuzda bir güç patlamasına yol açıyor. Redding gibi olmak istediğini düşündün. Redding olmak.

Ama şimdi çok daha fazlası olabileceğinizi görmeye başlıyorsunuz.

"Henüz değil," diye fısıldıyorsun. Önce gitmesi gereken bir kişi daha var. Bir şarkı mırıldanıp gözlerini kapatıyorsun.

Olacak olan olacaktır - buna yardımcı olmanız gerekse bile.

CHAPTER 41

I Kanıtlara inanılacak olursa Clark bir katildi ve onu Redding'in diğer çırağı öldürmüştü.

Kardeş rekabeti. Bu düşünce yersizdi ama yine de aklımdan çıkaramadım. Redding'i idol edinen iki genç adam, bir şekilde Onunla olan ilişkileri - birbirleri hakkında ne kadar şey biliyorlardı?

Kalan UNSUB'ımızın Clark'ı öldürmesine yetecek kadar.

"Clark Trina'yı mı öldürdü?" Michael sesindeki inançsızlığı gizleyemedi. "İçinde bir öfke olduğunu biliyordum -Emerson hakkında, profesör hakkında, ama yine de."

Hayal etmeye çalıştım. Clark Trina'nın evine zorla mı girmişti? Onu içeri aldı mı? Redding'den bahsetmiş miydi?

"Clark yalnız biriydi," dedim yüksek sesle düşünerek. "Asla uyum sağlayamazdı. Agresif değildi ama etrafında olmak isteyeceğin türden biri de değildi, ya da."

Dean Ajan Sterling'e yandan bir bakış attı. "Trina Simms'in cinayeti ne kadar düzensizdi?"

Dean'in sorusundaki mantığı hemen anladım: Clark dağınık bir katilin profiline neredeyse tam olarak uyuyordu.

Ajan Sterling, "Yöntemi takip etti," dedi. "Sadece iyi yapmadı."

Bu yüzden onu öldürdün, diye düşündüm, sözleri kalan UNSUB'ımıza yönelttim. *İkiniz de aynı oyunu oynuyordunuz, ama o*

kalktı. Kendini yakalatacaktı. Belki seni de yakalatacaktı.

"Birbirlerini tanıyorlar mıydı?" Ben sordum. "Clark ve bizim UNSUB - birbirlerinden *haberdar* olduklarına eminim ama gerçekten tanışmışlar mıydı?"

"Onları mümkün olduğunca ayrı tutmak isterdi." Dean *onun* kim olduğunu belirtmedi. Bu şartlar altında belirtmesine gerek yoktu.

"Birbirleriyle ne kadar az etkileşime girerlerse durum üzerinde o kadar fazla kontrolü olur. Bu onun oyunu, onların değil."

Clark'ın ya da zanlımızın profilini çıkarmak yeterli değildi. Günün sonunda, tüm bunlar Redding'e geri döndü. Onu masanın karşısında otururken hayal ettim. Soruları sorarken kendimi duydum, cevaplarını duydum. Adım adım ilerledim ve bu sırada bir şeyleri kaçırdığımı düşündüm.

Clark'ı Trina'nın peşinden gönderdiğini sanıyordum. Emerson'ın peşinden kimi gönderdin?

Görmediğim bir şeyler olduğuna dair içimdeki rahatsız edici his daha da yoğunlaştı. Kıpırdamadan oturdum ve sonra aniden tüm önemsiz ayrıntılar eriyip gitti ve geriye tek bir şey kaldı. Tek bir ayrıntı.

Bir sorum var.

"Lia," dedim ısrarla, "Redding'in sorularıma yanıt olarak yalan söylemediğinden emin misin?"

Başını hafifçe eğdi; belli ki sorunun sözlü bir yanıtı hak ettiğini düşünmüyordu.

"Ona kurbanları nasıl seçtiğini sordum." Birinin aklına benimkiyle aynı yolun gelip gelmeyeceğini görmek için odaya baktım. "Dedim ki, *nasıl yapıyorsun*

kimin öleceğini seçin ve onun ne dediğini hatırlıyor musunuz?"

"*Olmadığını* söyledi." Cevap veren Dean oldu. Babasının o toplantıda söylediği tek bir kelimeyi bile unuttuğundan şüpheliydim.

"Kurbanları o seçmiyorsa," dedim Dean'den Sterling'e ve Briggs'e bakarak, "kim seçiyor?"

Bir süre sessizlik oldu.

"Öyle."

Cevabın Michael'dan gelmesini beklemiyordum ama belki de beklemeliydim. O ve Lia Clark'la tanışmışlardı ve diğer çocuktaki öfkeyi fark eden de oydu.

Clark, Emerson'ın profesörleriyle yattığı ortaya çıktığında *onun öyle biri olmadığını* söylemişti ama söylediklerine kendisi de inanmamıştı. Bu da Emerson'ın öyle *olduğuna* inandığı anlamına geliyordu. Onun daha değersiz ve küçümsenmeye layık olduğuna. Aşağılanmayı hak ettiğine.

Yatağının altına onun resimlerini saklamıştı.

Clark Emerson'a kafayı takmıştı. Onu sevmiş, ondan nefret etmiş ve o da ölmüştü. Onun cinayetinde geçerli bir şüpheli olmamasının tek nedeni bir mazeretinin olmasıydı.

"Redding UNSUB'lara birbirleri için kurban seçtirdi." Michael hâlâ konuşuyordu ve onun düşünceleri de benimkilerle uyum içindeydi. "Clark Emerson'ı seçti ama onu başka biri öldürdü. *"Trendeki Yabancılar."*

"Alfred Hitchcock," diye araya girdi Sloane. "1951 yapımı bir film. Bir saat kırk bir dakika uzunluğunda. Film, cinayetten paçayı sıyrmanın en kusursuz yolunun iki yabancıнын birbirlerinin hedeflerini ortadan kaldırması olduğunu varsayıyor."

"Böylece," dedi Briggs yumuşak bir sesle, "her katilin hedefi öldüğünde bir mazereti olur."

Sanki Clark, Emerson öldürüldüğünde yüzlerce kişiyle birlikte bir odada sınava giriyormuş gibi.

Domino taşları kafamın içinde teker teker devrildi.

Biri annesini öldürdüğünde Christopher Simms'in Briggs'le toplantıda olması gibi.

CHAPTER 42

Imerdivenlerde oturmuş bekliyordu. FBI son on dört saattir Christopher Simms'in yerini tespit etmeye çalışıyordu. Daniel Redding Bugün bize başka bir ceset sözü verdi ve tek yapabildiğim beklemektir - haklı olup olmadığımızı, onu zamanında yakalayıp yakalamadıklarını görmek için. Merdivenlerden yukarı çıkamadım. Aşağı inemedim. Orada oturmaktan başka bir şey yapamıyordum.

arasında, kanıtlara kafayı takarak ve telefon çaldığında şüpheliyi yakaladıklarını söylemeleri için dua ederek, beşinci bir kurbanımız olduğunu haber vermek için değil.

Davanın üzerinden kaç kez geçersen geçeyim, ayrıntılar hep aynı kaldı. Clark Emerson'ı seçmişti ve Clark'ın mazeretinin sağlam olduğu bir zamanda başka biri onu öldürmüştü. O kişi daha sonra bir kurban seçmişti-Trina Simms.

Kolumdan tutup beni kanepeden kaldırdığında Christopher'ın gözlerindeki ifadeyi hâlâ görebiliyordum. Annesinin parmağı altında olmaktan bıkmıştı. Aşık olduğunu düşündüğü adam tarafından dolambaçlı bir yoldan öldürüldüğünü görmekten daha iyi bir intikam olabilir miydi?

Her şey Daniel Redding'e geri döndü. Christopher ölmesi için Trina'yı seçmiş olabilirdi ama Christopher'ı çirak olarak seçen kişi Redding'di. Dean'in babası muhtemelen oğluna ulaşmak için Trina'yı kullanmıştı. Clark'a Trina'yı öldürmeyi Dean'den bir ziyaret gelene kadar ertelemesini söylediği neredeyse kesindi.

Bunu ne zamandır planlıyordu? Emerson'ın cesedi o çimenlikte bulunmadan önce kaç hareketli parçayı harekete geçirdi? Soluma döndüm ve duvara baktım. Merdivenler portrelerle kaplıydı; seri katiller duvarlarımızı ailemizden biriymiş gibi süslüyordu.

İroni gözümden kaçmadı.

Elimde Gül Kırmızısı ruju tutuyordum. Kapağını çıkardım ve koyu kırmızı renk plastik muhafazanın kenarından görüne kadar tüpün altını çevirdim.

Anneni öldüren adamı asla bulamayacaksın. Redding'in sözleri aklımın bir köşesinde duruyordu ve benimle alay ediyordu.

"Beklerken sana eşlik etmemin bir sakıncası var mı?"

Omzumun üzerinden, merdivenlerin başında duran Dean'e baktım.

"Otursana," dedim ona. Üstümdeki basamaklardan birine oturmak yerine, benim basamağıma gelene kadar yürüdü ve kendini yanıma indirdi.

Merdiven yeterince genişti, aramızda hâlâ boşluk vardı ama

Fazla bir şey olmayacak kadar dar. Gözleri elimdeki ruj tüpüne takıldı.

Biliyor, diye düşündüm. *Bunun Locke'a ait olduğunu ve neden sakladığımı biliyor.*

Dean bir süre sonra, "Onları düşünmeden edemiyorum," dedi. "Gary Clarkson. Christopher Simms. Onlar asla babamın son oyunu olmadılar."

Ruju tüpün içine geri koydum ve kapağını kapattım. "Öyleydin," dedim, bunun doğru olduğunu biliyordum, bir şekilde bunun her zaman Dean'le ilgili olduğunu biliyordum.

Dean gözlerini kapattı. Onu yanımda hissedebiliyordum, her nefes alışını ve her nefes verişini hissedebiliyordum. "Babam bütün bunları sırf onu görmeye gitmek zorunda kalayım diye mi tasarladı, yoksa öğrencilerinden birinin beni öldürerek daha iyi bir adam olduğunu kanıtlamaya çalışacağına mı güveniyordu, karar veremiyorum."

Dean'in göz kapakları kalktı ve ben onun sözlerini düşündüm. Emerson'ın katili Clark'ı öldürmüştü. Bu Redding'in tek çırağı olmak isteyen bir UNSUB'ın işiydi. Onun tek varisi. Tek *oğlu*.

Dean'e "Baban ölmeni istemiyor," dedim. Redding için bu son çare olurdu. Dean'i ancak onu gerçekten kaybettiğine inanırsa öldürebilirdi. -Ve Daniel Redding'in gerçekten kaybettiğine inanması mümkün değildi.

"Hayır," diye kabul etti Dean, "ölmemi istemiyor ama eğer UNSUB'lar tırmanmıştı, eğer onlardan biri beni öldürmek için buraya gelseydi, kendimi savunurdum."

Belki de Redding'in zihninde bunun böyle bitmesi gerekiyordu, Dean'in diğerlerini öldürmesiyle. Redding Dean'i kendisinin bir uzantısı olarak görüyordu.

Tabii ki Dean'in kazanacağını düşünüyordu ve eğer Dean kazanamazsa, o zaman

Belki Daniel Redding ölmeyi hak ettiğine inanıyordu. Zayıf olduğu için.

Babasının oğlu olmadığı için.

Telefon çaldı. Kaslarım gerildi. Donup kalmıştım, hareket edemiyordum, nefes alamıyordum. İki saniye sonra telefon çalmayı kesti. Biri cevap vermişti.

Lütfen onu zamanında bulmuş olsunlar. Lütfen onu zamanında bulsunlar.

"Dean." Adını aniden kuruyan ağzımdan zorla çıkarmayı başardım. O da aynı şekilde hareketsiz bir şekilde yanımda oturuyordu. "Geçen yaz, olanlardan sonra Michael bana nasıl hissettiğimi bulmamı söyledi. Senin hakkında."

Bunu neden şimdi söylediğimi bilmiyordum ama söylemem *gerekiyordu*. Her an biri haber getirebilirdi. Her an her şey değişebilirdi. Kendimi tünele doğru giden bir tren gibi hissediyordum.

Lütfen başka bir ceset olmasın.

"Townsend, o senin için bir şey ifade ediyor," dedi Dean, kendi sesi de benimki kadar kısıktı. "Seni gülümsetiyor." *Ve sen gülümsemeyi hak ediyorsun.* Yapabilirim

pratikte bunu düşündüğünü duyuyor, bir sonraki söylediği kelimelere karşı savaştığını, onları tutamadığını hissedebiliyordu. "Ne buldun?"

Soruyordu. Ve eğer soruyorsa, bu bilmek istediği, cevabın onun için *önemli* olduğu anlamına geliyordu. Yutkundum. "Sen-Dean, benim ne hissettiğini biliyorum. Benim için."

Her an her şey değişebilir.

"*Bir şeyler hissediyorum.*" Dean'in sözleri düzensizdi. Bana doğru döndü, bacağı bacağıma süründü. "Ama yapabilir miyim bilmiyorum, yeterli mi bilmiyorum." Elim tuttuğum ruj tüpünün etrafına kapattı, eli benimkini örttü. "*Yapabilir miyim bilmiyorum....*"

Ne yapabilirim? Açılabilir mi? Bırakabilir misin? Bir şeyi kaybetmenin sizi uçurumdan aşağı itmesine izin verecek kadar önemseme riskini göze alabilir misiniz?

Michael merdivenlerin dibinde belirdi. Dean elimi bıraktı. "Onu buldular," dedi Michael, durdu ve yukarı baktı Bize. "Briggs'in ekibi Christopher Simms'i buldu."

Christopher Simms'i bir kafenin dışında, bir kızı beklerken yakaladılar. Kamyonetinde fermuarlı bağlar, bir av bıçağı, bir sığır damgası ve siyah naylon ip buldular.

Ceset üstüne ceset, Redding söz vermişti. Çünkü yeterince zeki değilsin. Çünkü zayıfsın.

Ama değildik ve bu sefer kazanmıştık. O av bıçağı başka bir kızın derisini dilimlemek. Elleri arkadan bağlı olmayacaktı. Etinin içinde eriyen yanan metali hissetmeyecekti.

Kafedeki o kızı kurtarmıştık, tıpkı küçük Mackenzie McBride'ı kurtardığımız gibi. Daniel Redding ile masaya oturmamış olsaydım şu anda başka bir kurban ölmüş olacaktı. Sterling onu yeterince kızdırıp bize gerçeikle işkence etmesi için yemlemeseydi. Eğer Lia orada olmasaydı.

aynının arkasında, Redding'in aldatmacasını okuyor ve hiçbir şey bulamıyordu. Eğer Sloane Lia'nın yeteneğinin *bozulmadığını* fark etmeseydi.

Michael ve ben Clark'la hiç tanışmamış olsaydık, Dean Trina'yı ziyarete gitmemiş olsaydı, bu nasıl olurdu?

Dean kendi yöntemleriyle haberlerle uğraşıyordu. Michael arabası üzerinde çalışmaya çekilmişti. Ben arka bahçede durmuş çöp kutusuna bakıyordum, elimde Gül Kırmızısı ruj vardı.

Naturals programına tasarruf edebileceğim umuduyla katılmışım. başka bir küçük kızın kana bulanmış bir odaya geri dönmesini engelliyorduk. Yaptığımız şey buydu. İnsanları kurtarıyorduk. Yine de ruju a t a m a d ı m , geçmişime kapıyı kapatamadım.

Anneni öldüren adamı asla bulamayacaksın. Redding bunu nasıl bilebilir? Bilemezdi. Ama yine de beynimin *Mahkumlar sohbet* ediyor diye düşünen kısmını bastıramıyordum. Dean'in babası ölü bir annem olduğunu nereden biliyordu?

"Yapma." Michael arkamdan geldi. Parmaklarımı rujun etrafına kapattım ve kotumun ön cebine soktum.

"Ne yapmayayım?" Ben sordum.

"Kendinizi küçük, korkmuş ve sonunda ışık olmayan bir tünelde sıkışıp kalmış gibi hissetmenize neden olacak bir şey düşünmeyin."

"Arkamda duruyorsun," dedim arkamı dönmeden. "Oradan duygularımı nasıl anlayabilirsin ki?"

Michael önümde durmak için karşıya geçti. "Sana söyleyebilirdim," diye mırıldandı, "ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım." Durakladı. "Çok mu erken?"

"Beni öldürmekle ilgili şakalar yapmak için mi?" Kuru bir sesle sordum. "Asla."

Michael uzandı ve bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdı. Donup kaldım. "Biliyorum," dedi. "Onu önemseydiğini biliyorum. Biliyorum ki sen

Onu çekici buluyorum. O incindiğinde senin de incindiğini biliyorum. Sana asla Lia'ya baktığı gibi bakmadığını, onun için bir *kardeş* olmadığını

biliyorum. I

Seni istediğini biliyor. Seninle boyundan büyük işlere kalkışıyor. Ama aynı zamanda zamanın yarısında seni istediğinden *nefret* ettiğini de biliyorum."

Dean'ın merdivenlerde bana bir şeyler hissettiğini ama bunun *yeterli* olup olmadığından emin olmadığını söylediğini düşündüm.

"İkimiz arasındaki fark bu," dedi Michael bana. "Ben sadece seni istemiyorum." Şimdi iki eli de yüzümdeydi. "İstemek *istiyorum* Sen."

Michael bir şeyleri istemesine izin veren biri değildi. Onları istediğini kesinlikle kabul etmezdi. Hiçbir şeyin derisinin altına girmesine izin vermezdi. Hayal kırıklığına uğramayı beklerdi.

"Ben buradayım Cassie. Ne hissettiğimi biliyorum ve biliyorum ki gardını indirdiğinde, kendini bıraktığında sen de bunu hissediyorsun." Parmaklarını enseme hafifçe gezdirdi. "Korktuğunu biliyorum."

Kalbim o kadar çok çarpıyordu ki midemde hissedebiliyordum. Kırık bir musluktan fışkıran su gibi bir yığın anı kafamdan akıp geçti.

Michael Colorado'da çalıştığım lokantaya girerken. Michael yüzme havuzunda, gece yarısı yüzerken dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Michael'ın kanepede yanıma uzanması. Michael'ın benimle çimenlerde dans etmesi. Michael o ölüm tuzağı araba üzerinde çalışırken.

Michael geri adım atıyor ve iyi adam olmaya çalışıyor. Benim için.

Ama kafamdaki sadece Michael değildi; aynı zamanda Dean'di.

Dean merdivenlerde yanımda oturuyordu, dizi dizime sürtünüyordu. Kanlı eklemlerini yıkayan elim. Takas ettiğimiz sırlar. Eski evinin yıkık dökük çitinin yanındaki toprakta diz çöküşümüz.

Michael haklıydı. Ben korkuyordum. Kendi duygularımdan korkuyordum, istemekten, özlemekten ve *sevmekten* korkuyordum. İkisinden birini incitmekten korkuyordum.

Zaten çok şey kaybetmişken değer verdiğim birini kaybetmekten korktum.

Ama Michael oradaydı ve bana nasıl hissettiğini *söylüyordu*. Oyun alanını eşitliyordu. Benden seçim yapmamı istiyordu.

Beni seç diyordu.

Michael beni kendine doğru çekmedi. Öne doğru eğilmedi. Bu benim kararımı ama o kadar yakındı ki ellerim yavaşça omuzlarına doğru yol aldı. Yüzünü.

Ve hala, kelimeleri söylememi ya da ağzımla onunki arasındaki boşluğu kapatmamı bekledi. Gözlerimi kapattım.

Dudaklarım bir daha seninkilere değdiğinde, diye düşündüm, onun sözlerini hatırlayarak, düşüneneğin *tek kişi ben olacağım*.

Kafamın içindeki telaş sessizleşti. Gözlerimi açtım ve-

Mariachi müziği etrafımızda bangır bangır çalmaya başladı. Ben bir buçuk metre havaya sıçradım ve Michael neredeyse sakat bacağının üzerinde dengesini kaybediyordu. Hep birlikte döndüğümüzde Lia'nın bir hoparlör setiyle oynadığını gördük.

"Umarım bir şeyi bölmüyorumdur," diye seslendi müziğin sesini bastırarak.

"Feliz Navidad?" Michael söyledi. "Gerçekten mi, Lia? *Gerçekten mi?*"

"Haklısın," dedi, zamanlaması son derece uygunsuz bir Noel şarkısının sesleri arasında sesini duyurmak için bağırırken bir insanın yapabileceği kadar sakın ve azarlanmış bir sesle. "Daha Ekim bile olmadı. Şarkıyı değiştireceğim."

Sloane kafasını arka kapıdan uzattı. "Selam çocuklar," dedi, sesi günlerdir olmadığı kadar neşeliydi. "Elektrikli testerenin yüz on desibellik bir gürültü çıkardığını biliyor muydunuz?"

Michael'ın yüzünde cinayet ifadesi vardı ama o bile Sloane'a ters ters bakmaya cesaret edemedi. "Hayır," dedi iç çekerek. "Ben yapmadım."

Sloane yüksek sesle, "Motosiklet yüze daha yakın," diye mutlu bir şekilde gevezelik etti. "Bu müziğin yüz üç olduğuna bahse girerim. Ve bir buçuk. Bir

yüz üç buçuk."

Lia sonunda şarkıyı dans parçalarından birine çevirdi. "Hadi," dedi, beni bir elimden tutup diğer elime geçirmek için gırtlak mesafesine gelmeyi göze alarak ve

Sloane bir başkası tarafından. "Kötü adamı yakaladık." İkimizi çimenlerin üzerine çekti, kalçaları müziğin ritmine göre sallanıyordu, gözleri itiraz etmem için beni cesaretlendiriyordu. "Bence bu bir kutlama gerektiriyor. Sence de öyle değil mi?"

CHAPTER 43

Igecenin bir yarısı soğuk terler içinde uyandım. Kâbusları beklemeliydim. Beş yıl boyunca ara ara başıma bela olmuşlardı. Elbette Redding'in akıl oyunları onları geri getirmişti.

Sadece bu değil, diye düşündüm kendime karşı acımasızca dürüst olduğum bir anda.

Stresli olduğumda geri geliyorlar. İşler değiştiğinde.

Bu sadece Redding'le ilgili değildi. Michael ve Dean'le ilgiliydi ama en önemlisi benimle ilgiliydi. Sloane bir keresinde Doğruluk mu Cesaret mi oyununda bana kaç kişiyi sevdiğimi sormuştu. Sadece romantik aşk değil, her türlü aşk. O zamanlar, sadece annemle birlikte büyümenin ve sonra onu kaybetmenin başka insanları sevme yeteneğimi dizlerimden kesip kesmediğini merak etmiştim.

Cevabım *birdi*. Ama şimdi.

Neden özellikle senin beni endişelendirdiğini bilmek ister misin Cassie? Ajan Sterling'in sözleri kulaklarımda çınladı. *Sen gerçekten bir şeyler hissedebirisin. Önemsemeyi asla bırakamayacaksın. Her zaman kişisel olacak.*

Uğruna savaştığımız kurbanları, Mackenzie McBride'ları ve kafelerdeki isimsiz kızları önemsedim. Bu evdeki insanları önemsiyordum- Sadece Michael ve Dean değil, Sloane ve Lia da. Dean için kendini ateşe atacak olan Lia.

Michael'la yaşadığım anın ortasına aynı kararlılıkla atlayan Lia.

Zihnimi sessizliğe ve kendimi uykuya geri döndürmeye çalıştım.

Mackenzie McBride. Kahve dükkanındaki kız. Düşüncelerim geri döndü.

Neden? Başımı yastığımın üzerinde yana çevirdim. Göğsüm düzenli, eşit nefeslerle inip kalkıyordu.

FBI, Mackenzie McBride'in davasını yanlış anlamıştı. Kaçırmışlardı. Kötü adam gözümüzün önünde saklanıyordu. Ama bu davada hiçbir şeyi kaçırmamıştık. Christopher Simms kötü adamdı. Onu iş üstünde yakalamışlardı. Kamyonunda kızın bilekleri ve ayak bilekleri için bağlar, bıçak, damga gibi malzemeler vardı.

Kahve dükkanındaki kız. Dönüp dolaşıp geldiğim şey buydu. Christopher'ın niyetlendiği kurban kimdi? Redding birinin öleceğini biliyordu. Bize bunu beklememizi söylemişti.

Kimin öleceğine nasıl karar veriyorsun? Ben seçmiyorum.

Clark Emerson'ı seçmişti.

Christopher annesini seçmişti.

Fogle, halledilmesi gereken bir komplikasyondan başka bir şey değildi.

Peki kızı kim seçti?

Bu sorudan kaçış yoktu. Belki de bir şey yoktu ama yatağımdan kalkıp odadan çıktım. Merdivenlerden inerken kendi hafif ayak seslerim dışında ev sessizdi. Çalışma odasının kapısı -Ajan Sterling'in geçici lojmanı- bir aralık açıktı. Odanın içinden gelen lamba ışığının zayıf parıltısı bana onun da uyumadığını söylüyordu.

Kapıda bekledim. Kapıyı çalmaya bir türlü cesaret edemiyordum. Birden kapı içeri doğru uçtu. Ajan Sterling diğer tarafta duruyordu, kahverengi saçları

gevşek ve dağınıktı, yüzünde makyaj yoktu ve silahı hazırdu. Beni görünce bir nefes verdi ve silahını indirdi.

"Cassie," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada yaşıyorum," diye cevap verdim otomatik olarak.

"Tam kapımın önünde mi oturuyorsun?"

"Sen de gerginsin," dedim ona, davranışlarından, kapıyı silahla açmış olmasından bunu anlamıştım. "Uyuyamıyorsun. Ben de uyuyamıyorum."

Üzüntüyle başını salladı -ama bu duygunun kendisine mi yoksa bana mı yönelik olduğunu anlayamadım- ve sonra bir adım geri çekilerek beni odaya davet etti. Eşiği geçtim, o da kapıyı arkamdan kapattı ve tepe lambasını yaktı.

Briggs'in çalışma odasının, saldırmadan saniyeler önce poz vermiş tahnit avcılarla dolu olduğunu unutmuştum. "Uyuyamamana şaşmamalı," dedim ona.

Gülümsemesini bastırdı. "Her zaman dramatik bir yeteneği vardı." Katlanmış kanepenin ucuna oturdu. Saçları açık olduğu için daha genç görünüyordu. "Neden uyuyamıyorsun?" diye sordu. "Ayak bileği takip cihazı sana sorunlar?"

Sanki vücudumda yeni belirmişler gibi şaşkınlıkla ayaklarıma baktım. Sağ ayak bileğimdeki sabit ağırlık olduğundan daha rahatsız edici olmalıydı ama son birkaç gündür o kadar çok şey olmuştu ki farkına bile varmamıştım.

"Hayır," dedim. "Yani, evet, çıkarmanı çok isterdim ama bu yüzden kalkmadım. Christopher Simms'in kafede bulunduğu kızla ilgili. Kaçırmayı planladığı kız."

Christopher'ın o kıza başka ne yapmayı planladığını belirtmemiştim ama Ajan Sterling'i artık benim gibi onun da aklının oraya gideceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Peki ya o?" Sterling'in sesi biraz boğuk çıkmıştı. Kaç geceyi böyle uyuyamadan geçirdiğini merak ediyordum.

"Kimdi o?" Ben sordum. "Christopher'la neden buluşuyordu?"

Sterling, "Kahve dükkânında çalışıyordu," diye yanıtladı. "Bir süredir

çevrimiçi bir arkadaşlık sitesinde biriyle konuşuyormuş. Sahte bir isim kullanmış ve hesaba yalnızca halka açık bilgisayarlardan erişmiş, ancak Christopher'ın kurban seçiminde işleri bir sonraki aşamaya taşınması akla yat k ın geliyor. Annesi ölmüştü. Emerson'ı öldürmüştü, bu da ona üniversite çağındaki kızları sevdirmiş olabilir."

Trendeki yabancılar, diye düşündüm. "Christopher'ın annesinin cinayeti için bir mazereti vardı. Clark'ın da Emerson için." Yutkundum. Ağzım o kadar kurumuşt ki, sonraki kelimeleri çıkarmak için uğraşmam gerekti. "Belki de öyleydi.

Belki de Clark öldüğüne göre Christopher tek başınaydı ama Redding yakında Clark'ın yanı sıra birinin de öleceğini biliyordu. Bu *planlanmıştı*. Ve eğer bu planın bir parçasıysa..."

Ajan Sterling'in yanına oturdum, her ne kadar objektif bir anlam ifade ettiğimden emin olmasam da söylediklerimi anlamasını istiyordum.

"Ya bu kızla internette iletişim kuran Christopher değilse? Ya onu *o* seçmediyse?"

Clark Emerson'ı seçti.

Christopher annesini seçti.

Her ikisinin de seçtikleri kadınların cinayetleri için sağlam mazeretleri vardı. Ya sadece onlar değilse?

"Üçüncü bir kişi olduğunu düşünüyorsun." Sterling olasılığı kelimelere döktü. Bu onu gerçek yaptı. Ellerimin topuklarını yatağın kenarına dayayıp kendimi sabitledim.

"Christopher Emerson'ın cinayetini itiraf etti mi?" Ben sordum.

"Christopher'ın

Onu olay yerine bağlayan fiziksel kanıtlar? İkinci derece kanıtlar? Başka bir kızı öldürmeyi planladığı gerçeği dışında herhangi bir şey?"

Ajan Sterling'in telefonu çaldı. Ses cafcaflıydı, sessiz sorularımın aksine sarsıcıydı. Sabahın ikisinde gelen telefonlar asla iyi haber getirmezdi.

"Sterling." Telefonu açtığında duruşu değişmişti. Bu, yatağının kenarında oturan, saçları dağınık kadın değildi. Bu ajandı. "Ne demek 'o öldü'?" Kısa bir duraklama. "Kelimenin gerçek anlamını biliyorum baba. Ne oldu? Telefonu ne zaman aldın?"

Birisi ölmüştü. Bu bilgi beni ağırlaştırdı ve kalbimin göğüs kafesime karşı acımasız bir ritimle atmasına neden oldu. *Konuşma şekli tanıdığımız biri olduğunu gösteriyor.* Bu gerçek aklıma geldiğinde, bir yalvarış içimden geçerek düşüncelerimi ele geçirdi ve diğer her şeyi susturdu. *Lütfen Briggs olmasın.*

"Hayır, bu bir lütuf değil," dedi Ajan Sterling sert bir sesle. "Bu dava kapanmadı."

Briggs değil, diye düşündüm. Müdür Sterling eski damadının ölümünden asla bir *lütuf* olarak bahsetmezdi.

"Beni dinliyor musun baba? *Müdürüm*, bir şey olabileceğini düşünüyoruz-" Sözüünü kesti. "*Biz kim?*" Kim olduğumuzun bir önemi var mı? Sana söylüyorum-"

Ona hiçbir şey anlatmıyordu, çünkü dinlemiyordu.

"İlk katilimiz ikinci katilimizi öldürdüğü ve yakalandıktan sonra da kendini çarşafılarına astığı için bu davanın kapanması, mahkemeye çıkmasına gerek kalmaması politik olarak sizin yararınıza olacaktır. Bu temiz ve düzenli. *Uygun.* Müdür Bey?" Durakladı.

"Müdürüm? *Baba?*" Başparmağıyla dokunmatik ekrana sertçe vurdu ve telefonunu yere fırlattı.

"Telefonu yüzüme kapattı," dedi. "Bana bir telefon aldığını söyledi. Christopher Simms hücresinde ölü bulunmuş. Kendini asmış - ya da en azından, teori bu yönde."

Bu kelimelerdeki imayı okudum: Ajan Sterling, Christopher Simms'in cinayete kurban gitmiş olma ihtimalinin en azından yüksek olduğunu düşünüyordu. Redding bir şekilde onu öldürtmeyi başarmış mıydı?

Yoksa Emerson Cole'u ve hatta belki Clark'ı öldüren kişi
-İşi bitirmek için geri mi geldin?

Üç UNSUB. İkisi öldü.

Eğer üçüncü bir kişi varsa, eğer biri hâlâ dışarıdaysa...

Ajan Sterling bavulunu çarparak açtı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Giyiniyorum," dedi gergin bir şekilde. "Eğer bu davanın bitmemiş olması için en ufak bir şans varsa bile, ben çalışacağım."

"Ben de seninle geleceğim."

Teklif karşısında başını kaldırıp bakmadı bile. "Teşekkür ederim ama hayır. Benim hala bir

birkaç vicdan azabı. Eğer hala dışarıda bir katil varsa, senin hayatını tehlikeye atmam."

Ama seninkini riske atabilir miyim? Sormak istedim ama sormadım.

Onun yerine yukarı çıkıp üzerimi değiştirdim. Ajan Sterling'i garaj yolunda arabasına doğru giderken yakaladım.

"En azından Briggs seninle orada buluşsun," diye seslendim arkasından, yetişmek için koşarken. "*Her* neredeyse."

Arabanın kilit açma düğmesine bastı. Farlar bir kez yanıp söndü, sonra karanlık tekrar çöktü.

Ajan Sterling kelimeleri kırparak, "Saat sabahın ikisi," dedi. "Sadece yatağına git."

Bir hafta önce olsa onunla tartışırdım. Beni kenara ittiği için ona kızardım. Ama bir şekilde, bir parçam anladı - bize yaptırdığı her şeyden sonra bile, ilk içgüdüğü hala beni korumaktı.

Kendi hayatı için risk alırdı ama benimki için almazdı.

Seni kim koruyacak? Ben düşündüm.

"Briggs'i ara, ben de yatmaya gideyim," diye söz verdim.

Karanlıkta bile yüzündeki kızgınlığı seçebiliyordum. "Peki," dedi sonunda, telefonunu çıkarıp bana doğru sallayarak. "Onu arayacağım."

"Hayır," dedi bir ses, tam arkamdan. "Yapmayacaksın."

Dönecek, düşünecek, kelimeleri algılayacak zamanım yoktu. Bir kol boğazıma kilitlendi, hava kaynağımı kesti ve beni ayak parmaklarımın ucuna kadar sarstı. Vücudum saldırganınkine doğru düz bir şekilde çekildi.

Boynumdaki kolu pençeledim. Kol sıkılaştı.

Nefes alamıyordum.

Metal ve soğuk bir şey yanağımı sıyırdı ve şakağımda durdu.

"Silahını yere bırak. *Hemen*." Bunu fark etmem bir anımı aldı.

Bu sözler Ajan Sterling'i hedef alıyordu. Bundan bir saniye sonra, kafamda bir silah olduğunu ve Sterling'in tam olarak kendisine verilen talimatı yerine getirdiğini fark ettim.

Kendi hayatını riske atar ama benimkini atmaz.

"Debelenmeyi bırak," diye fısıldadı ipeksi ses kulağıma. Silahı şakağıma daha sert bastırdı. Bütün vücudum acıyordu. Nefes alamıyordum. Çırpınmayı bırakamıyordum.

"İstedığınızı yapıyorum. Kızı bırak gitsin." Sterling'in sesi çok sakindi. *Çok uzakta*.

Dışarısı karanlıktı, ama görüşüm bulanıklaştıkça ve mürekkep karanlığı bana yaklaşmaya başladıkça her şey daha da karanlıklaşıyordu.

"Al beni. Buraya bunun için geldin. Redding'den kaçan *benim*. Diğer çıraklarından daha iyi olduğunu kanıtlamak, onları öldürmek yeterli değil. *Ondan* daha iyi olduğunu kanıtlamak istiyorsun. *Ona* göstermek için."

Boynumdaki kavrama gevşedi ama silah hiç sarsılmadı. Yanan ciğerlerime hava çektim, önce bir, sonra iki nefes aldım.

"Gözlerini benden ayırma, Cassie." Sterling bu talimatı verecek kadar uzun bir süre dikkatini UNSUB'dan bana kaydırdı. Nedenini anlamam bir anımı aldı.

Onu görmemi istemiyor.

"Onu bayılt. Onu burada bırakın. O planın bir parçası değildi. *Senin* planının." Sterling'in sesi sabitti ama elleri titriyordu. Tehlikeli bir oyun oynuyordu. Tek bir yanlış kelime ve UNSUB beni bayıltabileceği gibi kolayca öldürebilirdi de. "Seni teşhis edemez. Uyandığında sen çoktan gitmiş olacaksın ve ben de senin olacağım. Redding'in yaptığı gibi beni kaybetmeyeceksin. Acele etmeyeceksin. Kendi bildiğin gibi yapacaksın ama *seni* bulamayacaklar.

Eğer plana sadık kalırsan *beni* bulamazlar."

Sterling sözleriyle UNSUB'ı hedef alıyor, onun korkuları ve arzularıyla oynuyordu ama ben de söylediklerini duydum ve asıl önemlisi ona inandım. Eğer UNSUB'ı teşhis edemezsem, onu kaçırırsa, beni araba yolunda baygın halde bırakırlarsa, uyandığımda çok geç olacaktı.

Çok fazla avantajı olurdu.

Ama Briggs'in bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamasını sağlamanın bir yolu vardı. Onu bulabileceğinden emin olmanın bir yolu.

UNSUB boynumu bıraktı.

"Buraya bak Cassie. Tam buraya bak." Ajan Sterling'in sesindeki çaresizliği duyabiliyordum. Buna ihtiyacı vardı, ona doğru bakmaya devam etmemi istiyordu.

Arkamı döndüm. Karanlıkta bile, UNSUB'ın yüz hatlarını seçebilecek kadar yakındım. Gençti, yirmili yaşların başındaydı. Uzun boylu ve koşucu gibi yapılıydı. Onu tanıdım.

Hapishanedeki gardiyan. Webber. Dean'in varlığından iğrenen, kadın FBI ajanlarıyla sorunu olan. Arabada kalmamıza izin vermeyi reddeden kişi.

Parçalar tek ve korkunç bir anda yerine oturdu: adamın *neden* arabada kalmamıza izin vermediği, Redding'in varlığımdan nasıl haberdar olduğu, üçüncü UNSUB'ımızın Christopher Simms'i hapishanede nasıl öldürebildiği.

"Redding beni de alırdı. *Beni de öldürürdü.*" Sesim cızırtılıydı ve zar zor duyuluyordu. "Hapishanede çalışıyorsun. Beni istediğini biliyorsun. Hatta muhtemelen mesajı ileten kişi de sizsiniz."

Beni vurabilirdi. Şu anda, beni vurabilir. Ya da oynadığım kumar işe yarayabilir.

Tek gördüğüm bir hareket parıltısı ve metal ışıltısıydı. Ve sonra her şey karardı.

SEN

Silah, mide bulandırıcı bir gümbürtüyle kafatasına çarpıyor.

Seni hasta etmez.

Kızın vücudu yere yığılıyor. Silahını güzel FBI ajanına doğrultuyorsun. Redding'i ziyaret ettiğinde sana burun kıvrırmıştı. Sana ne yapacağını söylemeye cüret etti.

Bırakın yerel polis teşkilatını, FBI Akademisi'nden reddedilen çocuklara bile gülüyordur.

"Kaldır onu," diyorsun.

Tereddüt ediyor. Silahı kıza doğrultuyorsun. "Ya sen onu alırsın ya da ben onu vururum. Seçim senin."

Kalbiniz kulaklarınızda güm güm atıyor. Nefesleriniz daha hızlı geliyor. Gece havasının bir tadı var, neredeyse metalik. Şu anda bir maraton koşabilirsin. Niagara Şelalesi'nden atlayabilirsin.

FBI ajanı kıızı alır. Silahını cebine koy. Onlar senin. İkisini de alıyorsun. İşte o zaman anlarsın.

Onları asmayacaksınız. Onları damgalamayacaksınız. Onları kesmeyeceksin.

Elinizde Kaçan Adam var. Onun işe yaramaz küçük oğlunun kıızı var. Bu sefer, benim yöntemimle yapacağımızı düşünüyorsun.

FBI ajanının kıızı bagajına koymasını sağladın, kendisi de bindi. Onu bayıltıyorsun ve oh, bu iyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor.

Bagajı çarpıyorsun. Arabaya biniyorsun. Arabayla uzaklaşırsın. Öğrenci, usta olmuştur.

CHAPTER 44

C Bilinç yavaşça geldi. Acı bir anda geldi. Yüzümün sağ tarafı bembeyaz bir acı içindeydi: zonkluyor, ağrıyordu, İğneler kemiğe kadar batıyordu. Sol göz kapağım titriyordu ama sağ gözüm şişmiş ve kapanmıştı. Dünyanın parçaları odak noktama geldi; çürümüş döşeme tahtaları, vücudumu saran ağır ip, bağlı olduğum direk.

"Uyanmışsın."

Sağlam gözlerim sesin kaynağını aradı ve Ajan Sterling'i buldu. Şakağında kabuk bağlamış kan vardı.

"Neredeyiz biz?" diye sordum. Kollarım arkamdan bağlıydı. Onları görebilmek için boynumu büktüm. Etime saplanan fermuarlar rahatsız edici derecede sıkı görünüyordu ama elmacık kemiğimden yayılan kör edici acının ötesinde bir şey hissedemiyordum.

"Sana silahıyla vurdu, seni bayılttı. Başın nasıl?"

Sorumu duymazdan gelmesi dikkatimden kaçmadı. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ama elimden geldiğince üstünü kapattım. "Seninki nasıl?"

Kuru dudakları küçük, kırık bir gülümsemeye dönüştü. "Arabasının bagajında uyandım," dedi birkaç saniye sonra. "Bana o kadar iyi vuramadı. Bizi buraya getirdiğinde baygınmışım gibi davrandım. Söyleyebileceğim en iyi şey, terk edilmiş bir tür kulübede olduğumuz. Etrafı tamamen ağaçlık."

Dudaklarımı ıslattım. "Ne kadar zaman önce gitti?"

"Uzun sürmez." Sterling'in saçları yüzüne dökülüyordu. O da benim gibi bağlanmıştı: elleri arkadan, tavandan yere kadar uzanan tahta bir direğe bağlıydı. "Bu düğümlerden kurtulamayacağımı bilmeme yetecek kadar uzun. Senin de kurtulamayacağını anlamama yetecek kadar uzun. Neden?"

Cassie?" Sesi kesildi ama konuşmayı kesmedi. "*Neden sadece dediğimi yapmadın? Neden seni de getirmesini istedin?*"

Bir cümleden diğerine sesindeki öfke tükeniyor, geriye sadece korkunç, içi boş bir umutsuzluk kalıyordu.

"Çünkü" dedim, sağ ayağıma doğru başımı sallayarak ve başım itiraz edince yüzümü buruşturarak, "GPS izleme bilekliği takıyorum."

Sterling'in başı öne eğikti, ama gözleri benimkilere dikilmişti.

"Evden ayrıldığım anda Briggs'e bir mesaj geldi," dedim. "Senin de kayıp olduğunu fark etmesi uzun sürmeyecektir. Takip cihazımdaki verilere ulaşacaktır. Bizi bulacaktır. Eğer yalnız gitmene izin verseydim..." O cümleyi bitirmedim. "Briggs bizi bulacak."

Sterling başını tavana doğru kaldırdı. Önce gülümsediğini sandım ama sonra ağladığını fark ettim; ağzı, ağzından çıkmaya çalışan sesleri bastırarak kadar gergindi.

Bunlar rahatlama gözyaşlarına benzemiyor.

Sterling'in dudakları aralandı ve garip, kuru bir kahkaha attı. "Oh, Tanrım. Cassie."

Ne zamandır buradayız? Briggs neden o kapıdan içeri girmedi?

"Takip cihazını hiç etkinleştirmedim. Takmanın yeterince caydırıcı olduğunu düşündüm."

İzleyicinin patlaması gerekiyordu. Briggs'i bize doğru yönlendirmesi gerekiyordu.

Bana yalan söylemiş olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Risk aldığımı biliyordum ama ona yardım etmek için hayatımı tehlikeye attığımı düşünmüştüm.

Onunkini kurtar.

İzleyicinin patlaması gerekiyordu. Briggs'i doğruca bize getirmesi gerekiyordu.

"Emerson'ın katili konusunda haklıydın." Dudaklarımdan dökülecek tek kelime bunlardı, geriye söylenecek tek şey kalmıştı. Katil geri dönecekti. Kimse bizi kurtarmaya gelmeyecekti.

"Nasıl yani?"

Sterling'in gözlerindeki ifadeden, konuşmayı kendi çıkarı için değil, benim çıkarım için sürdürdüğünü anlayabiliyordum. Zihinsel olarak muhtemelen kendini azarlıyordu - katili bulamadığı için, evimizde yaşamayı kabul ettiği ve bizi bu davaya dahil ettiği için, kapısını çaldığımda beni içeri aldığı için.

Takip cihazını etkinleştirmedeğin için. Onun yaptığına inanmama izin verdiğin için.

"Emerson'ın katilinin yirmi üç ile yirmi sekiz yaşları arasında, ortalamanın üzerinde bir zekaya sahip olduğunu ama eğitilmiş olmadığını söylemişsiniz." Durakladım. "Gerçi bizi bagajına tıktıysa, bu da kamyon ya da SUV kullanmadığını gösteriyor."

Sterling alaycı bir şekilde sırıtmayı başardı. "On dolarına bahse girerim ki bu onun arabası değildi." Dudaklarımdan bir tarafı hafifçe yukarı doğru eğildi ve irkildim.

"Hareket etmemeye çalış," dedi Sterling bana. "Enerjini koruman gerekecek, çünkü buraya döndüğünde dikkatini dağıtacağım ve sen de kaçacaksın."

"Ellerim bağlı ve bir direğe bağlıyım. Hiçbir yere gitmiyorum." "Seni çözmesi için onu getireceğim, beni çözmesi için. Onun dikkatini dağıtacağım." Orada bir

Sesinde sessiz bir kararlılık vardı, ama aynı zamanda çaresizlik de vardı - söylediği şeyin gerçekleşebileceğine inanmak için umutsuz bir ihtiyaç. "Onun dikkatini dağıttığında kaçacaksın," dedi şiddetle.

Silahı olduğunu ve ön kapıdan bile çıkamayacağımı bildiğim halde başımı salladım. Ona yalan söyledim ve o da benim kadar dikkat dağıtmanın yeterli olmayacağını *bildiği* halde bu yalanı kabul etti.

Yeterli değildi.

Ondan, bizden ve bu rutubetli, çürümüş kulübede birbirimizden başka kimsenin duyamayacağı çığlıklar atarak öleceğimizden emin olmaktan başka bir şey yoktu.

Oh, Tanrım.

"Redding'in düzeninden ayrıldı." Şimdi dikkatimi dağıtmaya çalışan Sterling'di. "Ondan tamamen koptu."

Belki de Emerson Cole gibi, Daniel Redding'in yakalanmadan önce öldürdüğü bir düzine kadın gibi ölmeyecektik.

Bu artık Redding'in fantezisi değil. Senin fantezin. Canımı sıkmaktan zevk aldın. O silahla bana vurmak hoşuna gitti mi? Yapacak mısın Bizi öldüresiye dövmek mi? Nefes almaya devam etmek için kendimi zorladım -hızlı, sık nefesler. Emerson'ı arabasının kaputuna yatırdığın gibi, parçalanmış bedenlerimizi herkesin önünde sergileyecek misin? Ganimet mi olacağız, kontrolünün, gücünün kanıtı mı?

"Cassie."

Sterling'in sesi beni geri getirdi.

"Normal olmayı dilersem hasta mı olurum?" diye sordum. "Burada olmayacağım için değil - kurtarılmasına yardım ettiğim hayatlar için hayatımı takas etmezdim - ama

Çünkü *normal* olsaydım, burada oturup onun kafasının içine girmez, bizi onun gördüğü gibi görmez ve bunun nasıl sona ereceğini bilmezdim."

"Kaçmanla bitiyor," diye hatırlattı Sterling bana. "Kaçarsın. Kaçarsın, çünkü sen hayatta kalan birisin. Çünkü başka biri senin kurtarılmaya değer olduğunu düşündü."

Gözlerimi kapattım. Şimdi bana sadece bir hikâye anlatıyordu; sonsuza dek mutlu sonla biten bir peri masalı.

"Çocukken her türlü kötü durumdan kaçış planları yapan bir kız tanırdım. Aklınıza gelebilecek en kötü senaryolardan kurtulmanın yaşayan, nefes alan bir rehberiydi."

Sterling'in sesinin beni yıkamasına izin verdim. Sözlerinin düşünmek istemediğim her şeyi kovmasına izin verdim.

"Göğsünüzde uyuyan bir kobra ile cam bir tabutun içine canlı canlı gömüldünüz. Oksijen tükeniyor. Tabutu kırmaya çalışırsan kobrayı uyandırırısın. Ne yaparsın?"

Sağlam gözümü açtım. "Ne iş yapıyorsun?"

"Hatırlamıyorum bile ama her zaman bir cevabı vardı. Her zaman bir çıkış yolu vardı ve bu konuda çok neşeliydi." Sterling başını salladı. "Sloane bazen bana onu hatırlatıyor. Biz büyüdüğümüzde o FBI laboratuvarında çalışıyordu. Gerçeklerle arası her zaman insanlarla olduğundan daha iyiydi. Çoğu ikinci sınıf öğrencisi, hayatlarını sürekli teorik olarak tehlikeye atan bir sınıf arkadaşını takdir etmez."

"Ama sen yaptın," dedim. Sterling başını salladı. "Adı Scarlett'ti, değil mi?" diye sordum. "Judd'ın kızıydı. Senin en iyi arkadaşın. Briggs için ne ifade ettiğinden emin değilim."

Sterling birkaç saniye bana baktı. "Ürkütücüsün," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bu şartlar altında yapabileceğim en iyi şekilde omuz silktim.

"O da Briggs'in en iyi arkadaşıydı. Üniversitede tanışmışlardı. Onu anaokulundan beri tanıyordum. Bizi o tanıştırdı. Hep birlikte FBI'a katıldık."

"O öldü." Sterling'in söylemesine gerek kalmasın diye ben söyledim ama o yine de tekrarladı.

"O öldü."

Açılan bir kapının sesi konuşmamızı sonlandırdı. Eski menteşeler protesto edercesine gıcırdadı. Kapıya doğru dönme isteğimle savaştım. Bu hareketin yüzümde ve boynumda yaratacağı acıya değmezdi.

Orada duruyorsun. Bize bakıyorsun.

Ağır ayak sesleri bana yaklaştığını söylüyordu. Yakında, profesörü ve Emerson'ı öldüren adam, Clark ve -büyük olasılıkla-

Christopher, Sterling ve benim aramda duruyordu.

Elinde bir av tüfeği vardı.

SEN

Silahlar, düzgün küçük kurşun delikleri ve tetiği çeken kişi olmanın ihtişamı.

Onlar senin. Bu sefer kendi bildiğin gibi yapacaksın.

Onu alman için sana yalvaran küçük kızıl saçlı pek iyi görünmüyor. İlk düşen o olacak. Yüzü şimdiden morluklarla dolu. Bunu sen yaptın. Sen yaptın. FBI ajanının yüzünde belirgin gözyaşı izleri var. Tüfeği bir kenara koyup uzanıyorsun ve başparmağını yüzünün üzerinde.

Geri çekiliyor, ama seninle savaşıyor. İkisi de edemez.

"Seni çözeceğim," diyorsun, sadece şaşkınlığın titremesini izlemek için gözlerinin içinden. "Koşacaksın. Sana iki dakika avans bile vereceğim."

Alın onları. Serbest bırakın. Takip edin. Öldürün.

"Şimdi..." Kelimeyi çekip çıkarıyorsunuz ve tüfeğin dipçliğini düşünceli bir şekilde yere vuruyorsunuz. "İlk kim?"

Adrenalin vücudunuza pompalanmaya başladı bile. Güçlüsün. Avcı sizsiniz. Onlar av.

"Ben." Konuşan kişi FBI ajanı. Hedefinizdeki bir geyikten başka bir şey olmadığının farkında değil mi?

Sen avcısın. O da

av.

Genç olanı dirseğinden tutuyorsun. "Sen." Kelimeyi soluyorsun doğrudan yüzüne. Senden ve ondan uzaklaşmasına izin ver. "Önce sen." Korkunun kokusu kışkırtıcı. Gülümsüyorsun. "Umarım koşabilirsin."

CHAPTER 45

H botundan bir bıçak çıkardı. Bana doğru geldiğini hayal ettim. I derimi ve kaslarımı kestiğini, etimi kemiğimden ayırdığını *hissettim*. Ama onun yerine, esirimiz diz çöktü. Bıçağın yassı kısmını yanağımdan aşağıya indirdi. Boynumda durakladı, sonra yavaşça bileklerime doğru ilerledi. Bıçak bir an kolumun üzerinde durdu. Ucunu hafifçe bir damarın üzerinde gezdirdi ama kesecek kadar sert bastırmadı.

Tek bir darbeyle ellerim serbest kaldı.

Bıçağı botuna geri koydu ve gövdemın etrafındaki ipi eliyle çözdü. Bu görevden zevk alıyordu, tadını çıkararak içiyordu. Elleri karnıma, yanlarıma, sırtıma sürdü.

Yakında özgürdüm. Ajan Sterling'e baktım. Önce o gitmek istemişti, bana zaman kazandırmak istemişti ama ne için? *Bu* tek çıkış yoluydu. Bana gerçekten avantaj sağladıysa, yeterince hızlı koştuysam.

Bir şansım olduğunu düşünmemi istiyorsun, değil mi?

Bunu bildiğim halde, dışarıdaki ormanda kaybolmak için iki dakikanın yeterli olabileceği umuduna sarıldım.

Bundan kurtulmanın bir yolu vardı, buna inanmak zorundaydım. Savaşmak zorundaydım.

Bir elini sırtımın ortasına koydu ve beni kabaca kapıya doğru itti.

"Cassie." Adımı söylerken Ajan Sterling'in sesi kırıldı. "Göğsünde uyuyan bir kobra ile cam bir tabutun içine canlı canlı gömüldün.

Bir çıkış yolu var. *Her zaman bir yol vardır.*"

Bizi esir alan kişi bana arkamı dönme şansı vermedi. Veda etmem için. Bir an sonra verandadaydım. Sterling'in daha önceki tarifi tam olarak doğruydı, etrafımız tamamen ormanla çevriliydi ama en yakın noktada ormanın kenarı yaklaşık on beş metre uzaktaydı. Ağaçlar daha da sıklaşmıştı. Korunmaya ihtiyacım olacaktı.

Bir plana ihtiyacım vardı.

"İki dakika. Şimdi başlıyor."

Beni verandadan itti. Tökezledim. Yüzüm zonkladı.

Koştum.

Bulabildiğim en sık ağaçlara doğru olabildiğince hızlı koştum. Saniyeler içinde sipere ulaştım; on saniyeden az, beş saniyeden fazla. Ciğerlerim yanmaya başlayana kadar çalıların arasında ilerledim. Arkama baktım. Ormanın içinden onu göremiyordum, bu da onun beni göremediği anlamına geliyordu.

Ne kadar zaman geçmişti? Ne kadar zamanım kalmıştı?

Her zaman bir çıkış yolu vardır.

Koşmak bir çözüm değildi. Beni avlayan adamın adımları benden daha uzundu. Bir koşucunun yapısına sahipti ve beni yakalamasına gerek yoktu - sadece beni görüş alanına alması gerekiyordu.

İki dakika bir şey değil.

Tek umudum onu kaybetmek, ben diğer tarafa giderken onu bir tarafa göndermekti. Tüm içgüdülerime ters düşüyordu ama geri döndüm. Ayrıldım İlk seferinde açtığım patikadan hafifçe adım atarak ve alçakta kalarak, yoğun çalılıkların arasına dalarak ve Tanrı'ya benim orijinal yolumu takip etmesini ve

Bu.

Yakınlarda bir yerde bir dal kırıldı. Ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldım.

Lütfen beni görmeyin. Lütfen beni görmeyin. Lütfen beni görmeyin.

Başka bir çıt. Başka bir ayak sesi.

Benden uzaklaşıyor. Uzaklaşıyor.

Hatasını anlaması için fazla zamanım yoktu. Gidecek bir yerim yoktu. Koşmaya devam edemezdim. Tırmanabilir miydim? Kendimi Fırça mı? Küçük bir dereyi geçtim, keşke nehir olsaydı. *Kendimi içine atardım.* Neredeyse insan sesine benzeyen bir cıgılık duydum.

Orijinal izimin sonuna gelmiş ve küçük numaramı keşfetmiş olmalı. Şimdi hızlı hareket edecek, kaybettiği yeri geri almaya kararlı olacaktı.

Kızgın değilsin. Gerçekten değilsin. Bu bir oyun. Beni bulacağını biliyorsun.

Kaçmayacağımı biliyorsun. Muhtemelen kaçacak bir şey yoktur.

Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu, tek bildiğim *bir şeyler* yapmam gerektiği idi.

Diz çöktüm ve bir taş aldım. Elime zar zor sığıdı. Diğer elimle tepemdeki bir dala uzandım ve dişlerimi sıktım; bu da acıyı iyileştirmek yerine daha da kötüleştirdi.

Zaman yok. Acı için zaman yok. Tırman. Tırman. Tırman.

Sadece bir elimle kavrayabiliyordum ama diğer kolumu kullanarak dalların etrafından dolandım ve kabukların hassas derimi yırtmasına aldırmadım. Dallar ağırlığımı taşıyamayacak kadar incelmeden ve yapraklar beni örtemeyecek kadar seyrekleşmeden önce çıkabildiğim kadar yükseğe çıktım. Taşı sol elimden sağ elime aktardım ve sol elimi kendimi sabitlemek için kullandım.

Lütfen beni görmeyin. Lütfen beni görmeyin. Lütfen beni görmeyin.

Onu duydum, elli metre öteden. Kırk. Otuz. Dereyi geçip görüş alanıma girdiğinde onu gördüm.

Lütfen beni görmeyin. Lütfen beni görmeyin. Lütfen beni görmeyin.

Gözleri yerdeydi. *İzler.* İzler bırakmışım ve tam bu ağacın altında durmuşlardı. Yukarı bakacağı saniyeyi biliyordum. Sadece tek bir düşünce, tek bir sessiz yakarış için zamanım vardı.

Kaçırmayın.

Kolum taşı ona öyle sert fırlattı ki, neredeyse kendimi ağaçtan düşürecektim. Yukarı baktı.

Ben kaçırmadım.

Kaya onu gözünün hemen üstünden yakaladı. Yere düştü ama yerde kalmadı ve dizlerinden ayaklarına doğru tırmanırken, kanlar içinde ve sersemlemişti ama hayattaydı, beni bu noktaya getiren adrenalinin buharlaştığını hissettim. İnsanüstü bir güç ya da hız gösterisi olmayacaktı. İşte bu kadardı: O tüfeği ağaca doğrultuyor, ben de on beş metre yukarıda bir dala tutunmuş, titriyor, kan kaybediyor ve atacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

"Numaraların bitti mi?" diye seslendi, parmağı tetikle oynuyordu.

Kulübedeki Ajan Sterling'i düşündüm. Bir dahaki sefere onun peşine düşecek, onu bu iğrenç oyunun içine çekecekti.

Hayır.

Yapılacak tek şeyi yaptım. Atladım.

Silah patladı. Atış boşa gitti ve ben ona çarptım, önce ayaklarım. İkimiz de uzuvlarımız birbirine karışarak yere düştük. Tüfeği tutmaya devam etti ama bana doğrultamayacağı kadar yakındım.

Üç saniye.

Üstünlüğü ele geçirmesi, beni yere yatırıp güreşmesi bu kadar uzun sürdü. Bir eliyle beni kısırdı, sonra çömeldi ve bir ayağını göğsüme vurarak elinin yerini aldı. Başındaki yara ağır bir şekilde kanarken ayağa kalktı. Yerdeki pozisyonumdan inanılmaz derecede uzun görünüyordu.

Yenilmez.

Silahı omzuna götürdü. Namlunun ucu vücudumdan bir metreden daha az uzaktaydı. Birkaç saniye orta bölgemin üzerinde gezindikten sonra tam alnımın üzerine yerleşti.

Gözlerimi kapattım.

"Alın onları. Serbest bırakın. İzlerini sürün. Öldürün-" Aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan sözünü kesti. Beynim ancak daha sonra silah sesini ve bana doğru gelen ayak seslerini algılayabildi.

"Cassie. Cassie."

Gözlerimi açmak istemedim. Gözlerimi açarsam, gerçek olmayabilirdi. Silah hala orada olabilir. Hâlâ orada olabilir.

"Cassandra." Evrende adımı tam olarak bu tonda söyleyebilecek tek bir adam vardı.

Gözlerimi açtım. "Briggs."

"Webber öldü." Bana iyi olup olmadığımı sormadan önce bu noktayı açıklığa kavuşturdu. "Webber mı?" Mırıldandım. İsmi biliyordum ama zihnim bunu algılayamıyordu, Bana bunu yapan adamın bir adı *olduğu* gerçeğini bile sindirememiştim.

"Anthony Webber," diye onayladı Briggs, yaralarımı üstünkörü kontrol edip en ince ayrıntısına kadar saydı.

"Sterling?" Sormayı

başardım. "O güvende."

"Nasıl yaptın-"

Briggs bir elini kaldırdı ve diğer eliyle telefonunu çıkardı. Yaptığı arama kısa ve özdü: "Onu buldum. Durumu iyi." Sonra dikkatini tekrar bana çevirdi ve daha bitirmediğim soruyu cevapladı soruyor. "İkinizin de kayıp olduğunu ve haber alınamadığını fark ettiğimizde, müdür tüm teşkilatı sizi bulmak için seferber etti. Veronica'nın kendisine bu davada bir terslik olduğunu söylemeye çalıştığını söyleyip duruyordu."

"Ama sen nasıl-" "Ayak

bileği takip cihazın."

"Ajan Sterling onu aktive etmediğini söyledi."

Briggs alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yapmamıştı, ama kontrol ettiğinde kurallara göre oynama hevesinde olduğu için tüm evrakları doldurdu. *T*'lar noktalandı. *T*'lerin üstü çizildi. Seri numarasını aldık ve uzaktan etkinleştirebildik."

İronikti, kuralları çiğneyerek Ajan Sterling'in hayatını kurtarmıştım ve o da kurallara uyarak benimkini kurtarmıştı.

Briggs ayağa kalkmama yardım etti. "Ekibim yolda," dedi. "Evden doğruca çıktık, bu yüzden avantajlıydık."

Biz mi?

"Cassie." Dean çalıların arasından çıktı.

"Ona kulübede beklemesini söyledim," dedi Briggs bana. "Sana kulübede beklemenini söyledim," diye tekrarladı Dean'e, sesine sinirlilik karışmıştı. Ama benim Dean'e doğru üç adım atmamı ya da Dean'in aramızda kalan boşluğu bir çırpıda geçmesini engellemedi. Bir sonraki saniyede Her iki omzuma da elini koydu, bana dokundu, iyi olduğumu, burada olduğumu, *gerçek* olduğumu onayladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum.

Elleri omuzlarımdan yüzüme doğru gitti. Sağ eli sol tarafımı kavradı. Sol eli yaralarımı nazikçe geçerek saçlarıma gömüldü ve boynumun bu işi yapamayacağını düşünmüş gibi başımı benim için yukarıda tuttu.

"İzleyiciyi etkinleştirmek Sloane'un fikriydi. Diğer herkes bunu unuttu. Koordinatları aldığımızda Briggs bizim evdeydi. O gittiğinde arabasında olacak şekilde ayarlamış olabilirim."

Briggs onu kovmaya çalışarak bir saniyesini bile boşa harcamazdı.

"Ne oldu?" Dean bana sordu, sesi duygularıyla kalınlaşmıştı.

tam olarak tanımlayamadım. Muhtemelen kaçırılmamı, yüzümü, kulübede bağlı olmamı ve canımı kurtarmak için çırpınmamı sorduğunu biliyordum ama soruyu biraz farklı yorumlamayı seçtim.

"Kafasına bir taşla vurdum. Sonra şu ağacın tepesinden üzerine atladım."

Bir elimle belli belirsiz bir işaret yaptım. Dean bana baktı, yüz ifadesi Dudaklarının uçları yavaşça yukarı doğru dönmeye başlayana kadar okunamıyordu.

"Sadece *bir şey* hissettiğimi söylediğimde yanılmışım," dedi. Ağır ağır nefes alıyordu. Ben hiç nefes alamıyordum. "Yeterli olduğundan emin olmadığımı söylediğimde."

O da benim gibi korkmuştı. Ama o hissetti, ben de hissettim ve *o oradaydı*. Uzun zamandır seçmemeye, hissetmemeye çalışıyordum ve bir anda, sel sularının bir barajdan taşması gibi içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim.

Dean beni nazikçe kendine doğru çekti. Dudakları hafifçe dudaklarıma değdi.

Hareketim tereddütlüydü, kararsızdı. Ellerim boynunun arkasına yerleşti ve *onu* daha yakına çekti.

Belki de bu bir hataydı. Belki duman dağıldığında her şey farklı görünecekti. Ama bunu *d u r d u r a m a z d ı m* , *yaşamak* istiyorsam hayatımı belkilerle yaşamaya devam edemezdim.

Ayak parmaklarımda üzerinde yükseldim, vücudumu onunkine bastırdım ve öpücüğe karşılık verdim, yüzümdeki acı azaldı, dünyanın geri kalanıyla birlikte yıkandı, ta ki

sadece *bu* an vardı - görece kadar yaşayacağımı düşünmediğim bir an.

CHAPTER 46

I geceyi hastanede geçirdim. Beyin sarsıntısı geçirmiştim, boynumda neredeyse boğulmaktan kaynaklanan morluklar ve vücudumda sayısız kesik ve sıyrıklar vardı.

Ellerim ve bacaklarım. Dean'i benden uzaklaştırmak zorunda kaldılar.

Hayattaydım.

Ertesi sabah doktorlar beni Ajan Briggs'in gözetimine bıraktılar.

Çok sessiz olduğunu fark ettiğimde arabasına giden yolu yarılamıştık. "Ajan Sterling nerede?" diye sordum.

"Gitti." Arabaya bindik. Emniyet kemerimi yavaşça çektim.

Briggs yola çıktı. "Yaraları çok azdı, ancak Büro psikoloğu kendisine yeşil ışık yakana kadar zorunlu izinde.

saha çalışması."

"Geri dönecek mi?" Soruyu sorarken gözlerim doldu. Bir hafta önce ondan kurtulduğuma sevinirdim ama şimdi...

"Bilmiyorum," dedi Briggs, çenesindeki bir kas titreyerek. Belirsizliği kabul etmekten nefret eden türden bir insandı. "Redding onu yakaladıktan sonra - Dean kaçmasına yardım ettikten sonra - aktif göreve geri dönmek için savaştı. O kendini işe verdi."

O zaman öyleydi. Bu ise şimdi. Ajan Sterling'in program fikrine yaklaştığını düşünmüştüm ama bana *nedenini* sorduğunda yüzündeki ifadeyi düşünmeden edemiyordum. Neden onu dinlememiştim? Neden o delinin beni de almasına izin vermiştim?

O son anlarda tek istediği, o cehennem çukurundan canlı ıkacağıma inanmaktı.

"Kendini mi suçluyor?" diye sordum ama aslında bu bir soru değildi.

"Kendisi. Babası. Ben." Briggs'in ses tonundaki bir şey bana bu suçluluk duygusunu taşıyan tek kişinin Ajan Sterling olmadığını söyledi. "Sizin asla sahada olmamanız gerekiyordu," dedi bana. "Hibirinizin hayatının tehlikede olmaması gerekiyordu."

Eğer Doğallar bu davada alışmasaydı, Christopher Simms o kızı öldürmüş olacaktı. Ben Ajan Sterling'le gitmeseydim, o kız ölmüş olacaktı. Yaşadıkları m Ajan Briggs'i ne kadar etkilemiş olursa olsun, günün sonunda onun bu programın riskleriyle yaşayabileceğini içten içe biliyordum. Ajan Sterling'in bunu yapabileceğinden emin değildim.

"Nereye gidiyoruz?" Briggs otoyoldaki çıkışımızın yanından geçerken sordum.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Mil, milin içinde bulanıklaştı. Hapishanenin karşısındaki bir apartman kompleksine vardık.

"Grmeni istediğim bir şey var."

Webber'ın dairesinde iki yatak odası vardı. Hayatı oldukça bölümlere ayrılmıştı. Bir odada uyuyor -yatağında hastane köşeleri, pencerelerde karartma perdeleri- diğer odada çalışıyordu.

Biz içeri girdiğimizde Briggs'in ekibi kanıtları katalogluyordu: defterler ve fotoğraflar, silahlar, bir bilgisayar. Yüzlerce, belki de binlerce kanıt torbası Webber'ın hayat hikayesini anlatıyordu.

Daniel Redding ile olan ilişkisinin hikayesi.

Briggs özenle belgelenmiş torbalara doğru başını sallayarak, "Devam et," dedi. "Sadece eldiven giy."

Dean'i bu suç mahalline getirmemişti. Michael'ı, Lia'yı ya da Sloane'u getirmemişti.

"Ne arıyorum ben?" Bir çift eldiven giyerek sordum. "Hiçbir şey," dedi Briggs basitçe.

Beni buraya buna bakmam için getirdin, diye düşündüm, hiç düşünmeden profil çıkarma moduna geri döndüm. *Neden?*

Çünkü bu kanıtları incelemekle ilgili değildi. Bu benimle ve ormanda yaşadıklarım ile ilgiliydi. Locke hakkında her zaman sorularım olacaktı, tıpkı Dean'in babası hakkında her zaman soruları olacağı gibi, ama bu UNSUB - hayatımı söndürmeye çalışan bu adam- hayattan daha büyük bir figür, rüyalarım a giren başka bir hayalet olmak zorunda değildi.

Hastane köşeleri ve av tüfekleri.

Briggs beni buraya anlamam ve hayatıma devam edebilmem için getirmişti, bir insan böyle bir şeyden sonra ne kadar devam *edebilirse*.

Hepsini gözden geçirmek saatlerimi aldı. Emerson'ın bir resmi vardı. Cole bir günlüğün kenarına sıkışmış. Webber'in yazıları -tümüyle *büyük harflerle, bir tarafa eğik* olarak- sayfaları *işaretliyor* ve bana hikâyesini korkunç, mide bulandırıcı ayrıntılarla anlatıyordu. Okudum, bu ayrıntıları gözden geçirdim, özümstedim ve bir profil oluşturdum.

Altı ay önce Redding'in hücre bloğuna transfer oldunuz. Ondan büyülenmiştin, diğer mahkûmlarla ve gardiyanlarla oynama şeklinden büyülenmiştin. Hapishane, herhangi bir güce, herhangi bir kontrole sahip olduğun tek yerdi ve polis akademisinden başka bir ret geldiğinde, artık bu yeterli değildi.

Farklı bir güç istediniz. Soyut. İnkâr edilemez. Ebedi.

Webber Redding'i saplantı haline getirmişti. Redding ona çok özel bir iş teklif edene kadar bu takıntısını başarıyla sakladığını düşünmüştü.

Potansiyelinizin farkındaydı. Kendini kanıtlamaya ihtiyacın vardı - seni küçümseyen, reddeden ve bir kenara iten herkesten daha zeki, daha iyi ve daha fazlası olduğunu kanıtlamaya.

Redding Webber'dan iki şey yapmasını istemişti: Ajan Briggs'i takip etmek ve Dean'i bulmak. Webber iki cephede de kendini kanıtlamıştı. Ajan Briggs'i takip etti. Dean'in yaşadığı evi buldu. Geri rapor verdi.

Bu dönüm noktasıydı. Redding'in gözündeki o miyavlayan küçük veledi gölgede bırakmak için daha fazlasını yapman gerektiğini bildiğin andı.

Günlüğün iki sayfası arasına katlanıp sıkıştırılmış bir gazete makalesi vardı; Webber'in Daniel Redding'e okuması için verdiği, sonra da çalışma odasında sakladığı bir makale.

FBI Özel Ajanı Lacey Locke hakkında bir makale. Kuzu postuna bürünmüş bir kurt. Büro'nun kendi adamlarından biri olan bir katil.

Bundan kısa bir süre sonra Redding senin hazır olduğunu söyledi. Sen onun öğrencisiydin. O senin ustandı. Ve eğer senin rolün için yarışan başkaları varsa, zamanla onların da icabına bakacaktın.

Bir sayfadan diğerine geçtim ve tekrar okudum, zihnimde bir zaman çizgisi oluşturdum. Redding bunun için zemin hazırlamaya başlamıştı. Locke cinayetleriyle ilgili makaleyi okuduktan bir gün sonra çıraqları için bir dizi "test" -ya da Webber'in deyimiyse, *ne olacaksa-* yaptı.

Sence de tuhaf değil mi? Sonsuzluk gibi görünen bir zaman önce sormuştum.

Altı hafta önce Locke annemin cinayetini canlandırıyor ve şimdi biri Dean'in babasının taklitçisi mi oldu?

Orada oturmuş, Emerson Cole'un öldürülmesine yol açan olaylar dizisini yeniden canlandırırken, bunun tuhaf olmadığını fark ettim. Bu bir tesadüf değildi.

Daniel Redding bu işe Locke cinayetlerini okuduktan sonra başlamıştı. Dean babasından dolayı katilleri anlıyordu; Daniel Redding'in de onları anladığını söylemeye gerek yoktu. Ve eğer Locke'u anladiysa

Onu neyin motive ettiğini, ne istediğini... Eğer Webber Dean'i izliyor olsaydı, kim olduğumu ve anneme ne olduğunu bilseydi...

Locke o kadınları benim için öldürdü ve Redding de bu meydan okumanın üstesinden geldi.

Hâlâ pek çok soru vardı: Redding'in kim olduğumu nasıl bildiği; Locke'a ne olduğunu anlamak için kurması gereken bağlantıları nasıl kurduğu; annemin cinayeti hakkında -eğer bir şey varsa- ne bildiği. Ama Webber'ın günlüğü bu cevapları barındırmıyordu.

Test başladıktan sonra Webber'ın yazıları Redding'e daha az odaklanmaya başladı.

Ona taptınız ama sonra onun gibi oldunuz. Hayır, daha iyi bir şey oldun. Yeni bir şey.

Beş kişi ölmüştü. Bu sayfalardaki kendi itirafına göre, Webber dördünü öldürmüştü: Emerson, profesör ve iki rakibi. Redding tarafından her üçüne de verilen ve Webber'ın iletişimi sağladığı orijinal plan, her üçünün de bir kurban seçmesi ve diğerlerinden birini öldürmesiydi.

Zihninizde, başkaları için asla yer yoktu.

Bu günlükte Webber'ın Trina Simms'i öldüren kişi olsaydı bunun nasıl bir şey olacağına dair fantezilerini anlatan sayfalar vardı. Bunu hayal etmiş, hayal etmiş ve Clark bunu *doğru yapamamanın* günahı yüzünden ölmüştü.

Yakalandığı anda Christopher'ın günleri sayılı olmuştu.

Ve sonra bir tane vardı.

"Cassie?" Briggs adımı söyledi ve ben de yerdeki yerimden başımı kaldırıp ona baktım. "İyi misin?"

Saatlerdir buradaydım. Briggs amacına ulaşmıştı: gözlerimi kapattığımda, bir hayvan gibi avlanmanın dehşetine tekrar kapılmadım. Webber'ın üzerime geldiğini ya da kolunun havayı kestiğini hissetmedim.

boğazımda. O anılar gitmemiştir. Asla da gitmeyeceklerdi. Ama dakikalarca, saatlerce, hatta belki günlerce unutabilirdim.

"Evet," dedim, günlüğü kapattım ve eldivenleri önce bir elimden sonra diğer elimden çıkardım. "Ben iyiyim."

Eve döndüğümüzde hava neredeyse kararmak üzereydi. Lia, Dean ve Sloane ön verandada oturmuş beni bekliyordu. Michael hurdalıktaki arabanın kırık camlarına balyozla vuruyordu.

Her vuruşunda, kırıldığı her cam parçasında içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim.

O biliyordu.

Dean eve döndüğü andan, Michael onu gördüğü andan beri biliyordu.

Bunun olmasını istememiştir. Bunu planlamamıştır.

Michael başını kaldırdı ve beni gördü, sanki düşüncelerim bir şekilde zihnimden onunkine doğru yol aldı. Beni inceledi, tıpkı tanıştığımız ilk gün, ben onun neler yapabileceğini bilmeden önce yaptığı gibi.

"Bu kadar mı yani?" diye sordu bana.

Cevap vermedim. Cevap veremedim. Gözlerim verandaya doğru kayd. Dean'e doğru.

Michael bana umursamaz bir gülümseme verdi. "Bazılarını kazanırsın, bazılarını kaybedersin," dedi omuz silkerek. Sanki ben hiçbir zaman bir oyundan fazlası olmamışım gibi. Sanki bir önemim yokmuş gibi.

Çünkü artık önemli olmama *izin* vermiyordu.

"İyi ki de öyle," diye devam etti, her kelimesi kalbime doğru hesaplanmış bir atıştı. "Belki Redding biraz alırsa, sonunda gevşeyecektir."

Bunun ne olduğunu objektif olarak biliyordum. *Eğer sana vurmalarını engelleyemiyorsan, sana vurmalarını sağlarsın.* Bu onun sözlerinin beni kesmesini engellemedi.

Çürükler ve sıyrıklar, başımdaki çarpıntı, hepsi Michael'ın sıradan acımasızlığı, mutlak kayıtsızlığı altında kaybolup gitti.

Seçim yapmanın onlardan birini kaybetmek anlamına geleceğini biliyordum. Sadece Michael'ı bu şekilde kaybedeceğimi hayal etmemiştim. Ağlamamak için kendimi zor tutarak eve geri döndüm. Dean ayağa kalktı. Onun Gözlerim benimkilerle buluştu ve kendime ormandaki o ana geri dönme izni verdim.

-Ve buna yol açan tüm anları. *Elini tutmak, parmak uçlarımı çene çizgisinde gezdirmek. Takas ettiğimiz sırlar. Başka hiç kimsenin -doğal ya da değil, profilci ya da değil- anlayamayacağı şeyler.*

Michael'ı seçmiş olsaydım Dean anlayışla karşılardı.

Verandaya, Dean'e doğru yürümeye başladım, her adımda hızım artıyordu. Michael'ın sesi arkamdan seslendi.

"Cassie?"

Sesinde gerçek bir duyguya dair bir ipucu vardı - sadece bir şeye dair bir ipucu, ama ne olduğunu anlayamadım. Omzumun üzerinden geriye baktım ama arkamı dönmedim.

"Evet?"

Michael bana baktı, ela gözlerinde tam olarak ayıştıramadığım bir duygu karışımı vardı. "Ormanda ben olsaydım, Briggs'le giden ben olsaydım, tam o anda gördüğün ben olsaydım..."

Ben olabilir miydim? Sorusunu bitirmedi, ben de cevap vermedim. Ben eve doğru dönerken, o kırık dökük, hırpalanmış arabanın camlarını kırmaya devam etti.

"Evet," dedi sesi rüzgârda yankılanarak. "Ben de öyle düşünmüştüm."

THREE WEEKS LATER...

Türüklerimin sonuncusunun da kaybolduğu gün
GED. O gün aynı zamanda Ajan Sterling'in
Ev.

Beşimiz sınavdan döndüğümüzde o, kolları büyük bir kutuyla dolu halde nakliyecileri yönlendiriyordu. Saçları ensesinde gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, dağınık saçları terden alnına yapışmıştı. Kot pantolon giyiyordu.

Görünüşündeki değişiklikleri ve Briggs'in eşyaları çalışma odasından dışarı taşınyordu. Bir şeyler değişmişti. Yaptığı ruh araştırması ne olursa olsun, tutsaklığımızın uyandırdığı anılar ne olursa olsun, bir tür çözüme ulaşmıştı. Yapabileceği bir şey birlikte yaşamak.

Yanımda Dean, Sterling odasına doğru gözden kaybolurken arkasından bakakaldı. Beş yıl önce tanıdığı kadını düşünüp düşünmediğini merak ettim. Şu anda karşımızda duran kadınla nasıl bir ilişkisi olduğunu merak ettim.

"Eski kocasının tüm eşyalarının bu evden taşınmasının tedavi edici olduğunu mu düşünüyorsun?" Michael, bir çift nakliyecisi Briggs'in masasıyla birlikte geçerken sordu.

"Bunu öğrenmenin tek yolu var." Lia, Sterling'in gittiği yöne doğru yürüdü. Bir saniye sonra geri kalanımız da onu takip etti.

Briggs'in neredeyse tüm izleri odadan silinmişti ve artık katlanabilir kanepenin yerine gerçek bir yatak vardı. Sterling'in sırtı kutuyu yatağın üzerine koydu ve açmaya başladı. "Test nasıl geçti?" diye sordu arkasını dönmeden.

"Muhteşem," diye yanıtladı Lia. Koyu renk saçlarından bir tutamı işaret parmağının etrafında döndürdü. "Federal olarak zorunlu psikolojik değerlendirme nasıldı?"

"Şöyle böyle." Sterling yüzünü bize döndü. "Nasılsın Cassie?" diye sordu. Ses tonundaki bir şey bana cevabı bildiğini söylüyordu.

Bazı insanlar kırılan kemiklerin daha güçlü bir şekilde geri çıktığını söyler. İyi günlerde kendime bunun doğru olduğunu, dünyanın beni her kırmaya çalıştığında biraz daha az kırılabilir hale geldiğimi söyledim. Kötü günlerde ise, dünyanın beni her zaman kırık olacak, bazı parçalarım asla tam olarak doğru olmayacaktı ve bunlar beni işimde iyi yapan parçalarımdı.

Bu evi ve içindeki insanları *yuva* yapan parçalar bunlardı. "Ben iyiyim," dedim. Lia, Ajan Sterling'in sorusuna verdiğim yanıt hakkında yorum yapmaktan kaçındı. Yanımızdaki Sloane başını iki yana eğdi, Yüzünde şaşkın bir ifadeyle Sterling'e bakıyordu.

"Geri döndünüz," dedi Sloane ajana, alnı kırışarak. "Geri dönme olasılığınız oldukça düşüktü."

Ajan Sterling yatağının üzerindeki kutulara geri döndü. "İhtimaller kötü olduğunda," dedi kutulardan birinden bir şey çıkararak, "kutuyu değiştirirsin. kurallar."

Sloane'un yüzündeki ifade, bu ifadeyi biraz şüpheli bulduğuna dair çok az şüphe bıraktı. Sterling'in kuralları değiştirmekten bahsederken ne demek istediğini merak etmekle o kadar meşguldüm ki olasılıklar ya da ihtimaller üzerine bir an bile düşünmedim.

Göğsünde uyuyan bir kobrayla cam bir tabutun içine canlı canlı gömüldün. Sterling'in Scarlett Hawkins'le oynadığı oyunu düşündüm. İmkansız durumlar, imkansız çözümler gerektiriyordu. Veronica Sterling'in

Buraya büyük ölçüde bu programı dağıtma niyetiyle gelmişti ve şimdi buraya taşınıyordu.

Ne kaçınyordum?

"Bu koşmayı bıraktığın anlamına mı geliyor?"

Döndüğümde Judd'ın arkamızdaki kapı aralığında durduğunu gördüm. Ne kadar zamandır orada olduğunu merak ettim ve soruyu zihnimde evirip çevirdim. Ajan Sterling'in büyümesini izlemişti. FBI'dan ayrılıp bu programa sırtını döndüğünde, aralarına da mesafe koymuştu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Sterling ona. Komodine doğru yürüdü ve elindeki nesneyi açarak kâğıt mendili attı.

Bir resim çerçevesi.

Daha yakından bakmaya çalışmadan önce karede ne göreceğimi biliyordum.

İki küçük kız, biri esmer, diğeri açık renk saçlı. İkisi de kameraya gülümsüyordu. Küçük olanın -Scarlett- iki ön dişi eksikti.

Sterling ikinci kez, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Dean'e baktım, içgüdüsel olarak, gözlerimiz karşılaşmadan önce bile, onun düşüncelerinin benimkilerle birlikte çalışacağını biliyordum. Sterling duygularını kilit altında tutmak için uzun zaman harcamıştı. Uzun zamandır umursamamaya, eskiden olduğu kişiyi kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

"Dokunaklı bir anı bölmek istemem," dedi Michael, sesinde sadece Sterling ve Judd arasındaki andan bahsetmediğini düşünmemi sağlayacak kadar ısırick vardı - Dean ve benim aramdaki senkronizasyondan bahsediyordu. "Ama çenenizde bir gerginlik seziyorum Ajan." Michael'ın gözleri Sterling'in duruşu ve ifadesiyle ilgili her şeyi kataloglayarak sağa sola, yukarı aşağı gidip geliyordu. "Stres değil de... beklenti."

O sırada kapının zili çaldı ve Sterling doğruldu, bir dakika öncesine göre biraz daha heybetli görünüyordu. "Ziyaretçiler," dedi Judd'a kısaca. "Çoğul."

Önce Briggs geldi, onu Müdür Sterling izledi. Bu kadar olduğunu düşünmüştüm ama başka birini bekledikleri hemen anlaşıldı.

Önemli biri.

Dakikalar sonra, koyu renkli bir sedan yanaştı. Arabadan bir adam indi. Pahalı bir takım elbise giymiş ve kırmızı bir kravat takmıştı. Her adımı daha büyük bir planın ayrılmaz bir parçasıymış gibi bir amaçla yürüyordu.

Hepimiz oturma odasına yerleştikten sonra Ajan Sterling onu Ulusal İstihbarat Direktörü olarak tanıttı.

Sloane, "Ulusal Güvenlik Konseyi'nin baş danışmanı," diye sıraladı. "Doğrudan Başkan'a rapor verir. CIA, NSA, DEA dahil olmak üzere on yedi unsuru kapsayan İstihbarat Topluluğu'nun başı-"

"Peki ya FBI?" Sloane karşımızdaki adamın denetlediği on yedi kurumu sıralamadan önce Lia kuru bir sesle önerdi.

"Geçen haftaya kadar," dedi kırmızı kravatlı adam, "bu programın varlığından haberim yoktu."

Bu toplantının amacı kısa sürede anlaşıldı. *İhtimaller kötü olduğunda, kuralları değiştirirsin.* Ajan Sterling, Naturals programını ifşa etmişti.

Ulusal İstihbarat Direktörü Ajan Sterling'e, "Raporunuz üzerinde uzun uzun düşündüm," dedi. "Bu programın artıları ve eksileri. Güçlü yanları. Zayıf yönleri."

Zayıflık kelimesi üzerinde durdu. Müdür Sterling'in yüzü hareketsizdi. Bu adam onun patronuydu. Programı dağıtabilirdi. FBI direktörünün bakış açısına göre, Ulusal İstihbarat Direktörü muhtemelen daha kötüsünü yapabilirdi. Ajan Sterling'in babası bu programı kayıt dışı tutarak kaç yasayı çiğnemişti?

Ajan Sterling taşıyor. Bu gerçeğe tutunmuştum. Elbette bu, babasının patronunun fişi çekmek için burada olmadığı anlamına geliyordu.

Kesinlikle.

Sözlerinden rahatsız olan tek kişinin Müdür Sterling olmadığını anlayan Ulusal İstihbarat'ın başındaki adam geri kalanımıza hitap etti. "Ajan Sterling bu programın hayat kurtardığına ve eğer aktif soruşturmalara katılmanıza izin verilirse çok daha fazlasını kurtarabileceğinize inanıyor gibi görünüyor." İstihbarat müdürü durakladı. "Ayrıca kendi başınızın çaresine bakma konusunda size güvenilemeyeceğine ve ne kadar iyi niyetli olursa olsun aktif bir davaya dahil olan hiçbir ajanın sizin fiziksel ve psikolojik sağlığını ön planda tutacağına güvenilemeyeceğine inanıyor."

Ajan Sterling'e baktım. Bu sadece programa yönelik bir suçlama değildi, yapmamıza izin *verdiği* şeye yönelik bir suçlamaydı.

Ya kalmamıza izin veriyorlarsa ama gerçek davalara yaklaşmamıza izin vermiyorlarsa? Buraya gelmeden önce, insanların profilini çıkarmak için eğitim almak yeterli olabilirdi, ama şimdi değildi. Yaşadıklarımın bir anlamı olması gerekiyordu, bir amaca ihtiyacım vardı. *Yardım* etmeye ihtiyacım vardı.

"Ajan Sterling'in bu programın içerdiği risklere ilişkin değerlendirmesine dayanarak," diye devam etti Ulusal İstihbarat Direktörü, "onun Bu programın yeniden yapılandırılmasını, Judd Hawkins adında birinin sizin yerinize avukat olarak atanmasını ve davaya olası faydasına bakılmaksızın protokolden her türlü sapmanın söz konusu avukat tarafından onaylanmasını öneriyorum."

Yeniden yapılandırıldı. Bu kelimeyi işledim. Karşımda Müdür Sterling'in çenesi hafifçe kasıldı ama yüzünün geri kalanı kayıtsız kaldı. Kızının tavsiyesi kabul edilirse, bu Judd'ı ne yapıp ne yapamayacağımız konusunda son yetkili yapacaktı.

Judd, Müdür Sterling değil.

"Bu yıl içinde hepiniz on sekiz yaşına girecek misiniz?" diye sordu geleceğimize karar vermek için buraya gelen adam. Doğrudan başkana rapor veren birinden gelen bu soru, bir sorudan çok bir emir gibiydi.

"İki yüz kırk üç gün kaldı," diye onayladı Sloane. Geri kalanımız başını sallamakla yetindi.

"Perde arkasında kalıyorlar." Rahat ve ağır bakışlarını yönetmenin üzerinde sabitledi. "Kurallar böyle."

"Anlaştık."

"Ajan Sterling ve Briggs, Binbaşı Hawkins'in onayına tabi olarak tüm davalara katılımlarını denetleyecektir. Konu ne olduğuna gelince bu programın kapsamına girip girmediğine bakılmaksızın, onun sözü nihaidir. -Senin için bile."

Müdür sertleşti ama cevabında tereddüt etmedi. "Anlaştık." "Ve bir *dahaki* sefere yenilikçi bir programı finanse etmeye karar verdiğinizde kitaplar-yapma."

Ulusal İstihbarat Direktörü, Direktör Sterling'e cevap verme şansı tanımadı. Sadece bir kez başını salladı ve gitti.

"Sanırım herkes adına konuşuyorum," dedi Michael, "*az önce burada ne olduğunu* sorduğumda?"

Kurallar değişti diye düşündüm.

Ajan Sterling, "Naturals programı yeni denetime alındı," diye yanıtladı. "Bazı yeni düzenlemeler olacak. Yeni protokoller. Ve bunların bir anlamı olacak. Artık özel istisnalar yok, benden bile." Yüz ifadesi sertti ama Michael benim göremediğim bir şeyi görmüş olmalıydı, Çünkü sırtımaya başladı. Ajan Sterling de gülümsedi -doğrudan bana. "Bu yönetmeliklere ihtiyacımız olacak," diye ekledi, "çünkü Yarın beşiniz de aktif vakalara danışmanlık yapabilirsiniz."

Bizi dışarıda bırakmıyorlardı. Bizi içeri alıyorlardı. Amacımı elimden almak yerine, ona yeni bir hayat verdiler.

Bu yepyeni bir dünyaydı.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.